

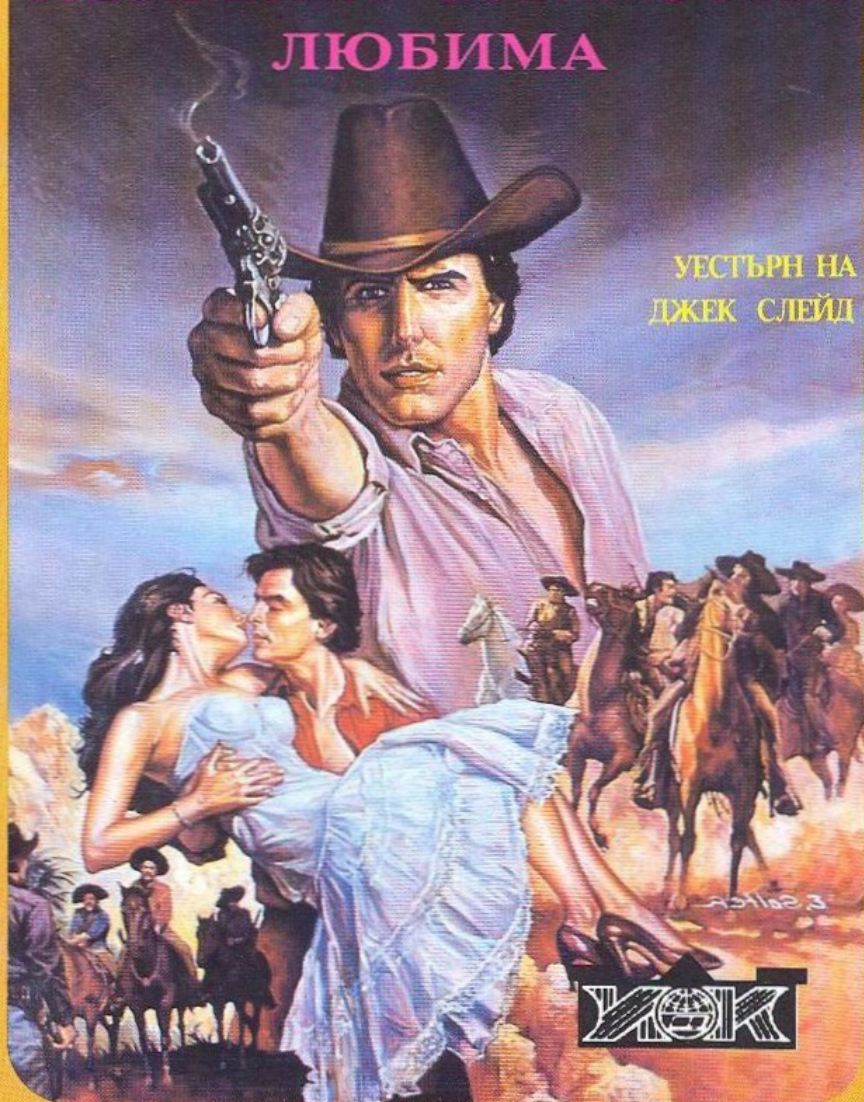
LASSITER

134/B
BATA

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

НЕГОВАТА СТРАХОТНА
ЛЮБИМА

УЕСТЪРН НА
ДЖЕК СЛЕЙД

YOK

Джек Слейд

Неговата страхотна любима

1.

– Вие ли сте мъжът, който преследва Фикс Касиди?

Гласът беше приятен. Мина доста време, преди Ласитър да разбере, че въпросът е отправен към него. В огледалото, което висеше на стената зад бара, видя образа на добре облечен мъж. С изключение на подутите устни и разплескания нос – отличителни знаци на някогашен боксьор, той изглеждаше изискан.

Ласитър остави чашата си на бара и се обърна към мъжа:

– Фикс Касиди? Как така питате мен?

Мъжът се усмихна подкупващо. Беше висок и широкоплещест.

– Защото съм против това някой да го преследва.

Гостите на бара бяха замлъкнали и гледаха към тях. Дори и хората от най-далечните маси се обърнаха. Явно мъжът беше познат на всички.

– Да! – отговори Ласитър. – Аз преследвам Фикс Касиди.

В бара стана тихо. Хората на бар-плота побързаха да се отдръпнат. Дори красивото и нахакано момиче зад тезгяха се оттегли на безопасно разстояние. Имаше великолепна гръдна обиколка. Бялата ѝ блузка беше дълбоко изрязана и откриваше голяма част от бюста ѝ. Всеки път, когато го обслужваше, тя се навеждаше толкова близо до него, че той едва се сдържаше да не посегне към нея, пък и имаше чувството, че и на нея това ще ѝ бъде приятно. Симпатичният омбре, който го беше заговорил, сви вежди.

– Ето че се появи един, на когото му се ядат черешки! – възвести високо той. – И то точно с мене!

Ласитър поклати глава.

– Заблуждавате се! Аз изобщо не обичам черешки.

Мъжът носеше тежък револвер на дясното си бедро. Но явно като бивш професионален боксьор беше свикнал да разчита повече на юмруците си. Обаче твърде отдавна беше излязъл от занаята. Това личеше от неугледната стойка, която зае, готов за борба. С тия номера днес вече не можеше да се покаже на ринга. А пред Ласитър пък – още по-малко.

На него въобще не му се искаше да се боксира пред очите на цялото заведение с този мизерен професионалист. Затова светкавично посегна към револвера си и го натика под носа на мъжа, така че той спря по средата на замаха си.

Чу се шепот, но скоро замря.

– Сега ще те почерпя едно уиски – проговори спокойно Ласитър. – После ще отидеш при онзи, на когото служиш, и ще го пратиш тук. Ще поседя още известно време.

И той направи знак с лявата си ръка:

– Дай още едно уиски на този човек, хубавице!

Прозвънна стъкло, уискито забълбука от бутилката. В този миг боксьорът се завъртя на пети и се втурна навън от салона. Свечеряваше се и той бързо се скри в настъпващия здрач.

Ласитър скри револвера обратно в кобура и се обърна към бара. Хубавицата го изгледа със сериозен поглед и му подаде чашата. Той я пое от ръката ѝ.

– За съжаление него вече го няма. Е, нищо, ще си го изпия сам. Наздраве! – Ласитър вдигна чашата и отпи.

– Ако сте сам, по-добре е да се махнете от салона – каза тя.

Той се усмихна.

– Наистина съм сам.

– Тогава напуснете не само бара, ами по-добре и града! – намеси се един брадат мъж, хвърли монета на бара и бързо се отправи към вратата.

Посетителите също започнаха да си тръгват. Дребните монети потракваха по бара и по масите, а отместването на столовете още дълго се чуваше. Отпред си предаваха дръжката на вратата от ръка на ръка, докато най-сетне последният я затвори след себе си. Ласитър се огледа. Беше единственият клиент в салона.

– Четири чаши уиски! Моля, платете си!

Зад бара вече стоеше не къркосата и гърдеста хубавица, а костелив възрастен мъж. Ласитър бръкна в джоба си и отброи парите на масата.

– Който се захваща с Джери Грей, трябва да даде парите си, докато още може да плаща – поясни човекът.

– Нима това беше Джери Грей? – стъписа се Ласитър.

– Само лявата му ръка. Надали ще ви се удаде да се запознаете лично с него. Но скоро тук ще довтаса Фентън Труман. А той е много по-лош от него. С него дори не може да се говори.

– Я ми дайте още едно уиски! – каза Ласитър и сложи няколко цента на бара. – Съжалявам, че попречих на работата ви, но по-добре по-малко клиенти, отколкото никакви.

Старецът наля уиски, прибра парите и махна с ръка.

– Пак ще дойдат! Вие, мистър, едва ще сте стигнали моргата, когато тук отново ще е пълно с хора.

Ласитър изкриви лице.

– Имаме такава прекрасна погребална зала – продължи замечтано старецът. – Съвсем нова! Цялата от гранит и базалт. Три ковчега стоят един до друг вътре – подарък на общината от Джери Грей!

– Аха! – и Ласитър отново отпи от чашата си. Старецът впи очи във вратата и бавно заотстъпва назад. Ласитър чу стъпки, които се приближаваха. Четирима мъже! С маршова стъпка. Спряха се един до друг и изгледаха презрително Ласитър. Русият, който приличаше на хунски вожд, посочи към него:

– Вие ли сте човекът, който преследва Фикс Касиди?

Ласитър се усмихна.

– Вече ме питаха за това.

– Това не е отговор – изръмжа русият великан.

– А нима трябва? Да отговоря, искам да кажа.

Мъжът сведе очи, придружителите му се изправиха застрашително.

– Ти май се подиграваш с мен, а? – попита гневно той.

– Аз търся Фикс Касиди, защото проклетото копеле ми дължи пари! – отговори Ласитър. – Ако го хвана и той не си плати всичко с лихвите и лихвите на лихвите, ще му строша ребрата. И вие няма да успеете да ми попречите. Никой няма да успее.

Петимата объркано го изгледаха. Русият не знаеше дали да се изсмее, или да го изругае.

– Колко ви дължи?

– Трийсет долара – отговори с важен вид Ласитър.

Петимата не знаеха какво да му отговорят.

– За трийсет долара някои хора по цял месец превиват гръб – упрекна ги Ласитър.

– За трийсет долара? – поклати глава великанът, отвори портмонето си и отиде при него. – Ето ви трийсетте долара! Фикс Касиди отдавна вече не е тук. Не вярвам, че някога ще го видите пак!

Ласитър подложи ръка, а мъжът преброи 30 долара.

– Ами лихвите? – извика Ласитър. – И лихвите на лихвите! Три години оттогава!

Мъжът прибра портмонето си и извади дребни пари от джоба. Отброи още 3 долара и 30 цента.

– За всяка година по 10%. Смятам, че е достатъчно – каза той.

– Но това не решава проблема – не се успокояваше Ласитър.

– Кой проблем? – попита недоверчиво русият.

– Сега Фикс Касиди дължи парите на вас!

Мъжът го изгледа втренчено и каза:

– Вие не се грижете за това!

– Но това не е справедливо! Той роднина ли ви е?

– Нали получихте парите си! – озъби се великанът. – А сега изчезвайте по-скоро!

После хвърли зъл поглед към бара, обърна се и с бързи крачки излезе от салона. Другите мъже безмълвно го последваха.

Ласитър погледна парите, прибра ги в джоба и се усмихна доволно. Постигна това, което искаше. Без да искат, мъжете бяха признали, че Фикс Касиди е някъде наблизо. Сега трябваше да открие къде точно се е укрil негодникът.

Но как така този дангалак му даде толкова пари?

Всъщност не ставаше въпрос за 33 долара и 30 цента, а за много повече, Фикс Касиди беше известен крадец и убиец, осъден на смърт. Беше ограбил банката в Нешвил, щата Тенеси, и при това беше застрелял касиера и една чистачка. Явно беше сметнал метлата ѝ за пушка, насочена срещу него – поне така твърдеше по време на съдебния процес. При тази взломна кражба беше успял да измъкне повече от сто хиляди долара. След четири седмици го хванаха, но от парите у него не се намери нито цент. Той не призна за нея дори и пред съдията, въпреки че го предупреждаваха и го заплашиха да го пратят на бесилката, ако не върне парите на банката в Нешвил. Тъй като въпреки всичко той упорито мълчеше, съдията нямаше какво да стори, освен да го осъди на смърт чрез обесване.

Три дни преди изпълнението на смъртната присъда в Нешвил той изчезна от затвора. Бяха го освободили хората, които междувременно бяха прибрали стоте хиляди долара. Поне така се говореше.

Седма бригада беше започнала едно от обичайните си разследвания, тъй като имаше и други подобни случаи.

Някой си Джери Грей, хотелиер в Грийн Ривър, Юта, уж бил укрil Фикс Касиди в отдалеченото си ранчо, където той живеел като изискан гост. Срещу това получил цялата плячка от банковия обир. В това ранчо пребивавали и други подобни гости. Между тях и търсеният почти във всички щати известен убиец и бандит Рой Джордж, комуто се приписваха повече убийства на невинни хора, отколкото на известния Втори вирджински стрелкови полк през цялата Гражданска война между Северните и Южните щати. Срещу 100 000 долара в ранчото на Джери Грей и той най-после намерил спокойствие. Подслон, изискана храна, пиене и преди всичко сигурност и защита от всички неприятели обещавал на

своите гости и пансионери Джери Грей в своето ранчо. Дотам стигали грижите му за специалните гости, че им прашал отбрани момичета от улицата за удоволствие. Отвеждали ги в ранчото със завързани очи, за да не може никоя после да издаде къде е била.

Костеливият старец се появи отново в салона. Върна се и къдрокосата хубавица, а скоро след нея влязоха и останалите клиенти. Всички оглеждаха Ласитър като някое чудновато животно. Най-страшният бандит на Джери Грей беше влязъл в бара с още четирима мъже до себе си, без да се чуе нито един изстрел. Шайката се беше оттеглила набързо, а този чужденец все още стоеше на бара, пиеше уиски, като че нищо не се е случило, и продължаваше да зяпа бюста на Линда...

В Грийн Ривър никога досега не беше се случвало подобно нещо!

Ласитър чуваше за какво си говорят хората, но спокойно изпи още едно уиски и си тръгна. В града имаше два хотела: една стара колиба, пълна с дървеници, и един истински феодален замък, чиято атракция беше игралният салон. Притежателят му беше Джери Грей.

Ласитър беше отседнал в бедняшкия хотел. Един намръщен старец го посрещна при пристигането му, показва му стаята и се погрижи за коня му.

Когато се върна от бара, на рецепцията стоеше висока и стройна русокоса жена.

– Хелю! – каза Ласитър приятно изненадан.

– Вие ли сте Ласитър?

Какво ли си мислеше за него? Разочарова ли се от вида му? Поне така му се стори за момент. Докато посягаше към ключа, тя открито го разгледа от горе до долу с пренебрежение.

– Възхищавам се не на вашата смелост или на нахалството ви, а от факта, че сте се откупили с историята за трийсетте долара. Убедили сте не само Фентън Труман, но и самия Джери Грей.

Ласитър беше шашнат.

– Откъде знаете всичко това?

– Иначе вече нямаше да сте жив!

– Искам да кажа, вие не бяхте в салона. Във всеки случай не ви забелязах.

– Вие май си нямате и понятие колко бързо се разпространяват такива неща в нашия град – отговори тя и махна с ръка.

Той се ухили.

– Но до мен все още не е стигнало коя сте вие!

Тя изглежда се замисли дали да не го накара да отгатне. Най-после

каза:

- Аз притежавам тая барака. Името ми е написано отвън.
- Просто съм го пропуснал – засмя се Ласитър.
- Въобще смятам, че трябва повече да напрягате очите си.

Ласитър впи очи в нея. Беше дръзка и го привличаше. Ако беше облечена по-елегантно, щеше да изглежда дори изискана. Но пък това не би подходило на мизерния хотел. Още сутринта смяташе да посъветва сърдития старец да повика ловеца на дървеници. Сега обаче го интересуваше нещо съвсем друго.

- А как така е оставил жива вас? – попита я той.

Тя веднага разбра.

- Опитайте се да отгатнете или при случай попитайте самия Джери

Грей!

Значи предполагаше, че ще остане по-дълго тук.

- Ще отгатна!

– Моля!

- Той ви харесва – много е просто!

Тя се усмихна дръзко.

- Ако искате да тръгнете утре рано, време е да си лягате.

Ласитър поклати глава.

- Няма да си тръгна. Още по-малко пък утре сутринта.

– Тогава ония ще станат страшно недоверчиви – отбеляза предупредяващо тя.

Той я погледна право в очите.

- Търся ранчото!

Тя спокойно издържа погледа му.

- Вече достатъчно ясно го казахте пред всички.

– Искам да кажа, че преследвам не само Фикс Касиди.

– Вече го разбрах – каза тя. – Но колкото по-дълго останете тук, толкова по-скоро ония ще се усетят, че сте им разказали приказка за 30 долара.

- Май забравихте лихвите и горницата!

Тя отново се засмя.

– Не знам защо, но имам чувството, че вие можете да ми помогнете – промълви Ласитър.

Тя едва забележимо поклати глава.

- Значи вашето чувство ви е излъгало.

– Не съм съвсем сигурен – продължи Ласитър.

Тя отново го измери с поглед.

– Искате ли чаша уиски? – запита изведнъж тя.

– С удоволствие – отговори той и свали шапка.

– Моля, заповядайте, мистър Ласитър! – каза жената и тръгна пред него. Зад рецепцията имаше малка дневна. Там тя го помоли да седне, докато извади от шкафа бутилка и чаши.

Около малка масичка бяха разположени кресла от козя кожа. На прозореца имаше цветя. Стените бяха тапицирани. По тях висяха картини в тежки позлатени рамки.

– Приятно е тук – каза Ласитър, като седна.

– Радвам се, че ви харесва – отговори тя и му подаде чашата. – Сдобих се с тази барака само преди година. Похарчих цялото си състояние, за да убедя притежателя ѝ да ми я продаде, вместо да продължи да седи тук, докато всичко се срути над главата му. Така или иначе вече нямаше никакви клиенти, защото хотелът на Джери Грей привлича добрата клиентела както светлината – пеперудите!

Двамата вдигнаха чаши и отпиха.

– Ранчото е някъде наблизко – продължи тя. – Само че не знам къде. Но предполагам, че е някъде в Касъл Вели или в Блек Бът.

– Не е ли по реката?

Тя поклати глава.

– Тук бреговете са твърде стръмни и недостъпни. Вече бях там през лятото. Не! За малко щях да загина. Ранчото е някъде другаде, не е по Грийн Ривър.

Ласитър не се изненада, че тя също се интересува от Джери Грей. Беше убеден, че ще чуе още полезни неща.

Тя отпи глътка уиски и седна срещу него.

– Мъжът ми беше шериф в малък град в Тексас. Арестува един престъпник, търсен с обявления. Имаше премия от 1500 долара за главата му. Той избяга от затвора и при това уби мъжа ми. След две седмици Рой Джордж го предаде на съдията в Далас и получи повече от 2000 долара за него. Половин година по-късно узнах, че Рой Джордж е освободил престъпника и е застрелял съпруга ми.

– Много съжалявам за мъжа ви!

– Сега вече знаете защо купих тази барака.

Ласитър кимна.

– А каква е вашата история? – попита тя. – Май това с трийсетте долара не е всичко.

Ласитър се поколеба.

– Изпраща ме Вашингтон – каза накрая той.

Тя вдигна вежди.

– Вие сте полицаи? Маршал на Съединените щати?

Ласитър се усмихна.

– Нещо подобно – обясни уклончиво той. Дори при такива случаи не биваше да споменава за съществуването на Бригада Седем и че той принадлежи към нея. Тя изпи уискито в чашата си.

– Двамата бихме могли да бъдем добър впряг: вдовицата на шерифа и маршалът на САЩ! Но това за съжаление е всичко, което знам.

– Но аз казах вече твърде много!

– Още едно уиски?

Ласитър сложи ръка на чашата си.

– Тия типове са опасни – каза жената. – Ако само предположат какво смятаме да правим, свършено е с нас.

– Вижте какво...

– Наричайте ме просто Пат!

– Патриша?

Тя кимна.

– Хубаво звучи. И ви подхожда.

– Вие сте симпатичен, Ласитър, харесвате ми. Но не започвайте сега да ми правите комплименти.

– Извинете! – Ласитър се почувствува неприятно засегнат. – Не искам да ви обидя.

– Въобще не ме обидихте! – Тя се усмихна помирително. – Не преувеличавайте.

Ласитър стана и остави празната чаша на масата.

– Лека нощ, Пат! Вече е късно. Не искам да ви задържа повече. Утре сутринта ще отида към Блек Бът да се поогледам. Но няма да тръгна много рано.

Пат също се надигна.

– Мъж като канара, а пък толкова лесно се засяга!

– О, не! Наистина е вече късно.

Тя го погледна право в очите.

– Хайде, прегърни ме! През цялото време знаех, че го искаш. Сега вече го искам и аз.

Двамата тръгнаха един към друг. Тя го гледаше в очакване. Затвори очи едва когато той я обгърна с ръце и я целуна. Мина доста време, преди да отговори на целувките му. Двамата стояха в средата на стаята, плътно притиснати един до друг, и се целуваха, докато устните им пламнаха в огън.

До стената имаше диван. Ласитър вдигна Пат на ръце и я отнесе внимателно дотам. Любиха се дълго, без да се съблекат. Той не свали дори ботушите си. Обзе ги пламтяща страст, която погълна всичко.

2.

Късно следобед Ласитър достигна Прайс Ривър. Синьочерен, с бяла шапка, на хоризонта се издигаше масивът Блек Бът в перленосивата омара. Той стърчеше като огромна крепост в синьото небе на късното лято.

Но Ласитър не забелязваше красотата на природата. Знаеше къде се намира. Трябваше обаче да узнае кои са ездачите, които го следваха по петите от Грийн Ривър нататък.

Беше напуснал Пат още на зазоряване. Старият мърморко, неин прислужник и едновременно с това приятел и довереник, беше оседлал коня му и подробно му описа пътя. Освен това го посъветва да бъде внимателен. Хората на Джери Грей непрекъснато наблюдавали хотела, защото знаели, че Ласитър е отседнал в него.

Следваха го двама ездачи, които през цялото време запазваха разстояние. След като прекоси Прайс Ривър, те ускориха ход и се приближиха.

Дълго време Ласитър беше яздил през високостеблена гора. Сега обаче елховият гъсталак го принуди да тръгне по една тясна долина, в чийто край най-после откри подходящ терен. Гъсто обрасли скални клисури предлагаха прикритие. Той навлезе в една от тях, слезе от седлото, взе в ръка паркъра си и се промъкна обратно към пътеката. Яздейки един до друг, преследвачите се приближаваха в тръс.

Ласитър се усмихна. Единият му беше стар познат – професионалният боксьор! Другият беше мършав тип с тесни тъмни очи, които изглеждаха почти черни.

Ласитър не ги изчака да завият и с пушка в ръка излезе от прикритието си точно насреща им. Дватама спряха изненадани. Въпреки че го преследваха и се опитваха да го настигнат, не си представяха, че ще се изпречи на пътя им така изведнъж.

– Хелоу, мучачос! – поздрави Ласитър. – С кого имам честта?

Дватама се спогледаха. Не бяха подготвени за подобна среща и не знаеха какво да кажат.

Ласитър пристъпи още няколко крачки. Професионалният боксьор се казваше Глен Финли, както му беше казала Пат. Някога е бил много известен в бранша си, макар и само отатък, на източния бряг.

– Можем да се разберем по два начина, Финли – продължи

Ласитър. – Или ще се върнете и ще докладвате, че сте изгубили следите ми, или ще се бием. Сега! Тук, на това място. На крака, както се казва – и той размаха срещу тях тежкокалибрения паркър, за да разберат веднага, че нямат шанс срещу него. Беше накарал да скъсят двойното дуло на сачмената пушка до една педя дължина, за да увеличи силата на разпръскване. При добре премерено разстояние човек можеше да бъде направо раздробен, а сега дистанцията беше подходяща. Двамата веднага го разбраха.

Боксьорът, когото Ласитър веднъж вече беше изпързал, вдигна ръка:

– Тръгваме обратно! Ще кажем, че сме те изгубили.

– Съгласен съм – отговори той, – но при едно условие. Ще ви пусна да си вървите, ако ми опишете пътя към ранчото. Иначе ще трябва да се бием.

– Ранчо? За какво ранчо говориш? – попита боксьорът, като се правеше, че не разбира.

– Ами ранчото, където ще намеря Фикс Касиди!

– Нали си получи парите – припомни му вторият мъж.

– Но Фикс не знае това. Искам само да му кажа, че вече няма защо да се страхува от мен, защото Фентън Труман великодушно ми е възстановил щетите заедно с лихвите и горницата.

– Фикс отдавна знае това – заяви боксьорът.

– Значи ранчото е някъде наблизко – установи веднага Ласитър. – Бързо ми казвайте къде е!

– Нищо не знаем за това ранчо – отговори черноокият.

Боксьорът също вдигна рамене.

– Наистина не знаем – повтори той.

Може и да беше вярно. Сигурно Джери Грей не е посветил всички си хора в тайната на ранчото.

– Тогава дим да ви няма! – рече Ласитър. – Но тежко ви, ако лъжете! Знаете какво ще ви се случи тогава.

Двамата дръпнаха юздите на конете, с очи, впити в лицето на Ласитър. Хълбок до хълбок излязоха от обсега на действие на двувевката му и посегнаха към оръжията си. Но Ласитър беше предвидил това. Той се наведе, дясната му ръка сграбчи колта и след секунда се изправи. Първият изстрел беше негов.

Докато вадеха револверите си, Финли и партньорът му се хвърлиха встрани от конете си, за да не бъдат ранени от Ласитър. Но първият куршум улучи мършавия омбре посред скока му така, че когато се удари в

земята, беше вече мъртъв.

Вторият куршум улучи боксьора в дясното рамо точно когато се приземяваше в тревата. Въпреки това той вдигна ръка и се прицели в Ласитър, който стреля трети път. Двамата куршума изгърмяха едновременно. Улучи само Ласитър. Изстрелът събори боксьора по гръб. Ласитър чу колта на противника си и видя пламъчето от цевта, но куршумът профуча далеч от него.

Той се надигна от прикритието си. С револвер в протегнатата си дясна ръка, носейки двуцевката за ремъка, отиде първо при мършавия мъж, който беше паднал по корем. Ласитър внимателно го обърна по гръб. Мъжът беше мъртъв.

Боксьорът видя сянката на Ласитър и отвори очи. Лицето му беше вече белязано от смъртта. Тази гледка не се хареса на Ласитър. Не искаше да убива никого, но не можеше и да се остави да го убият.

– Негодници такива! С кого си мислите, че имате работа? Да не би само вие да можете, а другите да не знаят нищичко!

– Добре, върви на сигурна смърт! – процеди през стиснатите си зъби Финли. – Ранчото се намира на платото от западната страна на Блек Бът.

Ласитър вдигна очи и погледна към далечния масив. Пресметна, че е висок около седем до осем хиляди стъпки. Тъмни облаци пара закриваха платото и размиваха прехода между небето и земята. Когато отново погледна боксьора, той вече беше предал богу дух. Ласитър пхна револвера си в кобура и се огледа. Не искаше да остави мъртвите да лежат така, защото знаеше, че Джери Грей веднага ще прати хора да ги търсят. Затова отиде при кафявия си жребец, измъкна от чантата на седлото съваемата лопата и изкопа гроб за двамата мъже. След като ги погребва, изгори на хълмчето барута от два патрона, за да не ги нападат лешоядите. Разседла конете и ги пусна на свобода. Седлата и юздите остави на гроба вместо кръст или паметник. Който е познавал двамата, щеше да разпознае и седлата.

Ласитър вече беше загубил доста време и затова побърза да продължи по пътя към Блек Бът, като непрекъснато се ориентираше по грамадения скален масив. Но когато слънцето залезе, Блек Бът постепенно се стопи в здрача и потъна в нощта като грамаден кораб в морските дълбини.

Ласитър разположи нощния си лагер в една защитена от вятъра котловина. Когато на следващата сутрин слънцето изгря, той вече яздеше на север. Намери следи от копита и коли, които водеха нагоре към

платото, но не тръгна по тях, защото искаше да избегне известните пътища и пътеки. Те със сигурност бяха охранявани.

Според проучванията на Бригада Седем обслужването в планинското ранчо включваше в себе си сигурността на клиента. В договора Джери Грей се задължаваше да защитава живота, спокойствието и свободата на гостите си. Значи неговите хора имаха за задача да не допускат в ранчото хора на закона, а още по-малко някой алчен ловец на премии.

Ласитър вървеше в посока към Блек Бът. Той остави жребца си в една ниша между скалите и продължи да се изкачва пеш. Съвсем на здрачаване видя ранчото на около хиляда стъпки под себе си.

Беше ранчо като всички останали. В зелената планинска клисура пасяха стада. Около тях се виждаха ездачи. Но това не бяха постове, хората явно се грижеха за говедата.

Вътре в четириъгълника между сградите не се виждаше жива душа. От един комин излизаше пушек. Това беше единственият знак, че ранчото е обитавано.

Ласитър устрои лагера си на същото това място, на което беше застанал, и когато започна да се здрачава, тръгна надолу към кафявия си жребец.

Беше намерил ранчото, но все още не знаеше дали е точно това, което търсеше.

Когато стъпи на платото и покривът на къщата просветна срещу него между гъстата зеленина, той се натъкна на един от постовете. Мъжът седеше на един отсечен ствол с уинчестър в ръка и дремеше. Беше обърнат с гръб към Ласитър. Явно повече се интересуваше от това, което става в ранчото.

Ласитър слезе от коня, стисна в ръка паркъра и тръгна право към него. Постът го усети едва в последната секунда, обърна се и изненадано установи, че срещу него е застанал напълно непознат човек. Тъй като Ласитър се опасяваше, че някой може би ги наблюдава, той просто седна до мъжа, като че бяха стари приятели.

Стисна двущевката между коленете си и уж случайно я насочи право в гърдите му.

– Ако не се лъжа, ти си Чарли! – подхвърли приятелски Ласитър и килна шапката си назад.

– Не съм Чарли. Сигурно говориш за оня от Чикаго. Аз се казвам Еди. Еди Лайт – и той широко се усмихна. – Ами ти кой си? Никога не съм те виждал тук.

– Аз и никога не съм идвал!

Най-после Еди разбра! Беше строен мъж на около 40 години, с гладко обръснато лице. Тънки мустачки украсяваха горната му устна. Той се стресна, поиска да скочи и да се прицели с пушката си в гърдите на Ласитър.

– Полека! – каза Ласитър и насочи двуцевката в лицето му.

Това бегло движение веднага вразуми поста. Еди замръзна на мястото си с вторачени в него очи. Погледът му диво просветваше – ясен знак за обхваналата го паника. Затова Ласитър притисна двойното дуло в стомаха му.

– Стой си спокойно! Ако натисна спусъка, ще ти оскубя цялата перушина. За една секунда ще оголееш и ще умреш.

– Какво искаш? Кой си ти? – попита дрезгаво мъжът.

– От теб не искам нищо! Затова бъди разумен! – и Ласитър посочи с глава сградите на ранчото. – Трябва да говоря с Фикс Касиди. Няма нищо лошо. Познаваме се от по-рано.

– Не бива да пропускам никого!

Мъжът явно не беше страхливец. Вдигна пушката си, сякаш искаше да я даде на Ласитър, и когато той посегна, го бутна с приклада в гърдите, за да го свали от дървото. При това изобщо не го беше грижа за двуцевката. Беше разбрал, че Ласитър иска да остане незабелязан, и знаеше, че няма да последва изстрел.

И двамата паднаха от ствола. Ласитър се хвърли пръв на земята и повлече мъжа след себе си. Докато падаха, постът извика някой си Юби. Ласитър моментално пусна уинчестъра и така го тресна с юмрук по устата и носа, че мъжът затвори очи и се повали настрани. Ударът беше точен. Човекът повече не помръдна.

Силен беше този тип! Ласитър едва си пое дъх.

Чуха се стъпки. Някой тичаше към тях иззад храстите. Явно беше същият този Юби. Виждаше се само шапката му, затова Ласитър бързо се претърколи встрани и се прикри зад едно дърво. След секунди мъжът стигна до отсеченото дърво, видя Еди Лайт да лежи в безсъзнание на земята и вдигна пушката към небето, за да даде сигнал за тревога.

В този момент Ласитър изскочи от прикритието си с насочена към него двуцевка. Мъжът спря като вкаменен с вдигната ръка. Ласитър отиде при него, взе пушката му и я хвърли настрана. После измъкна револвера от кобура му. Мъжът беше висок, слаб и доста по-възрастен от Еди Лайт. Лицето му беше осеяно с белези от едра шарка.

– Можем ли с теб да сключим една сделка? – попита Ласитър.

Мъжът примигна срещу слънцето.

– Ще ти дам десет долара, ако ме пуснеш да вляза при Фикс Касиди.

– Ние не пускаме никого. Кой си ти?

Ласитър го мушна с пушката в корема.

– Пускаме – не пускаме! Вече нищо не можеш да направиш!

Мършавият шумно преглътна.

– Е, ще вземеш ли десетте долара?

– Но трябва да ми кажеш кой си и какво искаш от него!

– Името ми е Ласитър, а Фикс ми дължи пари. Трийсет долара с лихвите и лихвите на лихвите!

– Почакай тук! Ще ида да го питам.

Ласитър кимна. Мъжът се обърна и в този момент Ласитър стовари приклада в тила му. Той падна на земята и повече не мръдна.

Ласитър се огледа внимателно наоколо и предпазливо се промъкна към главната сграда на ранчото. Явно това беше мястото, което търсеше – кратките разговори с постовете го доказваха. Спря се зад стеблата на няколко ели. Виждаше се ясно четириъгълната сграда. Няколко мъже стояха на площадката за оседлаване на коне и разговаряха помежду си. Къщата имаше наблюдателна кула, където също стоеше пост. Ласитър го откри буквално в последната секунда и бързо се дръпна назад, като продължи да се оглежда внимателно на всички страни.

Разбира се, не беше си представял, че ще влезе просто ей така в ранчото, ще арестува Фикс Касиди и ще се измъкне незабелязано с него. Явно е, че успехът минава през един-единствен мъж – Джери Грей! Задачата му беше не само да залови Фикс Касиди. Най-важното беше да намери стоте хиляди, откраднати от банката в Нешвил, щата Тенеси. Банката трябваше на всяка цена да си ги възвърне. Именно затова го бяха изпратили началниците му от Вашингтон.

Юби все още беше в безсъзнание. С бледо лице и отворена уста, той лежеше по гръб на тревата. Еди Лайт, човекът с контешките мустачки, тъкмо идваше на себе си. Ласитър му помогна да се изправи на крака и го отведе при кафявия си кон. Мъжът беше толкова изненадан, че го последва, без да се възпротиви.

– Вече говорих с Фикс Касиди – увери го Ласитър. – Всичко е уредено. Значи, Рой Джордж също е при вас. Откога?

– От две години – отговори слисаният Еди.

Ласитър се метна на седлото и каза:

– Всичко хубаво! И поздрави от мен Джери Грей. До следващата ни среща.

– Кой си ти! Как се казваш?

– Името ми е Ласитър.

– Ласитър ли?

– Да.

– Нищо отпред и нищо отзад?

– Не. Няма значение. Джери Грей ме познава. Или най-малкото е чувал за мен.

Еди Лайт нахлупи шапката си и навири нос.

– Погрижи се за Юби! – извика Ласитър, защото имаше чувството, че мъжът всеки момент ще се нахвърли върху него. – Още е в безсъзнание.

И той пришпори коня си. В равномерен галоп се понесе на юг. През цялото време си мислеше за Пат. Тя се оказа права. Ранчото на Джери Грей наистина се намираще в Блек Бът.

Два дни по-късно, привечер, Ласитър влезе в Грийн Ривър. Табелата над вратата на хотела беше осветена. Той прочете името на Патриша Хърст. Влезе през входа за коне. Когато слезе от коня си, задната врата се отвори и в осветения кръг застана Пат. Беше чула конския тропот.

– Ласитър! – извика тя и спря заслепена.

Той пристъпи към нея от тъмното, прегърна я и я целуна.

– Четири дни минаха, Ласитър! – въздъхна тя. – Не можеш да си представиш колко се страхувах за тебе!

Дребният старец също се появи на прага.

– Ласитър се върна – каза Пат. – Погрижи се за коня му.

Старецът веднага тръгна към обора.

– Намерих ранчото – рече Ласитър, когато той минаваше покрай тях. – Намира се на високо плато на западното било на Блек Бът.

Старият слуга се спря.

– Видя ли, Пат? Сигурен бях в това. Познавам тия планини. Откак се помня, там горе е имало ранчо.

– Бил си в ранчото? – Пат внимателно изгледа Ласитър.

– Да. Рой Джордж е там вече две години.

– Чуваш ли, Джерико! – Пат се загледа в нощта.

– Значи нашето време настъпи – каза старецът.

– Още не – отговори Ласитър. – Вдигнах малко пушилка там горе. Сега ще се извие страшна вихрушка. А когато тя достигне върха си, ще настъпи нашият час.

– Джери Грей може да скрие гостите си някъде другаде – подхвърли рязко Пат.

– Рой Джордж, Фикс Касиди и другите негодници няма да узнаят нищо за моето посещение – отговори Ласитър. – Това ще развали сметките на Джери Грей, а може и направо да го разори. Той ще търси мен, и то с всичките си хора. Затова още тази нощ ще напусна Грийн Ривър.

– В моята къща е най-сигурното място, нали, Джерико?

– И аз мисля така – отговори старецът с типичната си сърдита физиономия.

– Да, но те знаят, че съм отседнал тук – намеси се Ласитър.

– Джерико ще успее да ги отпрати! – засмя се Пат.

– Е, добре! – съгласи се Ласитър. – Но ако Джери Грей ме открие, свършено е и с трима ни.

– Не вярвам – отговори спокойно Джерико. – Оттогава не сме ви виждали, мистър!

Ласитър и Пат влязоха вътре. В коридора отново се прегърнаха. Спряха да се целуват едва когато чуха, че Джерико влиза.

– Сигурно си гладен и жаден – каза Пат и го отведе в кухнята.

Когато седнаха на масата да вечерят, вратата се откряна и в кухнята надникна Джерико.

– Земята на платото е червеникава. Измих копитата на жребеца ви и сега никой не може да твърди, че сте били там горе.

– Благодаря, Джерико – каза Ласитър.

– Заклучи предната и задната врата – нареди Пат и се усмихна влюбено на Ласитър. – Днес не приемаме повече гости.

И без това хотелът беше празен.

– Знам, че ще напуснете Грийн Ривър, след като си разчистим сметките с Рой Джордж, мадам – проговори мрачно Джерико. – Ако не беше така, с удоволствие бих подпалил още сега красивия нов хотел на Джери Грей.

– Джерико, не съгрешавай! – упрекна го строго Пат.

– И без това знам как стават тия неща!

– Не бива дори да си го мислиш – настави заповеднически Пат.

– Ще ида да заклуча вратите – отговори старикът и излезе от кухнята.

– Такъв си е той – усмихна се лъчезарно Пат.

– Вярна душа – промълви Ласитър.

– Много пъти съм си мислила да му подаря този хотел, когато напусна Грийн Ривър. Но той няма да го задържи дълго. Джери Грей не би го търпял като втори хотелиер в този град.

Ласитър сурово се изсмя.

– Щом дойде времето да напуснеш Грийн Ривър, значи вече сме се справили с Джери Грей и не той ще определя кой ще бъде негов конкурент и кой не. Тогава хубавият му нов хотел няма да избухне в пламъци, но той със сигурност ще фалира.

Патриша го изгледа и леко се усмихна.

– Да не искаш да кажеш, че ще мога да го купя?

– Ще бъде извънредно евтин!

– Защо си толкова сигурен?

– Иначе вече няма да сме между живите.

– Боже мой, Ласитър! Недей да ме плашиш!

– Не се бой! Той няма да спечели!

– Толкова дълго те чаках – Пат се протегна и стисна ръката му. – Просто не можеш да си представиш колко се радвам, че няколко дни ще останеш при мен.

Ласитър също се радваше, но не й го каза.

Целунаха се през масата. Бледата ѝ кожа беше възхитителна. Пищните гърди, тънката талия, гъвкавото стройно тяло, дългата руса коса – тя цялата го привличаше. Пат също беше завладяна от красивото му лице, мускулестите ръце и атлетичното тяло, както и от спокойствието и сигурността, които се излъчваха от него.

Изпиха по чаша вино и продължиха да се целуват със страстна отдаденост. По-късно, в леглото ѝ, направо се нахвърлиха един върху друг. Дълго време не се чуваше нищо друго, освен ритмичното скърцане на матрака. Докато Пат почна тихо да стене. Всичко свърши със силен вик на удоволствие, който Ласитър заглуши с целувките си.

Пат лежеше до него в сладостна изнемога. Но после двамата още дълго не можаха да се наситят един на друг.

3.

Учудващото у Джери Грей беше, че е толкова млад. Имаше много преуспели в сделките мъже, коварни и безскрупулни, които без много усилия завличаха в леглото си всяка жена, която искаха да имат, и хладнокръвно убиваха всеки конкурент, който им се изпречи на пътя. Но повечето бяха на 40, 50, 60, дори на 70 години. Затова пък Джери Грей беше само на 23, а когато започна да се занимава с това, току-що беше навършил 20!

Той беше висок мъж с широки рамене и с приятна външност. Повъзрастните жени също биха го харесвали, дори и да беше някой беден пияница. Жените прощават всичко на красивите млади мъже. Освен това Джери Грей беше много богат и имаше влияние в града и околностите му.

Сега той беше застанал със скръстени ръце до прозореца, облегнат на стената, и слушаше Фентън Труман с нарастващо възмущение. Говореха за Ласитър, който беше всял безредие в ранчото и беше изплашил всички постове. Съгледвачите бяха намерили първо конете, а после и двойния гроб на бившия боксър и спътника му. Цяла седмица бяха търсили двамата мъже. Нямаше и съмнение, че ги е убил Ласитър. Нали по неговите следи бяха тръгнали. Джери Грей им беше заповядал да не го изпускат от очи и да яздят след него, докато излезе от Грийн Ривър. Трябваше да се върнат едва когато са съвсем сигурни, че Ласитър е напуснал техните места.

Всичко беше ясно!

Те са го следили, а той ги е убил, за да заличи следата си. След това се е промъкнал до ранчото в Блек Бът.

Но къде ли се беше скрил сега? На този въпрос Джери Грей искаше да получи ясен отговор.

– Трябва непременно да знам кой е той и кой го е насъскал срещу нас – повтори настойчиво той.

– Питал е за Фикс Касиди и Рой Джордж – обясни русокосият му помощник. – Може би това е опорната ни точка. А може би действително познава и двамата и те са му длъжници.

– Фентън! – избухна гневно Джери Грей. – Не вярвай на подобни глупости! Ласитър е съобразително куче и ни води за носа. Обзалагам се, че дотук всичко е лъжа. Дори и името му. Бъди сигурен в това!

– Като го заловим, всичко ще си признае – извика самохвално Фентън Труман.

– Първо обаче трябва да го хванеш!

– Ако се крие някъде наоколо, не е никакъв проблем.

– Ако искаш да ми направиш услуга, не подценявай тоя тип! Боксьорът беше опитен мъж, с бързи юмруци и бърз в стрелбата, а и не беше сам. Въпреки това и двамата лежах в гроба.

– Може да ги е застрелял в гръб – подхвърли Труман.

– Ако наистина е нападнал лице в лице боксьора, този тип трябва да е опасен – съгласи се русокосият. – Но не ми се вярва много.

– Трябва да знам кой е той и кой го е изпратил в Грийн Ривър – повтори сериозно Джери Грей. – Това е най-важното в случая. Някой иска да ни отнеме паричките, Труман! Запишете си това на челата! И още нещо: всичко трябва да се уреди бързо! Трябва да премахнем тоя човек. Нашата изискана клиентела в Блек Бът отдалеч помирихва труповете. Тия типове усещат и най-лекия полъх на смъртта. Ако заподозрат нещо, сделката пропада и аз не мога дори да им се сърдя за това. Защото практически всички те са мъртви. Откупили са с много пари живота си при нас, за да ги браним и да ги предпазваме от всяка опасност. Ние всички живеем от тия пари, Фентън! Обясни това и на другите!

– Ще накарам всички да го търсят като овчарски кучета!

– Не забравяй – трябва ми жив! А шом научим всичко необходимо, можете да го направите и на кайма, ако искате, и да нахраните с нея рибите в Грийн Ривър.

– Значи тръгваме още сега!

– Имайте доверие в нас, мистър Грей!

Джери Грей кимна и високият рус мъж излезе с тежки стъпки от стаята. Джери Грей отпусна ръце, обърна се към прозореца и се загледа навън, без обаче да вижда какво ставаше по улицата.

Беше се появила клиентка! От Филадельфия. Убила мъжа си, притежател на корабостроителница, за да го наследи. Джери Грей дълго се колеба, преди да я приеме. Жена в ранчото! Щеше да му създаде много ненужни главоболия. Тайният ѝ пратеник, който наричаше себе си частен детектив, подробно описа прелестите ѝ. Джери Грей го изслуша учтиво, но беше впечатлен истински едва когато той му предложи 100 000 долара, за да я закриля по време на пребиваването ѝ в ранчото. Щеше да мине доста време, докато се изясни правното ѝ положение и тя безпрепятствено се върне във Филадельфия. Както каза детективът, касаеше се за срок от няколко месеца.

А как иначе би могъл да спечели толкова пари за толкова кратко време? Можеше да ги открадне, но не и да ги спечели. Разходите по поддръжката на ранчото така и така бяха огромни. Един човек повече или по-малко не играеше никаква роля.

Може би клиентката беше привлекателна? В такъв случай можеше да я задържи дори в хотела, близо до себе си. Надали някой от Грийн Ривър имаше познати във Филадельфия или обратно...

Продължително изсвирване на локомотив се понесе над града. Железопътната линия също беше дело на Джери Грей. Беше вложил цялото си имущество в него и сега влаковете гърмяха ден и нощ през прерията и планините, натоварени със стоки и пътници, и му носеха баснословни печалби.

Нужни му бяха много пари. В брой! Затова щеше да приеме при себе си убийцата от Филадельфия и да я закриля. Разбира се, срещу строго определена сума.

Джери Грей не смяташе за престъпник и убиец човек, толкова богат, че без усилия да може да плати подобна сума. За него той беше просто обект, от който се печелят пари, и толкова.

Такъв беше занаятът му и никой не трябваше да му се бърка. Още по-малко пък някакъв новопристигнал скитник.

В този момент видя от прозореца Патриша Хърст, която минаваше с фойтона си по улицата. Беше красива жена, а и фигурата ѝ беше привлекателна. От време на време се питаше дали да не откупи хотела ѝ и да го преустрои изцяло, тъй като собственият му хотел постепенно ставаше тесен. Но сградата беше в някогашния център на града и там всички къщи бяха западнали. Никой не искаше да живее вече там. Дори и една нощувка би била неприятна за по-изисканите клиенти. Може би ще е най-добре да откупи целия квартал и да разруши всички къщи. Някой ден и това ще стане... Но първо трябваше да преспи с тази красавица.

На вратата се почука.

– Влез! – извика Джери Грей, без да се обърне. В този момент дъщерята на пекаря пресичаше улицата. Беше съвсем млада, на шестнадесет или седемнадесет години, както му казаха. А Джери Грей вече беше преживял толкова много, че му беше писнало от зрели жени.

Вратата зад гърба му се отвори и отново се затвори. Хубави крачета имаше девойчето! А чертите на лицето ѝ бяха като на ангелче.

– Какво има? – попита грубо Джери Грей и се обърна.

Никога не беше виждал Ласитър, но веднага разбра, че това е той. Скръсти ръце на гърба си и го огледа внимателно от горе до долу.

Мъжът срещу него беше добре въоръжен. Носеше 45-милиметров револвер и двуцевка с отрязано дуло, а в десния ботуш стърчеше дръжката на нож.

– По-кратко, Ласитър! – каза Джери Грей и впи очи в него. – Е, добре, хората ми ги няма в града, но все пак внимавай!

Лицето на Ласитър остана безизразно.

Джери Грей пристъпи към бюрото си, седна и посочи единия от двата стола пред него.

– Заповядайте! Щом сте вече тук, нека си поговорим като мъже.

– Предпочитам да остана прав – каза през зъби Ласитър. Този тип беше направо огромен. Джери Грей проумя това едва когато седна.

– Кой сте вие и какво, по дяволите, искате?

– Името ми е Ласитър и дойдох в Грийн Ривър, за да... Ами, за да ви разваля работата!

– Работата ли?

– Да!

– Какво искате да кажете?

– Не говоря за хотела и игралната зала, нито за публичния дом в тази сграда.

– Значи имате предвид ранчото?

– Точно така! – отговори Ласитър.

– По чие поръчение дойдохте тук?

– Трябва да отведе Фикс Касиди и да отнесе обратно в Нешвил сто-те хиляди долара! – обясни направо Ласитър.

– По чия заповед действувате? – повтори въпроса си Джери Грей. Това беше най-важното. Макар и въоръжен до зъби, мъжът отсреща не беше негов враг. Врагове бяха тия, които го бяха изпратили, и с тях трябваше да се пребори.

– Това няма никакво значение!

Джери Грей отново го погледна право в очите. Фентън Труман беше същински великан, но Ласитър беше по-висок и от него. Какво ли намираха жените у такива грамади? Джери Грей се облегна назад. Защо допусна мислите му да се отклонят? Този тип представляваше голяма опасност, а той в това време си мислеше дали го харесват жените... Дали не беше шериф със специално поръчение, или беше маршал на Съединените щати? Ласитър му изглеждаше твърд и непоколебим, а нямаше съмнение, че добре умее да си служи с оръжията, които носеше. Да, дори превъзходно. Освен това два пъти беше надхитрил боксьора – веднъж просто така, но втория път това му беше струвало живота.

Ласитър беше не просто опасен. В този момент му изглеждаше дяволски опасен. На всичкото отгоре беше дошъл при него точно когато хората му го търсеха навсякъде без изгледи за успех. Само моряха конете.

А може би беше ловец на премии? Точно така! Този тип не работеше за други хора, а само за себе си. Доколкото го бяха осведомили, банката в Нешвил предлагаше премия от десет хиляди долара. Към това се прибавяше и наградата за главата на престъпника, обявена от съдията. Този, който отведе Фикс Касиди в Нешвил, щеше да получи две хилядарки.

Джери Грей пое дълбоко въздух.

– Ще ви предложи нещо, Ласитър. Ще получите на ръка двайсет хиляди долара и ще останете на служба при мен.

Щеше да му повери охраната на ранчото. С такъв мъж никога нямаше да се повтори подобно нещо – един пристигнал кой знае откъде скитник да обезвреди двама пазачи, да разгледа ранчото и да изчезне. Със сигурност Ласитър щеше да натика в миша дупка оня белязан самохвалко и наконтения Еди Лайт, а после щеше да се втурне подир негодника и да му тегли куршума.

Обаче Мерлин – мъжът, който отговаряше за ранчото – не беше сметнал за нужно да накаже двамата за глупостта им.

– Е, какво има да му мислите толкова? – попита Джери Грей и се усмихна окуражаващо. – Работата ви няма да е тежка. Не искам да ви назнача да ми цепите дърва. Има достатъчно глупаци, които продават евтино труда си. Бих ви поверил ръководството на ранчото, а заплатата ви ще е част от печалбата. Никой няма да ви предложи подобно нещо!

Ласитър поклати глава.

– Не! Съжалявам, но не мога да ви помогна.

Джери Грей се усмихна невярващо.

– Не си кривете душата, Ласитър! Та това е цяло състояние! Джен-тълменски ангажимент, и ще си живеете като цар. Помислете какво ви предлагам!

– Не можете да ме купите – поклати глава грамадният мъж.

– Разбирам ви, Ласитър! Вдигате си цената. Но, накратко – кажете колко искате – отсече Джери Грей и си помисли: „Този кучи син е голям хитрец!“

– Сто хиляди долара и Фикс Касиди!

– Вие сте едно безсрамно копеле, Ласитър!

Мъжът само мълчаливо го изгледа.

– Оставете най-после шегата настрана! – извика Джери Грей.

– Защо мислите, че се шегувам?

– Какво искате да кажете?

– Не си правя шеги с вас. Лъжете се, ако мислите така. В момента нямам и капчица чувство за хумор. Казах ви каквото трябва, и ви го казах съвсем сериозно. Знам, че не можете толкова бързо да съберете сто хиляди долара, поне дотолкова разбирам от бизнес. Но няма да ви чакам повече от осем дни. След осем дни ще дойда при вас да си получа стоте хиляди заедно с Фикс Касиди.

Този човек явно беше някой откачен самохвалко. Вярно, беше опасен. Джери Грей имаше чувството, че го е обидил с въпросите си.

– Поне ми кажете точния ден и час, Ласитър! – Джери Грей хвърли поглед към календара на стената. – След осем дни! Пада се дванайсти! Да кажем, в 12 часа. Тук, в моя дом.

– Много добре – отговори кратко Ласитър и тръгна към вратата. – Но, предупреждавам ви, мистър Грей, не се опитвайте да ме измамите!

Джери Грей вдигна рамене.

– Но моля ви се...

Ласитър вече беше излязъл.

Джери Грей изруга и скочи на крака. Защо не извади револвера си? Той измъкна оръжието си и го насочи към вратата.

– Вие сте опасен лъжец, Ласитър! Признавам! Но по-добре опасен лъжец, отколкото опасен боец! Бум – бум!

Със сигурност Ласитър нямаше да успее да извади оръжието си по-бързо от него. Джери Грей изгледа револвера си и отново изруга, тъй като беше убеден, че е пропуснал удобния случай. После го напъха обратно в кобура.

Този идиот щеше да дойде отново! На дванайсти, в 12 часа! Джери Грей се изсмя. Едва успя да потисне порива да изкрещи с цяло гърло. Само да му дойде! В неговата къща ще му смачкат главата, от всеки тъгъл ще го посрещнат куршуми!

Не! Ласитър беше не само опасен лъжец! Този кучи син беше чисто и просто откачен. Какво ли си мислеше, че ще получи на дванайсти в 12 часа? Фикс Касиди плюс сто хиляди долара? Тук го очакваше смъртта и той щеше да намери края си в този дом. Сред огъня от револверни и пушечни изстрели от всичките му хора. Цялата шайка щеше да е готова да го посрещне на дванайсти. С ръце на спусъците! Щяха да надупчат с куршуми това копеле още щом прекрачи прага на къщата!

И с това проблемът ще бъде решен.

Бързо и безболезнено.

В крайна сметка Фикс Касиди не беше особено важен за него. Би могъл да обясни изчезването му пред другите гости на ранчото с това, че Касиди е предпочел да се укрие другаде, понеже климатът не му понася. Но сто хиляди долара – това беше съвсем друго нещо! А оня негодник Ласитър беше забил ножа право в собственото му тяло. Дявол да го вземе това адско изчадие! Просто смяташе да дойде и да си получи Фикс Касиди заедно със стоте хиляди. Тук, в неговата къща. На дванайсти, в 12 часа. Този наистина беше луд. Обаче щеше да падне на носа си, и то мъртъв! На дванайсти, в 12 часа!

Внезапно Джери Грей скочи.

– Брикс! Спади! – извика той.

Мина доста време, докато някой почука на вратата. Беше старият негр Спади. Точно той ли!

Спади помнеше как белите ловци на роби го бяха прекарвали заедно с майка му и много други негри през саваните на Африка и ги бяха натоварили на кораби в едно пристанище. По време на пътуването майка му се разболя от холера, умря и беше хвърлена в морето, увита в корабно платно, от мъже със сериозни брадати лица. Но колко отдавна беше това! Спади дълги години беше работил в тютюнева плантация във Вирджиния, преди да дойдат янките и да го освободят. Отдавна беше забравил какво е свобода. Но изведнъж вече нямаше кой да му нарежда какво да прави, никой не удряше камбаната, за да извика него и другите роби да ядат. Сам трябваше да се грижи за всичко. В дълбоко стаения си стремеж към Африка той съвсем другояче си представяше свободата. Там свободата беше нещо съвсем различно. Знаеше много добре това, въпреки че почти не си я спомняше.

– Видя ли грамадния мъж, който току-що излезе оттук? – извика Джери Грей. – Върви след него! Оседлай един кон и го следвай! Сигурно ще излезе от града.

Старият негр го изгледа.

– Да, масса! – и се обърна да излезе.

– Къде е Брикс? – попита Джери Грей.

– Брикс ли? – африканецът плесна с ръце над главата си. – Исусе, Мария и Йосиф! Той потегли с другите, масса.

– Тогава ти ще тръгнеш след Ласитър – нареди Джери Грей. – Бързо! Раздвижи малко стария си африкански задник!

Старият негр изфуча като светкавица навън. Джери Грей изруга и се отпусна в креслото.

Ето това беше печалбата на Ласитър! Затова се беше осмелил да влезе право в кантората. Даже Брикс беше тръгнал с бандата. Значи тук не беше останал никой, който би могъл да му попречи! Обаче на дванайсти в 12 часа щеше да бъде различно. Щяха да го пуснат да влезе в къщата, но не и да излезе. Или поне не жив!

Но колко дни на неизвестност му предстояха! Джери Грей отново погледна към календара. Дали си струваше да търпи толкова дълго и да изчака онзи кучи син да се върне в къщата му, за да си получи заслуженото? А може би всичко беше вятър и мъгла? Само дяволът знаеше какво смята да прави онзи негодник...

Почука се. Връщаше се старият негър. Джери Грей го посрещна нетърпеливо.

– Настигна ли онова копеле? Проследи ли го? Накъде се отправи? Ти какво видя?

– Той не беше на кон, масса! Тръгна пеш. Проследих го до моста на Грийн Ривър и обратно.

– Как така обратно? – прекъсна го Джери Грей.

– Сигурно искаше да заблуди преследвачите си, сър, но не можа да ме види. Мина през пазарния площад, после го проследих до гарата и там изчезна някъде зад локомотивното депо. Повече никъде не го видях!

– Да не се е качил на влак или пък на локомотив?

– Не! – поклати глава старият негър. – Мина през коловозите и изчезна зад локомотивното депо. Всичко претърсих.

– Там да няма пещера? Или дупка в земята? – запита напрегнато Джери Грей.

Спади вдигна рамене.

– Нищо подобно не видях, сър.

Джери Грей си пое дълбоко въздух, отиде до прозореца и разсеяно погледна навън.

– На гарата! – каза решително той след няколко секунди и се обърна. – Ще преобърнем всичко с главата надолу! А ти, Спади, ще покажеш на нашите хора къде точно го изгуби от очи и къде изчезна, сякаш се е стопил във въздуха.

– Разбира се, масса! – увери го негърът с дрезгавия си глас.

Едва сега Джери Грей забеляза, че почти се е стъмнило.

– Запали лампата! – заповяда той на стария негър и се върна на бюрото си. – После се качвай на коня и се опитай да намериш нашите хора.

Спади драсна клечка кибрит.

– Те потеглиха към Грийн Ривър, масса – обясни той, докато

палеше една от стенните лампи.

Джери Грей му поиска кибрита, отпрати го и сам запали останалите лампи. Скоро в стаята стана светло като ден. С нетърпение зачака връщането на шайката си. Гореше от омраза към този Ласитър и искаше да му отдаде заслуженото веднъж завинаги.

4.

Гърдите на Пат бяха гъвкави и стегнати. Тя цялата пламтеше. Лежеше със затворени очи, заровила ръце в косата на Ласитър, и се наслаждаваше на влудяващо нежната игра на езика му.

Кръвта ѝ лудо пулсираше. Насладата идваше на дълги горещи вълни. Тя лежеше на леглото напрегната и цялата трепереше. Ласитър се обърна настрана, обхвана бедрата ѝ, притисна ги силно и зацелува стройното и гъвкаво тяло. Ароматът на анемонии го влудяваше.

Изведнъж Пат изстена и замря. Не беше в състояние да се помръдне повече. Щастлива усмивка озари красивото ѝ лице. Но това не трая дълго. Когато отново отвори очи и се вгледа в Ласитър, той прочете в тях ненаситна чувственост. Скоро след това тя обърна големия мъж по гръб, намести се върху него и започна да го целува. Милваше го с устни и нежно хапеше челото, ушите и очите му, докато накрая стигна чак до петите. После устните ѝ се плъзнаха обратно към дългите му крака, веднъж отляво, веднъж отдясно и в същото време здраво притисна стегнатото си дупе към ръката на Ласитър, за да го накара да продължи играта с пръсти.

После тя обхвана с ръце члена му и започна да го ближе и смуче. Главата ѝ се движеше нагоре-надолу. Все по-бързо и по-силно, докато той простена от удоволствие.

Настъпи кратка тишина.

– Не можеш да си представиш колко много те обичам, Ласитър – прошепна с влажните си и топли устни тя и го обгърна с ръце. Огнената ѝ страст го беше почти изпепелила, но чувствените ѝ възбуждащи и подканящи ласки бързо възвърнаха силите му. Той я притисна здраво до себе си, обърна я по корем, после я изправи на колене и се впи в нея с все сила. Тя извика от удоволствие и се устреми към него в див ритъм. Докато пак изстена, клюмна и грамадният мъж трябваше да продължи сам.

Така мина нощта. На зазоряване двамата най-после заспаха прегърнати.

Когато Ласитър се събуди, беше сам в леглото. Слънцето грееше през прозореца и го заслепяваше, затова посегна със затворени очи:

– Пат?...

Нямаше я до него. Тогава стана и бързо се облече. Беше вече готов,

когато я чу да се прибира от улицата. Срещнаха се в дневната. Красивото ѝ лице беше загрижено.

– Какво има? – попита Ласитър.

– Търсят те из Грийн Ривър – каза потиснато тя.

– Идваха ли вече тук?

– Още вчера! Джерико ги отпрати, без да успеят да претърсят къщата. Но сега май са сигурни, че се криеш някъде в града. Значи по всяко време могат да се върнат. Обърнали са наопаки цялата гара. Следващия път Джерико няма да се отърве от тях толкова лесно – разказа Пат с треперещ глас.

– Тогава вече няма да съм тук!

– Но, Ласитър! – извика изплашено тя.

Той отиде при нея, обгърна раменете ѝ и целуна челото, очите, носа и най-последно устните ѝ.

– Вече прекарахме достатъчно дълго в леглото...

– Но беше толкова хубаво! – прекъсна го тя, сложи ръце на раменете му, прегърна го с всичка сила и впи устни в неговите, така че той не можа да продължи.

– Тръгвам с тебе! – обяви Пат след известно време. – Имам приятели, които ще те скрият.

Той се засмя.

– Нямам намерение да се крия. Тъкмо обратното.

– Ласитър! – и тя го изгледа загрижено.

– Нали и двамата не сме дошли в Грийн Ривър, за да се крием вечно.

– Така е, но...

– Никакво „но“! – отговори решително Ласитър, целуна я още веднъж и я пусна. – Качвам се на коня и тръгвам така, че да ме видят, а после ще се скрия някъде наоколо.

– Но Джери Грей няма да ти даде нито парите, нито Фикс Касиди! По-скоро ще те убие веднага!

– Не съм и очаквал да изсипе пред мен чорапа със спестените си пари. Типове като него се вразумяват едва когато притиснеш ножа в гърдите им.

– О, Ласитър! – и тя притисна с ръце устата си.

– Нали искаш Рой Джордж да бъде наказан...

– Да, разбира се – прошепна Пат.

Той се усмихна.

– Когато сме в леглото, ни е хубаво, нали? Но само на нас двамата.

Затова, ако искаме някои хора да си получат заслуженото, трябва да се разделим за известно време. След два-три дни ще се върна.

Мисълта за предстоящата раздяла я ужаси. Тя го изгледа безмълвно и Ласитър очакваше или да завие като изоставено куче, или да го изругае като обикновен ратай. За негова изненада обаче Пат остана спокойна, поне външно.

– Два-три дни? Искам да зная точно кога ще се върнеш, мили!

– След три дни!

– Много е!

– И на мене не ми е лесно – съгласи се той. – Но така трябва.

– Какво смяташ да правиш?

Той поклати глава.

– Нямам точен план. Но по някакъв начин ще стисна тоя кучи син за гърлото!

– Нали вече знаеш къде е ранчото!

– Но това не ми е достатъчно – отговори Ласитър. – Още преди някой шериф да успее да оседлае коня си, всички от ранчото ще са изчезнали.

– Страх ме е за теб!

Ласитър праметна седлото през рамо, отиде при Пат и леко я целуна.

– Не бива да се боиш! – каза той и бързо тръгна към вратата.

– Така ли ще тръгнеш, посред бял ден! Защо не почакаш, докато се стъмни?

– Държа да ме видят. Но ти не се бой! Никой няма да ме види, че излизам от хотела.

Ласитър излезе навън и отиде в обора. Старият слуга се приближи до него да му помогне.

– Хора на Джери Грей има по пазарния площад, зад старата дъско-резница и близо до пощенската станция – съобщи той.

Ласитър го потупа по рамото.

– Благодаря ти! И да пазиш добре Пат!

Старецът го изгледа мрачно.

– Само за това живея, сър!

Ласитър кимна, хвана юздата на коня и го изведе от обора. Пат стоеше на прозореца в дневната и гледаше към него. Той само леко вдигна ръка, заобиколи отзад и се качи на коня. Насочи се първо към съседния имот и оттам излезе на улицата, която водеше към центъра на града.

Все още не беше срещнал жива душа, така че никой не би могъл да

каже откъде се е появил, когато подкара кафявия си кон по Мейн Стрийт. Пришпори коня и се огледа внимателно наоколо. Когато мина покрай салона, отвътре излязоха двама мъже. Те хвърлиха поглед към Ласитър и спряха вцепенени. После минаха покрай него и хукнаха нанякъде. Ласитър беше убеден, че хората на Джери Грей веднага са изтичали да му съобщят, че са го видели на главната улица. Нямаше да мине много време и цялата глутница щеше да се събере зад него. Но това беше и намерението му. Подмина и последните къщи и пусна жребеца в галоп. Шосето водеше право на юг. В продължение на една миля язди по него и след това се отклони настрани. Като прекоси първото било точно от шосето, се обърна и видя преследвачите. Почти в същия миг и те го забелязаха и веднага се отклониха от шосето, за да скъсят пътя си. Гонитбата започваше. Но още преди да залезе слънцето, Ласитър без усилия успя да се отърве от преследвачите си, след като ги беше увлякъл далеч на юг в необозримата широта на долината „Сан Рафаел“. Под прикритието на нощната тъмнина той обърна коня си и препусна на север. Целта му беше една – ранчото в Блек Бът, но трябваше да побърза да се появи там, преди пазачите да бъдат предупредени за неговото идване.

Слънцето беше залязло и нощният здрач хвърляше първите си сенки над платото. Посещението му преди не беше станало причина постовете да променят навичките си. Малко преди настъпването на нощта Ласитър стигна до същото това сечище, където върху килим от трева лежеше отсеченото дърво. Както миналия път, така и сега, някой седеше на ствола му. Не можа да разпознае кой точно беше. Скрит в елховия гьсталак, Ласитър изчака да се стъмни добре, за да не го види постът от кулата.

Като безмълвна сянка той се промъкна към поста, хвърли се изотзад върху него и опря дулото на двуцевката в тила му. Мъжът се стресна и извика от ужас.

– Дий, ти, проклет глупак такъв, ще ти цапна един по муцуната – кипна мъжът.

– Задръж малко огъня – прошепна Ласитър. – Защото не съм Дий.

Той измъкна пушката от ръцете му, хвърли я надалеч и извади колтата от кобура.

– Ти... Ласитър ли си? – попита задавено постът. Целият му гняв се беше изпарил.

– Точно така!

– Какво ще стане сега?

– Искам да ме заведеш при Фикс Касиди! Ако не, натискам спусъка и с това за днес всичко ще свърши. Но ще дойда пак!

– Вече ме убеди, Ласитър – мъжът вдигна ръце. – Не ми се умира заради престъпник като Фикс Касиди. Не и заради него!

– Просто не знаеш колко разумно говориш!

– И аз така смятам – отзова се мъжът.

– Как ти е името?

– Чарли. Достатъчно ли ти е?

– От Чикаго?

– Откъде знаеш?

– Усещам го по миризмата.

– Май си обходил много места, а?

– Доста!

– Чикаго е прекрасен град – каза мечтателно Чарли. – В неделя по улиците се разхождат само добре облечени хора. А пък госпожите! Коя от коя по-красиви!

– Вярно е! И на мен ми направиха впечатление – засмя се Ласитър. – Но да забравим Чикаго. Смятам, че искаш да го видиш отново. Елегантните минувачи и красивите жени – също.

– Подчинявам се на по-силния – обясни Чарли и се надигна с вдигнати ръце. – Фикс сигурно играе покер в салона заедно с останалите. Моментът май не е съвсем подходящ. Светло е и има много хора.

– Ти не се грижи за това!

Ласитър го хвана за ръка и двамата закрачиха през тревата. Чарли беше бледен и слаб мъж. Той го поведе право към къщата.

– Нощем има ли пост на кулата? – поиска да узнае Ласитър.

– Да! От другата страна има още един. Но не може да ни види.

Двамата излязоха от хралалака и се спряха. Цялата къща беше ярко осветена.

– Какво става тук? – изненада се Ласитър. – Зад всеки прозорец има запалени лампи.

– Фицджералд има рожден ден – обясни Чарли. – Преди два часа пристигна цял фургон с уличници. Може би по-късно и аз ще хвана някоя от тях. Но много не ми се ще. Всички изглеждат така, като че ли могат само да те заразят с някоя гадна болест.

– А кой е Фицджералд?

– Нещо в главата му не е наред. Твърди, че не артистът, а самият той е застрелял Ейб Линкълн в театъра. Когато пристигна тук, първите дни непрекъснато беше негрите, защото бил голям расист. Но

междувременно преспа с всички негърки, които работят при нас. Значи омразата му към черните не е чак толкова голяма...

– Но за какво все пак се е укрил тук?

– Търсят го във всички щати. След войната се е специализирал да измъква от затвора осъдени от военните съдилища хора от южните щати. Говори се, че е успял да смъкне от бесилката две много високопоставени личности. И дълго време е продължил да се занимава с този занаят! Много престъпници е измъквал от затвора, а близките им са плащали богато и пребогато. Сега обаче е скован от подагра и не може да язди. Затова беше много щастлив, че може да остане в ранчото.

Ласитър го бутна да вървят. Много запалени лампи осветяваха и едно доста голямо пространство пред къщата. Двамата мъже бързо го преминаха и се прилепиха до стената на сградата, в сянката на една дървена аркада.

През прозорците проникваше свирене на пиано. Чуваха се груби женски гласове. Явно някой много щедър омбре беше организирил този празник.

– Щом влезем вътре, край на всичко – прошепна дрезгаво дребосъкът от Чикаго.

– Празникът ли ще свърши? – изкриви лице Ласитър.

– Всичко! – изграчи Чарли. – Ранчото вече няма да бъде онова спокойно местенце, където можеш да се чувстваш удобно.

– Вярно е! И точно затова съм тук!

Чарли пое дълбоко въздух.

– Аз бих могъл... би трябвало...

– Да, кажи!

Той се обърна и потърси погледа на Ласитър в тъмнината.

– Мога да вляза и да повикам Фикс Касиди.

– За да не забележат другите какво става тук и да не се уплашат?

– Нали ти трябва само Фикс Касиди! – от страх Чарли започна да заеква. – Иначе и мен ще убият!

Дребосъкът се обливаше в пот.

– Щом вляза вътре, ще те пусна да си вървиш – обеща му Ласитър. Страхът на малкия човек беше разбираем.

Пианото засвири по-силно. Някой беше отворил прозорец. Хор от нестройни мъжки гласове запя песента за чернокожата Мария с гореща червена кръв.

Това беше удобният момент за Ласитър. Той блъсна дребосъка на земята и с две крачки се озова на портала. Влезе в ярко осветения салон

на голямата къща. В средата му имаше маса, пълна с ядене, шишета и чаши, но на нея не седеше вече никой. Дузина мъже и жени бяха наобиколили пианото, плътно притиснати един до друг. Мъжете пееха с пълно гърло.

„Мария, Мария, тази нощ ще ти покажа нещо!“

Мъжете отмерено тактуваха с крака. Четирите проститутки се заливаха от смях и си разменяха весели погледи. Явно някой се беше бръкнал по-дълбоко в джоба. Обикновено Джери Грей докарваше тук горе само обикновени уличници, за по два долара едната. Но днешните идваха от най-изискания публичен дом на града, това ясно им личеше.

Не само гостите на ранчото празнуваха. Участваха дори и постове, които трябваше да дежурят на портала. Но Ласитър не се интересуваше от тия неща. Той търсеше с очи Фикс Касиди. Никога не беше го виждал, но много подробно беше разучил описанието, дадено му от Седма бригада. Най-вероятно Фикс Касиди беше белокосият старец, изправил се до пианото с една от жените, а този, който свиреше, май беше самият Рой Джордж.

Междувременно хорът запя куплета за Мария, която трепери с цялото си тяло. Но глупавият рефрен оставаше все един и същ: „Тази нощ ще ти покажа нещо!“ Като че ли точно тази Мария никога не беше виждала подобно нещо!

Момичето стоеше пред Фикс Касиди. Той беше мушнал ръце под мишниците ѝ и държеше с тях онова, което Мария от песента така щедро и изкусително поклашаше. Беше гърдеста руса хубавица, чието сияещо лице ясно издаваше удоволствието ѝ от забавлението.

Веселата компания забеляза Ласитър едва когато той застана зад Фикс Касиди и грубо го дръпна от заоблената уличница. Песните и музиката внезапно спряха. Секна и безгрижното пискливо бърбене на проститутките. Всички стояха като вцепенени от ужас. Ласитър сграбчи здраво белокосия старец, дръпна се назад заедно с него и опря дулото на двувцевката си под брадичката му.

– Искам само Фикс Касиди – проговори спокойно Ласитър в потискащата тишина. – Останалите могат да продължат да се забавляват или да вървят по дяволите. Изберете си сами.

В салона цареше мълчание. Всички втрънено гледаха Ласитър – уличниците с ужасени очи, мъжете с враждебни погледи и с все по-засилваща се ярост.

Единствено пазачите на Джери Грей бяха въоръжени, но те не посяха да се помръднат. Много добре познаваха действието на паркъра,

чиито цеви бяха скъсени до една педя. Простреляният ставаше на парчета. Особено при подходящо разстояние като сегашното. Ласитър трябваше само да насочи към тях тежкокалибрената пушка и да натисне спусъка.

Но Ласитър нямаше време за ефектни номера. Искаше бързо да се оттегли.

– И да не е помислил някой да ни преследва! – обърна се към пазаците той. – Преди да го изпусна от примката си, ще му тегля един куршум в главата!

Той се изтегли заднешком към портала, водейки със себе си Фикс Касиди. Старият бандит беше онемял от изненада. Само дявол знаеше какво си беше мислил доскоро, когато държеше в ръцете си пищната уличница и пееше неприличната песничка. Но в никакъв случай не и за това, че изведнъж в залата ще се появи някой, преминал през всички постове и прегради, ще го грабне и ще офейка с него без всякакъв шум. Това не беше го сполетявало и в най-лошите му сънища.

Ласитър излезе през портала, сви веднага встрани и изчезна в нощта. Изтича с Фикс Касиди под дървения свод чак до края на колоните и оттам към кафявия жребец, който ги чакаше. На няколко пъти спря и се послуша напрегнато. Но изненадата беше действувала като бомба. Никой не помръдваше.

Двамата безпрепятствено стигнаха до коня. Ласитър метна престъпника на седлото и седна зад него. После пришпори жребеца и потегли на север. Фикс Касиди не пророни дума дори по време на бясната езда. Ласитър беше доволен от мълчанието му. Най-последно бандитът беше в ръцете му. Беше убеден, че ще успее да измъкне и стоте хиляди долара от Джери Грей и да ги предаде където трябва.

5.

Джери Грей също загуби дар слово, когато на закуска Фентън Труман му съобщи какво е станало предната вечер в ранчото на Блек Бът. В края на разказа си той посочи календара:

– При това днес е едва осми! Явно този негодник също не смята да спазва уговорките ни!

Джери Грей не отговори. В главата му лудо се блъскаха объркани мисли и никой от тях не можеше да премисли докрай.

– Няма и следа от него! – продължи помощникът му и сложи ръце на колана с револверите. – Поне да знаехме в каква посока е тръгнал с Фикс Касиди и къде го е скрил. Това щеше да бъде крачка напред. А може и повече.

Джери Грей вдигна очи към него, без да го вижда, и после отново устреми поглед някъде далеч.

– Трябва на всяка цена да разберем къде се е укривал Ласитър през всичките тези дни в Грийн Ривър – продължи решително Труман. – И това ще бъде още една крачка напред. Сигурен съм, че ключът е именно тук.

– Как е настроението в ранчото? – попита Джери Грей.

– Какво?! – премигна смутено Труман, изненадан от неочаквания въпрос на боса. После сви рамене. – Якоб Мерлин не ми съобщи нищо за това.

– Кого е изпратил?

– Чарли. Още е отвън. – Джери Грей отвратено изкриви лице.

– Оня пияница от Чикаго?

– Мерлин го държи здраво!

– Да, знам. Нали му е интимен приятел. Кажи му да влезе!

Русият великан закрачи бързо към вратата.

– Чарли!

Дребосъкът пристъпи прага с шапка в ръка. Фентън Труман го побутна да влезе. Джери Грей още повече се намръщи.

– По дяволите! Как допуснахте подобно нещо, след като оня проклетник вече веднъж ви излъга! Мерлин наказва ли виновниците?

– Никой не е виновен, сър! – заяви смело малкият човек. – Миналата вечер той незабавно застана отново на поста си, сякаш нищо не се е случило, след като Ласитър го пусна да си върви и нахлу в къщата. По-

късно успя да се престори, че не е видял и чул нищо. Заяви на началника си Мерлин, че Ласитър не е минал покрай него. Искаше да запази службата си и излъга от страх да не го изхвърлят. Това му се удаде лесно. Имаше само един свидетел, който би могъл да го уличи в лъжа – самият Ласитър! Но никой не знаеше къде е той и сигурно нямаше скоро да го заловят. Чарли не искаше да мисли толкова надалеч.

Джери Грей удари с юмрук по масата.

– Нямамо виновни! Това е най-голямата глупост, която съм чул! Може би твърдиш, че някой грамаден рибар го е пренесъл по въздуха и го е пуснал над ранчото?

– В такъв случай Пит щеше да го види!

– Какво?! – стъписа се Джери Грей.

Чарли плахо вдигна ръка.

– Снощи Пит беше на пост на кулата. Искам да кажа, че би трябвало да види голямата птица...

Фентън Труман се ухили, но бързо си придаде сериозен вид, като видя, че Джери Грей почервения от гняв.

– Май някои от вас, а може би всички, са спали! – избухна Джери Грей.

Чарли поклати глава.

– Със сигурност не е минал през участъка, който пазех аз – повтори сковано той. – Аз имам очи на рис. В тъмното виждам по-добре, отколкото денем. Той никога не би могъл... Освен това винаги държа пушката готова за стрелба. Веднага ще го застрелям. Не, не е минал покрай мен.

– Казаха ми, че си пияница! – изкрещя Джери Грей, вбесен при мисълта, че пак няма виновни и Мерлин отново не е наказал никого.

– О, това беше отдавна – отговори Чарли, без да се обижда. – Последната бутилка уиски изпих изправен на коня си. Това беше...

– Дръж си устата! – скастри го Джери Грей. – Това не ме интересува.

– Вече от две години изобщо не пия, сър!

Джери Грей се намръщи.

– А как е настроението в ранчото? Искам да кажа, сред гостите.

Чарли поклати глава.

– Мерлин смята, че те изобщо не са разбрали какво точно е станало, Фицджералд твърдеше, че се е родил сутринта в 11 часа. Още оттогава почнаха да се наливат. Когато тази сутрин тръгнах насам, всички дълбоко спяха. Мерлин ще им каже, че снощи е пристигнал племенникът на

Фикс Касиди и го е отвел за няколко дни в Невада да види роднините си.

– Фикс няма никакви роднини там – подхвърли Труман.

– Мерлин твърди, че другите не знаят това.

– Кой тръгна след Ласитър и Фикс? – попита остро Джери Грей.

Чарли изненадано го погледна.

– След Ласитър... Никой! Мерлин подсили постовете, в случай че оня мерзавец реши да се върне. Със сигурност ще го хванем!

– Заповядайте да оседлят конете, Фентън! – изкрещя сърдито Джери Грей и скочи на крака. – Всички на конете! Който се опита да клинчи, веднага ще изхвърчи! След пет минути тръгваме!

Труман и Чарли хукнаха към вратата. Джери Грей отвори шкафа с оръжията и извади колана с 45-милиметровия револвер. Препаса го на кръста си. После внимателно избра една пушка „Уинчестър“ и я зареди. Като се обърна, видя срещу себе си стария африканец.

– Ти ще пазиш тук, Спади! Няколко дни ще бъдем на път.

Джери Грей напълни джобовете си с патрони и нарама пушката като войник.

– А може и по-дълго време да ни няма. На всяка цена трябва да намерим това копеле. Трябва да узная кой го е изпратил тук. Но теб това не те интересува. Ако някой пита за мен, кажи, че съм заминал, и толкова.

– Да, масса!

Джери Грей го потупа по рамото и бързо излезе.

Зад къщата, събрани пред обора, го чакаха хората му. Мелезът Брикс беше оседлал коня му и го доведе. Той взе юздите и веднага се метна на седлото. Докато постави пушката в калъфа, мъжете възседнаха конете си и се строиха зад него. Фентън застана отстрани.

– Трябва да заловим мерзавеца жив – обърна се към него Джери Грей. – Разясни го на всички останали. Сега обаче тръгваме. Нямаме друг изход, освен да търсим следата около Блек Бът.

Грей препусна. Мъжете потеглиха след него. Тропот на копита проряза тишината, изви се между къщите и отекна над покривите.

Когато дузината ездачи зави по Мейн Стрийт, минавачите спряха и любопитно се загледаха след тях. В града се беше разпространила новината, че хората на Джери Грей търсят някого под дърво и камък вече дни наред. Сигурно и този поход беше свързан с преследването. Големият брой въоръжени мъже показваше, че търсеният мъж е извънредно опасен за Джери Грей. А в Грийн Ривър се радваха, че те най-после са

го споходили. Той улови някой и друг подигравателен поглед, но не се засегна. Това бяха дребни животинки, които веднага подвиваха опашки и се скриваха в дупките си само щом тропнеште с ботуша си.

Онзи пияница от Чикаго пак беше объркал всичко. Когато на следващата сутрин Джери Грей влезе с бандата си в ранчото, там цареше оживление.

Посрещна ги Якоб Мерлин. Гладко обръснатото му лице беше загрижено. Мерлин беше нисък, набит мъж на около 40 години. Беше елегантно облечен и носеше на дясната си ръка голям пръстен с печат, който непрекъснато лъскаше в жакета си, когато беше нервен. Докато поздравяваше Джери Грей, нервността му пролича особено силно. Духна няколко пъти на пръстена и го потърка в якето, преди да подаде ръка на шефа си.

– Добре че дойдохте, сър! – каза той. – Рой Джордж се е самоназначил за говорител на нашите гости и цял ден ми досажда с приказките си, че трябва нещо да се направи.

– Това и аз очаквах от вас! – заяви с ледена физиономия Грей.

– Но, сър, тук имам твърде малко хора. Поставих двойни постове на всички критични места – той отново започна да лъска пръстена си. – Освен това гостите искат лична защита.

– Има ли следи от Ласитър?

– Да! Знаем къде е оставил коня си.

– Брикс, излез напред! – извика Джери Грей. – А вие вървете с него и му покажете мястото.

Мерлин отвори уста да каже нещо, но Джери Грей не му обърна повече внимание и продължи към къщата, следван от хората си. Брикс слезе от коня и последва Мерлин през тревата.

Рой Джордж беше шестдесетгодишен мъж с груби черти на лицето. Висок и широкоплещест, той вървеше леко приведен. Въпреки напредналата си възраст беше пъргав и все още опасен – това личеше от пръв поглед.

Като го видя да излиза от къщата, следван от останалите гости, Джери Грей едва успя да потисне лошото си настроение. Седем мъже, включително и Фикс Касиди, живееха в ранчото и всички те се бяха изправили сега срещу него и го измерваха с мрачни, обвиняващи погледи.

Джери Грей спря коня пред тях, слезе и хвърли юздите на Труман.

– Много мило, че най-после си направихте труда да дойдете – посрещна го сърдито Рой Джордж. – Изненадани сме, че се явявате лично, за да се опитате да оправите бъркотията.

– Всичко ще се оправи – отговори хладно Джери Грей.

– Точно това очакваме от вас! – изгърмя отново старият бандит. –
Защо иначе натъпкахме толкова пари в гърлото ви!

– Но моля ви се! – каза Джери Грей.

– Дрън-дрън! – развика се Рой Джордж. – Един от нас е отвлечен.
Ей така! При това ни гарантирахте защита. Гарантирахте, млади приятели!
Май не знаете какво означава това „гаранция“!

– Зная задълженията си – проговори ледено Джери Грей. – Уверявам всички ви, че ще хванем негодника, ще го унищожим и ще освободим Фикс Касиди. Може би още утре той ще е отново сред вас.

Разнесе се шепот.

– Чакаме с нетърпение! – отговори заядливо Рой Джордж.

– Ще направим всичко, което е по силите ни – раздразни се Джери Грей. – И това съвсем не е малко, по дяволите!

– Кой всъщност е този тип и какво иска от Фикс Касиди? – внезапно усмирен, запита Рой Джордж. – Вас ли преследва? Фикс Касиди може би е само жертвеното куче. Или някой кучи син от неговото минало се е добрал чак дотук, за да му извие врата? Това също е възможно.

Джери Грей го изглежда втренчено.

– В момента не мога да кажа. Но аз и моите хора ще узнаем всичко.

Джери Грей поиска да каже още нещо, но в този момент се чу конски тропот и всички се обърнаха да видят кой идва. Връщаше се мелезът Брик заедно с началника на охраната Мерлин, който беше седнал зад него на коня.

– Намерихме следата! – извика Мерлин. – Ласитър се е отправил с Фикс Касиди на север.

Неудържим триумф светна в очите на Джери Грей. Този гадняр Рой Джордж искаше да го унизи пред всички тук. При това акциите му съвсем не бяха паднали, даже напротив! Ето че веднага откриха следата на Ласитър.

– На север ли? Какво има там? – обърна се Рой Джордж към другите гости.

– Голяма планинска верига – обади се Фицджералд. – Там този кучи син непременно ще заседне някъде.

– И ние тръгваме с вас! – извика Джонни Ринго. Той беше най-младият от гостите на ранчото. Джери Грей и от него беше измъкнал лична сума пари с уверението, че ще получава до края на живота си подслон и храна и ще бъде в безопасност. И Ринго е бил бандит и убиец. Славата му още се носеше в Северозападен Тексас. Беше започнал като

кочияш при Рокфелер. Други петролни босове бяха оценили качествата му и го бяха наели като въоръжена охрана. Така беше започнал да се бие, за да защити живота на благодетелите си. Отначало не знаеше, че те много пъти действуват нелегално и че ще трябва да застреля някой и друг шериф, който искаше да пхне босовете му зад решетките. А когато узна това, беше вече твърде късно да се оттегли, колкото и тактично да организира отстъплението си.

За изненада на Джери Грей всичките му гости се съгласиха с предложението на Ринго. Те искаха да тръгнат с дружината и да вземат участие в преследването на Ласитър. Той се ухили и изрази съгласието си. Хора като Рой Джордж и Джони Ринго в края на краищата не бяха някои младоци с жълто около устата, а знаеха колко струва крина брашно.

Трябваше на всяка цена да пипне Ласитър и да му тегли куршума, а щом тия хора искаха да му помогнат, нека го сторят. А може би не биваше да се поддава на илюзии, може би само с помощта на тия сурови, закалени в битките грубияни, ще му се удаде да залови такъв тип като Ласитър и да му види сметката.

След десет минути потеглиха. Водеше ги метисът. Той разчиташе следите, оставени от кафявия жребец на Ласитър.

– Ласитър ми трябва жив! – обърна се по едно време Джери Грей към Рой Джордж.

– Какви са тия номера? – извика старият убиец. – Няма да се церемоним с него. Слагаме го в средата и всички натискат спусъка. После го заравяме и потегляме обратно.

– Трябва да знам кой му е дал това поръчение, непременно!

Рой Джордж се извърна рязко на седлото и изгледа Джери Грей.

– Значи някой го е изпратил?

– Не съм сигурен. Но се страхувам, че е точно така – отговори младият мъж.

– Срещу кого е насочено всичко това? Срещу вас или срещу нас? – попита с дрезгав глас Рой Джордж.

Но Грей не отговори. Той се загледа напред. Брикс, който яздеше пред всички, беше спрял и ги чакаше под дърветата. Джери Грей пришпори коня си и препусна напред.

Какво става, по дяволите? Да не си изгубил следата?

– Тук Ласитър е завил към Грийн Ривър – отговори метисът с безизразно лице.

– Е, и? Какво странно има в това? – Джери Грей спря до него и се вгледа на изток, където на хоризонта се издигаше дълга планинска

верига. – За скалите ли говориш?

– Не може да се премине – отговори Брикс. – Не и на кон.

– Да не мислиш, че е тръгнал през скалите? – Джери Грей изгледа недоверчиво чернокожия. – Сигурно има пещери и други удобни скривалища. Продължаваме!

Дръпна юздите и разгледа небето.

– От юг май идва дъжд. Ако дойде насам, всички следи отиват по дяволите. Не бива да се бавим! Хайде, галоп!

Продължиха да яздат един до друг, стреме до стреме. Водеше ги метисът. Неотстъпно следваха дирята, оставена от Ласитър, която ги отведе до масива от десетхилядници, чиито върхове и била проблясваха в далечината между облаци пара и треперещ горещ въздух.

Когато слънцето като голяма огнена топка заслиза към хоризонта на запад, цветнокожият отново спря и този път следата на Ласитър беше изчезнала. Теренът беше скалист. Джери Грей разпрати хората си във всички посоки, накара Фентън Труман и още двама да се върнат назад и непрекъснато им напомняше да си държат очите широко отворени. Но нищо не помогна – не можаха да открият следата, колкото и да се стараеха.

При последния проблясък на дневната светлина Джери Грей започва да спрат, да разседаят конете и да се подготвят за нощуване. Всички бяха потиснати. И последният бандит беше разбрал, че ги очаква страшно дълга гонитба.

6.

Ръцете на Пат шареха по тялото на Ласитър. Грамадният мъж лежеше по гръб със затворени очи, докато тя искаше сякаш да се убеди, че съществува и че е при нея. При това той изпитваше безмерна наслада и страстта му нарастваше. Нейната също. Внезапно тя се метна отгоре му и го възседна като опитен ездач. Наведе се напред, впи устни в неговите и започна буйно да се люлее напред-назад, но усети, че ще го възбуди твърде бързо. Започна да се движи по-бавно и почти престана, докато той не я накара да продължи с няколко кратки, но здрави тласъци.

И така, докато настъпи върховният миг. Оргазмът пулсираше на вълни в телата им. Тя затвори очи, за да се наслади по-пълно на голямото изживяване.

Любовната игра продължи цяла нощ. Любеха се всеки път различно. Пат знаеше толкова много неща и Ласитър ѝ беше благодарен.

Спаха до обед. Слава богу, че в тази стара колиба не отсядаше никой. Но това бяха проблеми на Пат, а тя явно предпочиташе да се посвети изцяло на Ласитър. С домакинството се занимаваше Джерико.

Слънцето беше високо над Грийн Ривър, когато двамата седнаха да закусват в кухнята. По едно време старият слуга провря глава през вратата.

– Съжалявам, мистър Ласитър! – поклати глава той. – Но не можах да установя дали Джери Грей е вкъщи или не. Някои казват, че е заминал. Други твърдят, че са го видели да излиза от града с хората си преди няколко дни. В бара един стар познат ми каза, че тази сутрин го е видял да излиза от хотела.

Пат изненадано се взря в Ласитър.

– Ти ли изпрати Джерико в града? Защо? Какво смяташ да правиш?

– Благодаря ти, Джерико – отговори Ласитър.

– Седни на масата да закусиш с нас – подкани го Пат.

Но Джерико отдавна беше закусил. Междувременно беше станало време за обед. Пат наля кафе и въпросително изгледа Ласитър.

– Нали имам уговорка с Джери Грей – обясни той. – Днес е дванайсти. Аз трябва да му кажа, че не съм забравил за срещата.

Красивите ѝ очи се разшириха от ужас.

– Нима изобщо можеш да си помислиш, че той е седнал и те чака с парите! Ако те чака, то е, за да те убие!

– Шайката му е още извън града, а с него ще се справя.

Ласитър беше срещнал хората на Джери Грей в планината, но не можа да разбере дали той е с тях, или не. След като остави зад себе си ранчото в Блек Бът, подкара коня първо на север, после на изток, за да заличи следите си. Беше отвел Фикс Касиди при шерифа в Дрейгъртаун. Човекът му направи услуга, като остави престъпника в своя затвор и обеща да го държи там, докато Ласитър дойде да си го вземе, за да го предаде в Тенеси, заедно с парите. Сега оставаше само да вземе и тях, но се съмняваше, че Джери Грей ще му ги даде доброволно. Да измъкне Фикс Касиди от ранчото, беше може би добро средство за принуда, но не беше достатъчно. По този въпрос Ласитър не си правеше никакви илюзии.

– Той не е сам в къщата! – предупреди го Пат.

– По-скоро смятам, че е заминал с хората си.

– Следователно няма защо да отиваш в дома му.

– Ще се покажа! Трябва да знае, че на дванадесети съм бил тук.

– Но това е, меко казано, глупаво! – упрекна го Пат. – Няма да ти донесе нищо, а през това време аз ще умра от страх.

– Не бива да се страхуваш – отговори Ласитър и се надигна. – Ще бъда предпазлив. Никой няма да види, че съм излязъл от твоя хотел.

– Не е там проблемът!

Той отиде при нея и нежно я целуна.

– Точно там е! Искам пак да се върна тук и да бъдем двамата заедно, без никой да ни пречи!

Тя обви ръце около врата му.

– Ще кажа на Джерико да оседлае коня ти.

– Не е нужно, мила. Ще отида пеш. Най-късно след два часа ще бъда отново при теб.

Тя се вгледа в него. Лицето ѝ беше сериозно.

– Два часа! Ще умра от страх тук!

– За бога! – той я хвана за брадичката и я целуна по носа. – Какво ще правя аз, ако умреш!

Тя затвори очи и се усмихна щастливо.

– Тогава няма да те пусна да си отидеш толкова скоро!

– Този път ще остана няколко дни.

Тя го погледна. Очите ѝ блестяха. Но това трая твърде кратко. Когато той тръгна към вратата, лицето ѝ отново помръкна, очите ѝ станаха сериозни и загрижени.

Ласитър не се обърна повече. На задната врата го чакаше Джерико,

който, както обикновено, го изгледа мрачно.

– Пазете се, Ласитър! Не знам как ще утеша Пат, ако ви се случи нещо...

– Няма да се бавя дълго – той го потупа приятелски по рамото и излезе навън. Огледа се бдително наоколо. Мина през съседния имот, после по тясната уличка и незабелязано достигна Мейн Стрийт. Вървеше с ниско нахлупена над очите шапка.

Пресече главната улица и по една друга – тясна и странична – стигна зад хотела на Джери Грей. Спря между обора и навеса за сеното и внимателно огледа задната стена на голямата къща. Не се виждаше жив човек. Плъзна се нататък и проникна в хотела през задната врата. В салона се чуваха гласове. Някакви хора се движеха насам-натам. Това не беше първото му идване тук и се ориентираше добре в обстановката. Изкачи се по задната стълба и се озова в кантората на Джери Грей, без да срещне жива душа.

Никъде не видя пазач. Липсваха и въоръжените мъже, които иначе непрекъснато висяха в салона, сякаш бяха гости, но държаха всичко под око и не допускаха в хотела да проникне някой скандалджия, а камо ли враг на Джери Грей.

Ласитър не се разочарова, когато установи, че Джери Грей го няма. Отиде до бюрото, за да му напише бележка. Искаше да му съобщи, че на дванадесети е бил в хотела, както е било уговорено. В този момент вратата зад него се отвори. Той се обърна, вдигна двуцевката за стрелба и спря като вцепенен.

Там стоеше възрастен негър, който го гледеше с безизразно лице.

– Какво желаете, сър?

Ласитър внимателно го изгледа.

– Първо затвори вратата! – каза той и остави двуцевката. – Знаеш ли кой съм аз?

– Вие сте мистър Ласитър – усмихна се широко чернокожият. – Не за пръв път сте тук.

– Не и за последен – ухили се Ласитър.

Старецът замълча.

– Чакаше ли ме?

– Видях ви да влизате в сградата.

Ласитър наведе очи. Този мръсник се държеше като почтителен слуга. Но нещо дълбоко в него го предупреждаваше да бъде нащрек.

– Имам среща с шефа ти. Знаеш ли това?

– Знам, че ви търси с всичките си хора.

– Но не къде то трябва – ухили се Ласитър.

– Вярно е, сър. Вие сте тук, а мистър Грей препуска с хората си някъде из планините.

– Работата тук върви и без него, нали?

– Няколко дни можем и сами – отговори негърът.

– Каза ли кога ще се върне?

– Щом ви намери, сър!

Ласитър се засмя.

– Ако остана да го чакам тук, ще почернея като тебе, докато се върне.

Погледът на стария омбре оставаше безизразен.

– Ще му съобщиш, че съм идвал. Както се бяхме уговорили.

– Разбира се, сър!

– И още ще му кажеш, че му пиша черна точка, заедно не е седнал да ме почака тук с парите под мишница.

– Ще предам думите ви!

– Тежко ти, ако не го сториш! – Ласитър вдигна паркъра. – Ще получиш нещичко. Ей от това тук!

– Имайте ми доверие, сър!

Ласитър се отправи към вратата. Старият негър отстъпи крачка встрани. Ласитър сложи ръка на бравата и се обърна към него:

– Щом се върне, има на разположение точно 24 часа. След това ще дойда да си взема парите. Тежко му, ако го няма. Тогава ще се заема с него! Лошо му се пише. И това му кажи!

Чернокожият кимна.

– И нека не си въобразява, че шайка въоръжени бандити могат да го предпазят. Има да се чуди още!

Чернокожият остана все така невъзмутим.

– Ще запомниш ли всичко, което ти казах?

– Разбира се, сър! Да го повтора ли?

– Няма нужда, Снежко – отговори Ласитър и понечи да отвори вратата. Но какво стана? Ухапа ли го нещо? Да не беше домъкнал със себе си някоя дървеница от мизерния хотел на Пат? Ласитър погледна надолу и поиска да смачка животното с лявата си ръка. В този момент видя дългата тънка игла в юмука на стария африканец, с която го беше убоил. Просто така, малко под кръста, направо в месото!

Отрова!

Прочутата отрова за стрели от Африка! Нали оттам идваше този дъртак!

Ласитър с ужас установи, че изобщо не може да се помръдне. Поиска да вдигне двуцевката си, да изскочи от стаята и да извика за помощ, но не успя да раздвижи нито краката, нито ръцете си. Дори не можеше да отвори уста.

Всичко се завъртя пред очите му. Образът на стареца се размаза в отвратителна гримаса. Предметите в стаята сякаш летяха около него. Олюля се. Объркани мисли лудо се заблъскаха в главата му. Изведнъж черно було се спусна пред очите му и той политна да падне. Уплашено сви крака и се смъкна напред. При падането се вкопчи за стария негър, без сам да го усеща. Някаква музика пишеше в ушите му.

Лицето на чернокожия се люлееше пред очите му непрекъснато. Веднъж по-светло, веднъж по-тъмно. По едно време усети, че дъртакът ужасно смърди на чесън. Но странно, това не го засягаше...

Изведнъж пред него се появи Джери Грей. Грамаден, с дълги крака и насочен към него револвер.

– Кой те изпрати в Грийн Ривър, Ласитър? – прогърмя гласът му. – Отговаряй! По чия заповед си дошъл тук да всяваш смут? Кой ти плаща? Отговаряй, или ще ти смъкнем кожата от бой! Разбра ли?

Ласитър отговори нещо, без сам да разбира какво. Джери Грей гневно се обърна настрана. Отнякъде появя вятър. Ласитър усети дъх на вода и блато. По дяволите, май че не беше вече в Грийн Ривър! Само да можеше да мисли малко по-ясно! Усещаше само, че страшно му се повръща.

Сети се за Пат. Дълго време се опитваше да си спомни коя всъщност беше тя, дали беше руса или тъмнокоса.

Някъде наблизо имаше водопад.

Старият негър отново се изправи срещу него с дългата и тънка игла в ръка. Ласитър нададе пронизителен вик, но проклетият кучи син пак го убоде и той не можа да се възпротиви. Потъна отново в черната нощ на забравата, докато Джери Грей не го изтръгна със сила оттам.

– Отговаряй, кучи сине, отговаряй! – изрева диво мъжът. – Кой те изпрати в Грийн Ривър? Кой ти плаща?

Ласитър ясно чуваше всяка дума, но не разбираше смисъла. Трудно му беше дори да различава пред себе си Джери Грей. Каза му го, но Джери Грей явно не го разбра. Той изкрещя от гняв и си тръгна. Ласитър започна да повръща. Проклетият негър не го уби, но го държеше на ръба на смъртта с все нови и нови дози отрова. Въпреки цялата си вцепененост Ласитър разбра, че трябва да унищожи това черно куче, иначе никога нямаше да се измъкне от тази дупка, където и да се намираще тя.

Неговата страхотна любима

Но имаше единствено волята да стори това. Нищо повече. Не можеше дори да помръдне ръка.

7.

Пат гледаше през прозореца, но не виждаше нищо пред себе си. Ласитър не й излизаше от главата. Когато тръгна, й обеща, че ще се върне след два часа. Междувременно бяха минали повече от 24 часа, а него все го нямаше. По лицето й се стичаха сълзи. Преди осем часа Джери Грей се беше върнал в града с цялата си шайка. На вратата се почука.

– Отворено е! – извика тя.

Беше Джерико, старият предан мърморко. Влезе и спря до вратата.

– Какво има? – попита сърдито тя. – Да нямаме клиент?

– Не, нямаме клиент.

– Какво тогава?

– Джери Грей си е вкъщи. Но не може да се разбере дали Ласитър е там или не.

Пат скри лице в ръцете си и избухна в плач. Старецът се приближи до нея, но не посмя да я докосне. Стоеше сковано пред нея, без да знае как да я утеши. Не се осмели дори да я погали по главата. Но Пат внезапно спря да плаче и втренчи очи в него.

– Къде е Ласитър? Не е мъртъв, чувствам го! Този негодник го е затворил някъде. Но къде?

– Не знам!

– Вярвам ти. Но кой знае?

Джерико преглътна няколко пъти. Светът беше лош. Той непрекъснато мислеше за това и от тези мисли изглежда му се гадеше – поне такъв беше видът му.

– Хората на Джери Грей сигурно знаят нещо.

– Това е умна мисъл – опери се Пат. – Защото, ако те не знаят...

– Познавам се с Джорди Милър – прекъсна я старият слуга. – Но не ми се вярва да проговори.

– Кой е този Джорди Милър?

– Не е от първите му хора, но вече цяла година работи за Джери Грей и е осведомен за всичко.

Пат го изгледа.

– Би ли могъл да го доведеш тук?

– И какво ще ни донесе това?

– Това е вече моя грижа.

– Не вярвам да проговори. Той е корав мъжага. И с пари не можеш

да го привлечеш.

– Сигурен ли си?

– Да! Ще спечеля всеки облог срещу теб!

– Колко помощници ти трябват?

– За да доведе Джорди Милър тук ли? – подскочи старецът.

– Да! – Пат изтри сълзите си с бяла бродирана кърпичка. – Точно

това искам да кажа.

Джерико помисли известно време и решително поклати глава.

– Май ми нямаш доверие? – засегна се Пат.

– Милър е опасен бандит, Пат. Как си представяш тази работа? Само да разбере нещо за нас и веднага ще предупреди Джери Грей. Но има и друга възможност – ще му кажа, че искаш да говориш с него, защото имаш нужда от помощ. Тогава непременно ще дойде. Какво ще правим обаче, щом дойде?

– Ти само го доведи. Останалото е моя работа.

Той мрачно я изгледа.

– Имам право на това! – заяви дрезгаво Пат. – Нали преследвам убицеца на мъжа си!

– Ще кажа на Милър, че някой те задира и търсиш закрилник.

– Да, това звучи много добре – усмихна се нерешително тя.

– И тогава ще го попиташ за Ласитър, така ли?

Пат замълча.

– Грей веднага ще ни тегли куршума само ако разбере...

– Нищо няма да узнае – прекъсна го гневно Пат.

– Пат, аз...

– Хайде, върви! – извика тя.

Старецът кимна и закрачи към вратата.

– Джерико!

Той спря и се извърна към нея.

– Не исках да бъда лоша – прошепна тя със сълзи в гласа.

Той вдигна ръка.

– Всичко е наред, Пат.

След като Джерико излезе, Пат стана и отиде до прозореца. Като го видя да се връща само след няколко минути, придружен от висок, строен мъж, сърцето ѝ силно заби и коленете ѝ се подкосиха, но бързо се окопоти. Като чу, че двамата влязоха в къщата, седна до масата. След малко на вратата се почука. Пат бързо попи последните сълзи с кърпичката си и се опита да се усмихне.

– Моля, влезте, мистър! – извика тя. Пръв влезе Джерико.

– Пат, това е мистър Джорди Милър – каза той и отстъпи настрана.

С шапка в ръка мъжът влезе в стаята. Беше висок и строен, с гладко сресана назад коса и приятен външен вид. Изглеждаше дори симпатичен. Но доброто впечатление се изпари, когато широко се ухили, отиде при Пат и седна срещу нея, без да го е поканила.

– Къде ви стиска обувката, мис Хърст? – попита той. – Ще смачкам гривата на всеки жребец, който ви притеснява. А щом е за вас, мадам, няма да ви струва нищо. Само ми кажете кой е този тип и ще му одера кожата.

– Казва се Ласитър! – произнесе твърдо Пат.

Джерико, който стоеше до вратата, я изгледа стъписано.

Физиономията на Милър видимо омекна.

– Ласитър?

– Да. Знам, че сте го заловили, и настоявам да ми кажете къде сте го затворили – тя отвори чекмеджето, измъкна оттам стария 45-милиметров револвер на мъжа си и го насочи в гърдите на Милър.

Бандитът толкова се изненада, че изобщо забрави да реагира. Обърна се безпомощно към Джерико, а после недоверчиво изгледа Пат.

– Но, мадам – изсмя се противно той. – Вие май не знаете какво вършите. Това нещо в ръцете ви може и да стреля.

– Да, и тогава край с вас, мистър Милър! – изсъска Пат и скочи от стола. Хвана пистолета с две ръце и го насочи право в лицето му. – Къде е затворен Ласитър? Отговаряйте, или стрелям!

– Чуйте ме, мадам! Джерико ми каза, че някой ви досажда. Но както виждам, вие и сама можете да си помогнете – той стана и сложи ръка на дръжката на револвера. – А сега край на шегите, мадам, иначе аз ще извадя оръжието!

– Само опитайте! – отговори строго тя. – Не мърдайте! Джерико, вземи му револвера!

Старикът веднага се раздвижи. Мъжът поиска да се обърне към него.

– Не мърдайте! – повтори заповеднически Пат. Недоверието по лицето на Милър отдавна се беше сменило с нямо учудване. Но сега в погледа му светна ярост. Когато Джерико посегна да вземе револвера му, той се изви назад, изруга го и посегна с дясната си ръка. Пат с една крачка се озова до него и го удари по тила с дръжката на револвера. Милър се строполи на земята и остана да лежи неподвижен.

Пат до такава степен се изненада от силата на удара си, че спря като вцепенена и стъписано изгледа изпадналия в безсъзнание мъж.

Джерико изглежда също се почувствува зле.

– Мислех си: сега край на всичко! – каза той и вдигна очи към нея.

– О, божичко! – прошепна объркано Пат.

– Какво ще правим сега?

– Той... мъртъв ли е?

– Не! Само е припаднал. След няколко минути ще дойде на себе си.

– Пат се наведе и измъкна револвера му от кобура.

– Завържи го!

Старикът я изгледа неразбиращо.

– Казвам ти да го вържеш! – повтори тя, остави двата револвера на масата и потърси въже.

Старецът извади няколко кожени ремъци от джоба си. После обърна мъжа по корем. Пат отиде при него, коленичи и изви ръцете му на гърба. Джерико ги завърза здраво с ремъците. Пат гледаше с интерес как прави възлите.

– А сега краката – прошепна тя, щом той свърши.

Старикът само кимна. Пат му помогна и този път.

– Ами сега? – попита Джерико, изправи се на крака и изтри потта от челото си.

Пат безпомощно замълча.

– Той няма да ни каже нищо. Никога!

– Ще го отнесем в обора – реши Пат.

– Какво ще правим в обора? – попита отново старият слуга.

– Не можем да го оставим тук! Я си представи, че някой дойде!

„Тук цяла година не е идвал никой“, искаше да й каже Джерико, но замълча. Хвана припадналия от другата страна и двамата го понесоха към обора. Най-трудно им беше по тясната стълба. Старикът вървеше напред. Беше му много тежко. Когато Пат се спъна и падна върху Милър, Джерико едва не се сгромоляса под двойната им тежест, но все пак издържа до последната стълба. Там обаче силите го напуснаха, изпусна безжизненото тяло и главата на бандита се удари в пода. Двамата спряха изплашени и загрижено се вгледаха в лицето му. В оскъдно осветеното пространство гладко избръснатото лице на мъжа изглеждаше бяло като тебешир.

– О, божичко! – отчаяно проплака Пат. – Да не сме го убили? Нали трябва да ни каже къде е Ласитър!

Тя мислеше само за Ласитър! Тревожеше се единствено за него, въобще не й беше жал за ударения бандит. След като си почина малко, Джерико отново хвана тялото за краката и двамата го отнесоха в обора.

Те бяха окъпани в пот и дишаха на пресекулки. Пат разкрачи крака, отпусна рамене и се опита да уравни дишането си, докато потта се стичаше на едри капки по лицето ѝ.

Раменете на Джерико се вдигаха и отпускаха неравномерно. Напрежението беше вдълбало по лицето му тъмни сенки. Напълно изтошени, двамата стояха и гледаха неподвижния Джорди Милър, който още не идваше в съзнание.

– Не искам дори да си представя, че е умрял – каза Пат.

– Нищо няма да ни каже – повтори упорито старецът.

– Ще го принудя!

– Ще го заплашиш, че ще го застреляш, така ли? – изгледа я втречено старецът и заклати глава. – Той знае, че няма да го сториш.

– Може и да се лъже! – подхвърли остро Пат.

Джерико отново поклати глава.

– Ще извършиш убийство, Пат!

– А те какво правят с Ласитър? Ами ако го убият?

– Не можеш да си отмъстиш с убийство за убийството!

– А, не мога, така ли!

– Нямах това право!

– А те питат ли какви права имат! Да не би Рой Джордж някога да си е задавал подобен въпрос?

– Той не, но мъжът ти? – погледна я право в очите старикът.

Пат сведе очи.

– Да! И затова вече не е между живите – промълви тихо тя.

В това време Джорди Милър се раздвижи. Размърда глава, после отвори очи и се вгледа в Пат.

– Къде е Ласитър? – попита тя.

Бандитът мълчеше.

– Отговаряй! – заповяда с остър глас Пат.

– Остави му малко време, Пат! – пошепна Джерико.

– Донеси ми кофа вода!

– Пат!

– Казах ти да ми донесеш кофа вода! – изкрещя тя.

Без да каже повече нито дума, Джерико взе една кофа и излезе. Веригата на кладенеца издрънча. Когато Джерико се върна, остави кофата до краката на Пат, като избягваше да я погледне.

– Ще говориш ли, Милър? – попита тя и опря ръце на хълбоците.

В очите на бандита блесна гняв.

– О, не можеш! – извика Пат, грабна кофата и плисна водата в

лицето му. Тя го обля целия, той се надигна с проклетие на уста, като че се боеше да не се удави.

Пат пусна кофата, която издрънча на пода.

– Ще говориш ли най-последно? – попита тя, като откопча копчетата на блузата си и нави ръкави до лактите. Джерико следеше напрегнато всяко нейно движение.

– Ти, проклетата кучко! – изсъска през зъби Джорди Милър. – Ще те оправя аз тебе, мръсница такава! Но ще бъде доста по-различно от това, което си мислиш.

– Там отзад виси едно ласо, Джерико – произнесе сурово Пат.

Старикът щеше да отговори нещо, но пронизващият ѝ поглед го накар да се подчини. Той тежко закрочи към дъното на обора. Над яслите висяха стари съдини и две седла. На едно от тях беше привързано ласо. Взе го и го отнесе на Пат. Поиска да го пхне в ръцете ѝ, но тя продължаваше да ги държи опрени на хълбоците, с очи, вперени неотстъпно във вързания негодник.

– Завържи го за краката му!

Старецът въздъхна дълбоко, но я послуша.

– И двамата зле ще си изпатите! – избухна гневно мъжът. – Грей ще ти откъсне главата, старче! А на тази фурия до тебе ще ѝ одере кожата. Можете да бъдете сигурни в това.

Пат не му обръщаше внимание. Тя гледеше как Джерико връзва ласото, после хвана другия му край и го прехвърли през голямата греда на покрива, под която стоеше.

– Мърша! Мръсница такава! Гадна курва! – почна да ругае Джорди Милър, когато двамата задърпаха ласото и го издигнаха към покрива. Стана циничен. Най-последно увисна с главата надолу под покрива и мълкна.

Пат го ритна с десния си крак по гърдите. Едрият мъж се заклати като махало напред-назад. Пат го блъскаше с две ръце, за да ускори люлеенето. Старият ѝ прислужник стоеше отстрани и не можеше да повярва на очите си.

– Къде е Ласитър? – изкрещя Пат. – Отговаряй, мръснико!

Бандитът продължаваше да се люлее с главата надолу и мълчеше. Гневът на Пат сякаш ѝ вдъхна нови сили. Тя го блъснах такава сила, че той се залюля от едната стена до другата, напред-назад, напред-назад.

– Ще си удари главата! – предупреди я Джерико. Пат отново блъсна вързания бандит и изтича две крачки след него.

– Не само ще я удари, ами и ще си разбие черепа, ако не проговори!

Тя се отстрани и когато лелята се върна към нея, отново го бутна с всичка сила. После затича след него.

– Спрете! – изкрещя уплашено Милър. – Откачени такива! Всичко ще ви кажа. Но кажи й да престане, Джерико! Спри я!

Пат сложи ръце на кръста си и го остави да се полюлее още малко.

– Искам да знам къде е сега Ласитър! – извика след него тя.

– Първо ме пусни на земята, вещице!

Пат отново го блъсна с все сила и затича към отсрещната страна.

– Спри! Джерико, спри я! – изпищя ужасено бандитът. – В старата къща при сала. Джерико я знае.

Пат изгледа въпросително стария си слуга и той кимна. Тя хвана бандита, за да спре люлеенето, и Джерико побърза да й помогне. Развързаха възлите и внимателно пуснаха на пода вкочаненото от ужас тяло. Бандитът беше облян в пот и остана да лежи със затворени очи. Не искаше да ги гледа.

Пат завърза здраво края на ласото за една странична греда.

– За да не ми избяга! – обясни на стареца тя. – Ако е излъгал, ще плисна кофа спирт и ще подпалия обора. Никой повече няма да намери това копеле.

Старикът усети как го побиват студени тръпки. Джорди Милър широко отвори очи.

– Не! Казах ви истината! Пуснете ме! Не ви излъгах. Но каква полза? При него е Джери Грей с цяла дузина мъже. Нямаме никакъв шанс. Ще ви изпозастрелят. А какво ще стане с мен?

– Няма защо да крещиш – отговори студено тя. – Никой няма да те чуе.

Пат излезе от обора. Старият слуга я последва и грижливо заключи. Не само завъртя ключа, а сложи и дебелата греда на вратата.

– А сега? – попита той и въпросително я изгледа.

Пат също го погледна. Изведнъж очите й угаснаха, а раменете й ниско увиснаха. Старикът разбра – тя беше на края на силите си. Красивите й очи се напълниха със сълзи.

– Помогни ми, Джерико! – прошепна тя.

– Но, Пат, как да ти помогна срещу дузина въоръжени мъже?

– Нали знаеш къде е къщурката на пазача на сала?

– Да! – старецът сложи ръка на рамото й. – Но какво от това? Не бива да се появяваме там. Възможно е Ласитър отдавна да им е казал, че през всичките тези дни е бил при нас. Сигурно скоро ще дойдат тук.

Пат сърдито поклати глава.

- Не и Ласитър. Той никога няма да ни издаде.
- Нали го видя този? – Джерико посочи с палец към обора.
- Ласитър е съвсем друг човек.
- Всеки може да омекне!
- Джерико! Нямаме много време – такова чувство имам.
- Не знам какво бихме могли да направим...
- Нека поне отидем до реката.
- Ще докарам файтон – отговори мрачно старецът и излезе през

входа за конете.

Пат се върна обратно в къщата. Когато влезе в дневната и пристъпи към прозореца, едва не получи удар. Вратата на обора беше отворена и от нея тъкмо излизаше Джорди Милър.

Как беше успял да се освободи?

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Бандитът се огледа наоколо и с дълги крачки се отпрати към къщата.

Пат изтича до масата и грабна револвера. Мъжът вече беше влязъл вътре. Тя отвори тихо вратата и изтича на стълбата. Той беше на долния етаж и влизаше от стая в стая. Пат заслиза надолу. Тъкмо стигна до средата, когато бандитът излезе от приемната. Той веднага я забеляза и спря.

– Почакай, мръснице! Сега ще ти извия врата! Но първо ще си поиграем малко.

Тя вдигна револвера с две ръце и се прицели право в лицето му.

– Змия! Зверче! – изсъска той и се втурна нагоре по стълбата, сякаш изобщо не забелязваше тежкия револвер. Вземаше по три стълби наведнъж. Лицето му беше изкривено от гняв и похот.

Силното му пъхтене ѝ напомни за нападаща мечка гризли. Беше още съвсем млада, когато една такава едва не я уби. Стисна зъби и стреля. Гърмът от тежкия пистолет разтресе стария хотел.

Джорди Милър сякаш се блъсна в стена. Спря с отворена уста и диво се изсмя. Беше смъртно ранен, но Пат не разбра това, нито пък той поиска да го проумее. Когато се олюля и се наведе напред, револверът изгърмя. Още веднъж и още веднъж.

Бандитът падна назад и се строполи надолу по стълбата. Претърколи се няколко пъти и остана да лежи на пода в салона.

Пат избяга обратно в стаята си, хвърли се на леглото и започна да повръща. Револверът се изплъзна от ръцете ѝ и издрънча на пода. Най-после след половин час се прибра Джерико.

– Боже мой, никой ли не чу изстрелите? – попита той, като влезе

при нея.

Тя поклати глава. Старецът отиде до леглото, наведе се и я погали по гърба.

– Намерих кола, Пат...

– Първо махни трупа отдолу. Не мога да го гледам! – изплака отчаяно тя.

Джерико се изправи.

– Ще го отнеса обратно в обора – каза той и излезе.

Тя го чу на долния етаж. Изглежда теглеше мъртвия през салона към задната врата. Отново й прилоша, но в стомаха ѝ вече нямаше нищо.

– Хайде, стани! – каза изведнъж Джерико съвсем близо до нея.

Пат се стресна. Нима беше заспала? Скочи от леглото. Джерико побърза да я подкрепи.

– Само да знаеш как изглеждаш! – каза укорително той. – Би трябвало да си легнеш.

Тя го отблъсна и се наведе да си вземе револвера.

– Нямам вече патрони.

Джерико бръкна в джоба на якето си и ѝ подаде цяла кутия. Тя я взе и се усмихна с благодарност.

– Много си мил, Джерико!

Той шумно преглътна.

– Да знаеш само колко съжалявам, че не ти подхождам по възраст – отговори развълнувано старикът.

Пат протегна ръка, докосна с върха на пръстите си брадясалото му лице и го погледна нежно в очите. После тя бързо мина покрай него и заслиза надолу по стълбите. Джерико тежко я последва.

Двуколката, открит файтон с два коня, стоеше пред задната врата. Джерико отвори вратичката. Пат се качи и изтощено се отпусна на меката седалка. Той седна на капрата и посегна към юздите и камшика. Лицето му беше по-мрачно от всякога.

Двата кафяви коня бързо препуснаха.

8.

Пред очите на Ласитър всичко плуваше в мъгла. Този черен кучи син пак идваше! Но този път щеше да го посрещне както подобава. Междувременно беше разбрал, че старият негър му дава все нови и нови дози отрова, за да го подчини напълно на волята си. Какво ли го беше забавило? Този път дойде с два часа закъснение.

Умът на Ласитър работеше прецизно и остро. Най-важното беше, че от половин час можеше да се движи целенасочено.

Негърът спря на вратата, огледа се и запали свещ. Подържа на пламъка връхчето на иглата и после я потопи в нещо като восък. Чу се съскане, издигна се пара. Негърът се изправи и тръгна към Ласитър. Очите му диво блестяха.

Ласитър напрегна всички мускули. Нямаше намерение да го убива, но не искаше и да умре. А този черен дявол този път щеше да му даде смъртоносна доза отрова! Поне така беше обещал Джери Грей при последното си идване, когато не чу от устата на Ласитър нито дума за това кой го е изпратил в Грийн Ривър.

Чернокожият спря до постелята му, като държеше иглата в дясната си ръка.

Ласитър се изви настрани, закачи се с единия си крак за шията му, а с другия го ритна силно в корема така, че негърът се сгърчи и се строполи на земята. Иглата описа широка дъга и падна върху утъпкания под на къщата. Ласитър видя за пръв път, че тя има дълга дървена дръжка.

Чернокожият се надигна и се опита да се добере до нея, но вторият ритник на Ласитър окончателно го обезвреди.

Успехът сякаш даде сили на Ласитър и той се почувствува много по-добре. Беше му ясно, че трудното предстои. Стана и погледна към падналия старец. Той не беше въоръжен, но поне иглата беше тук. Ласитър я вдигна от земята.

Знаеше, че не е в града, а в някаква далечна къщурка на брега на Грийн Ривър. Тук беше и Джери Грей с цяла дузина свои хора. Непрекъснато го разпитваха, за да разберат кой го е изпратил.

Джери Грей имаше дълго да чака за отговор!

Ласитър се плъзна към вратата и безшумно я отвори. В коридора на една пейка седеше пазач. Беше обърнат с гръб към него. Ласитър се протегна и го убоде с иглата по тила. Беше все едно ухапване от комар.

Мъжът усети пробождането и помисли, че го е ухапал комар, затова се плесна с ръка отзад, за да убие насекомото. След секунда обаче се вцепени и рухна на земята. Пейката се преобърна с гръм и трясък. В къщата обаче никой не помръдваше. Никой нищо не беше чул.

Ласитър отиде при пазача и се наведе да вземе пушката и револвера му. В този момент отвън влезе Фентън Труман, най-довереният човек на Джери Грей. Той се спря за миг на прага, заслепен при прехода от яркото слънце в тъмната къща. Забеляза някаква фигура, но не можа да я познае.

– Свърши ли с него? – попита той и в същия миг забеляза заблудата си. Мъжът пред него съвсем не беше старият африканец. Беше Ласитър. Труман видя и пазача да лежи на пода. Бърз като светкавица, той посегна към револвера.

Ласитър не беше въоръжен. В ръцете му беше само иглата. Хвана я зад отровния връх и я метна като копие срещу исполинското тяло на противника си. Иглата улучи Труман право в гърдите. Великанът изобщо не усети болка, но тялото му моментално реагира на отровата. Той беше извадил револвера от кобура си и се опита да се прицели в Ласитър, но движенията му ставаха все по-бавни, докато накрая спря с вдигната ръка. Секунда, две, и Труман се строполи по лице на пода.

Сърцето на Ласитър лудо биеше. Той се наведе и взе пушката и револвера на пазача. Пушката беше заредена. С две крачки се озова до вратата, отвори я и стреснато се дръпна назад.

Къщата беше на около 200 ярда от брега. До него, на една стара ладия, се бяха събрали Джери Грей и хората му, заедно с конете си. Те бяха готови за тръгване. Всички гледаха към къщата. Ласитър светкавично дръпна вратата, макар че вече беше късно. Изтрещяха изстрели. Чуха се крясъци.

Ласитър се върна обратно в стаичката, в която беше лежал толкова дълго време. Капаците на прозорците бяха затворени. Само през цепките на дървото в стаята проникваше дневна светлина. Ласитър се засили, сви глава между раменете и обърна дясното рамо напред. Стъклото се пръсна на хиляди парченца, капаците се разтвориха и Ласитър излетя навън като от катапулт.

Приземи се във високата трева, претърколи се няколко пъти и се скри в гъстия храсталак. Старата къща беше на края на гората. Само на сто ярда оттук теренът се изкачваше стръмно нагоре. Ласитър скочи на крака, скри се в гората и бързо тръгна нагоре по стръмния склон между стеблата на големите дървета. Дишаше тежко и с усилие си поемаше

дъх.

Никакъв ездач не можеше да го последва.

Когато чу зад себе си гласове, той се обърна и се прислони зад един пън. Хората на Джери Грей заобиколиха къщата, някои изскочиха от прозореца. Те безпомощно оглеждаха пищната зеленина наоколо, без да могат да открият из нея кучия син, който допреди секунди смятаха за мъртъв.

Ласитър просто го засърбяха пръстите да даде един залп с уинчестъра, но потисна желанието си, обърна се и продължи да се изкачва. За да претърсят всичко, бандитите се разделиха на две части. Обаче Ласитър вече не ги виждаше. Храсталаците между високите дървета скриваха всичко от очите му. Той продължи да тича нагоре, докато дъхът му спря. Напълно изтощен, коленичи и се отпусна в тревата. Кръвта шумеше в ушите му. Дълго време не чуваше нищо, освен собственото си пресекливо дишане. Дрехите му бяха мокри от пот.

От преследвачите нямаше и следа.

Първ се възстанови разумът му и той си каза, че трябва да продължи пътя си, защото сигурно щяха да открият следите му по меката горска почва. Но мина доста време, преди да намери сили да се изправи. След около сто ярда стигна до някакво сечище. Там се бяха изправили четирима от хората на Джери Грей! Те се оглеждаха и вероятно чакаха другарите си. Беше твърде късно за отстъпление, тъй като те го видяха в същия миг, когато и той ги забеляза.

Разстоянието между тях беше около двадесет крачки.

С двучевката си щеше за един миг да изпрати в ада цялата тази банда! Но му я бяха отнели. Сигурно негрът я беше взел. Този черен гарван беше изпразнил и всичките му джобове.

А мъжете срещу него не бяха тръгнали само да го хванат. Щом го срещнеха, щяха да го убият. Нямаше друга възможност. Но и Ласитър не възнамеряваше да прави компромиси. С готова за стрелба пушка, той се обърна към тях. Веднага изтреща първият изстрел. Така мъжете станаха с един по-малко, още преди да извадят револверите си. Ласитър успя да простреля още един от тях, преди да прозвучат първите им изстрели. Той отскочи далеч встрани, стреля трети път и се претърколи още по-нататък.

Третият куршум също улучи право в целта.

Раненият рухна на земята с подкосени крака. Четвъртият, останал сам, стреляше непрекъснато и крещеше като луд. Ласитър улучи и него. Мъжът разпери ръце, револверът излетя от ръката му, той падна по гръб

и се скри във високата биволска трева, избуяла по сечището.

Ласитър скочи на крака и се огледа. Несъмнено бяха чули изстрелите! Беше сигурен в това. Значи, трябваше да излезне. Но в каква посока да тръгне, за да не се озове отново пред насочените дула на пушките им?

Почака малко, докато чу стъпки. Всички идваха от изток. Той се обърна и хукна в западна посока.

Скоро около него отново стана тихо.

Гората се разрези. След един час намери път, но напразно потърси табела. Знаеше само, че е някъде близо до Грийн Ривър. В каква ли посока беше градът? Трябваше да отиде при Пат. Какви ли страхове беше преживяла през това време? Ласитър не знаеше колко дни е бил във властта на Джери Грей. На дванадесети старият негър му беше подложил крак и му беше обърнал сметките с проклетата си игла. Коя ли дата беше днес?

Той реши да тръгне на север. От едната страна на пътя растяха върби и имаше елхови храсталаци. Ласитър тръгна покрай тях, за да може бързо да се прикрие, ако се наложи.

Вървя повече от час, когато срещу него се показва файтон с два коня. Ласитър се скри в храстите и внимателно се вгледа в пътниците. Може би преди това колата е била спряна от хората на Джери Грей. В такъв случай беше по-добре да не се показва. Той се скри зад ствола на едно дърво, когато колата изтрополи покрай него. Но веднага скочи. На седалката седеше Пат, а старият слуга управляваше конете.

– Пат! – извика Ласитър и изскочи на пътя. Двата учудено обърнаха глави. От изненада Джерико дори забрави да спре конете. Едва когато Пат скочи от файтона, той дръпна юздите и обърна колата.

В това време Пат се спря в разтворените обятия на Ласитър и лудо го зацелува. Но не им остана време за поздравления. Не успяха да си разменят нито дума.

– Ето ги, идват! – извика Джерико и спря до тях. – Качвайте се! Бързо!

Ласитър и Пат се отдръпнаха един от друг. Старецът посочи с камшика назад. Няколко ездачи се появиха на пътя на около 400 ярда от тях. Бяха видели файтона. Ласитър и Пат скочиха вътре. Тя се обърна към него:

– Каза ли им нещо за нас?

– Не, разбира се! Какво...

– Скрый се в сандъка! Бързо! – извика тя, обърната назад към

ездачите. – А ти карай бавно, Джерико!

Тя се качи на седалката, наведе се и вдигна капака. Ласитър се колеба малко, но все пак скочи вътре. Пат хлопна капака, а Джерико подкара конете ходом. Излязоха от сянката на върбите.

В проклетия сандък беше тъмно като в рог. Равномерното скърцане на обкованите с желязо колела беше влудяващо. То заглушаваше всички други шумове. Ласитър лежеше, свит на кълбо като таралеж в тесния сандък, здраво стиснал в ръце пушката и револвера, и чакаше някой да дръпне капака над него.

Но нищо подобно не се случи. Файтонът продължаваше да се носи с равномерна скорост. Когато най-последно спря и капакът се повдигна, над Ласитър се надвеси красивото и усмихнато лице на Пат.

– Край на всичко! Вече сме в безопасност – извика тя.

Той се надигна и впи устни в нейните. Намираха се зад нейния хотел в Грийн Ривър.

Джерико остана да седи на капрата. Пат слезе заедно с Ласитър.

– Как се чувствате? – попита го старецът с обикновения си мрачен вид. Само очите му блестяха. – Бяхме тръгнали да ви освободим, но не знаехме как. Всичко стана по волята Божия!

– Чувствам се чудесно – засмя се Ласитър и хвана Пат под ръка. – Благодаря ви! Как мина срещата?

– Добре – отговори Пат. – Поздравиха ни и отминаха.

Джерико се засмя и подкара конете. Беше заел файтона и трябваше да го върне. Пат и Ласитър влязоха в къщата.

– Каза, че ще отсъстваш само два часа – усмихна му се тя, но в гласа ѝ звучеше обвинение.

Ласитър спря.

– Коя дата сме днес?

– Седемнайсти!

– Велики Боже! – Ласитър пое дълбоко въздух.

– Разкажи ми всичко – подкани го тя.

Той сви рамене.

– Няма много за разказване. Когато отидох, Джери Грей го нямаше. Само един негр ме посрещна. Докато спокойно разговаряхме, той ме прободеше с някаква игла. Оттук нататък вече почти нищо не помня. Джери Грей непременно искаше да знае по чие поръчение съм дошъл тук.

– Каза ли му?

– Мисля, че не – сви рамене Ласитър. – След като доста си поиграхме на въпроси и отговори, той реши да ме довърши. Изплъзнах им се

буквално в последния момент!

– Боже мой, Ласитър! Казваш го така спокойно, като че ли...

Пат не можа да продължи.

– Накрая обаче имах късмет, че ме намерихте.

Двамата се прегърнаха и почнаха да се целуват. Малко по-късно, докато седяха заедно с Джерико в кухнята и вечеряха, двамата разказаха на Ласитър за Джорди Милър, а Ласитър повтори още веднъж историята си пред Джерико.

– Искахме да те освободим, Ласитър – усмихна се мрачно старецът. – Но не успяхме. Ти го направи преди нас.

– Ако не бяхте минали оттам, сигурно щяха да ме заловят. Без кон бях загубен в онази пустиня. Много ви благодаря!

– Не исках да кажа това – протестира старецът.

Пат го погали по ръката.

– Ласитър много добре те разбра, Джерико!

– Като се стъмни, ще взема пак колата и ще откарам Милър на гробищата. Просто ще го оставя там.

– Нека да ти помогна – предложи Ласитър.

– Не е нужно – Джерико стана и излезе от стаята.

Пат облегна ръце на масата и се наведе. Ласитър се наклони срещу нея. Двамата нежно потъркаха носове един о друг.

– Не можеш да си представиш колко се радвам, че си пак при мен – прошепна Пат с влюбен поглед.

Той посегна и я хвана за ръка.

– И аз се радвам.

– Няма какво да приказваме толкова, хайде да се качим горе.

Ласитър стана, взе я на ръце и я понесе нагоре по стълбата. Слънцето беше залязло, но навън все още не се беше смрачило.

Беше прекрасно да се отпусне отново върху мекото и топло женско тяло. Той я държеше здраво в обятията си, сякаш никога нямаше да я изпусне.

Късно през нощта Ласитър запали една свещ. По едно време Пат се отдръпна от него и рече:

– Много мислих, скъпи. Мъжът ми е мъртъв и никой не може да го съживи. Дори и да убия Рой Джордж, каква полза от това? Затова стига вече! Да се махнем оттук. Отведи ме някъде далеч, където цари спокойствие, и живеи с мене там. Моля те!

Ласитър се обърна настрана и я погледна в лицето.

– Не мога, Пат!

– Знам, ти си полицай. Но винаги ли ще останеш такъв?

Той нежно очерта с върха на пръстите си контура на лицето ѝ, веждите, носа, устните и зъбите.

– Прекрасно момиче – промълви той. – С хубави очи, хубаво носле, бели зъби и сладки като мед устни. Хубаво момиче...

Пат мълчаливо се вгледа в очите му и се усмихна. Той отново се наведе над нея и тя разтвори бедра, но тихо каза:

– Това обаче не е отговор на въпроса ми.

Ласитър я прегърна и започна бавно да се движи върху нея.

– Няма отговор на такъв въпрос.

Тя затвори очи и въздъхна. Мина обаче доста време, преди Ласитър да я накара да се задвижи в неговия ритъм.

9.

Джери Грей сърдито остави чашата кафе на масата. Появата на Фентън Труман в кантората развали апетита му.

– Изглеждаш така, сякаш са те прекарвали през изстисквачка за дрехи, Фентън!

– Точно така се чувствавам – отговори дрезгаво великанът.

– Седни!

– Благодаря ви, сър! – Труман седна на масата срещу него.

– Искаш ли да хапнеш нещо?

Фентън Труман поклати глава.

– За бога! Не разбирам как оня тип е издържал няколко дни с тая отрова в тялото си.

„Оня тип“ беше Ласитър.

– Не ми напомняй за тоя кучи син – ядоса се Джери Грей. – Никога не съм предполагал, че един мъж може да ме държи толкова време в напрежение.

– Още ли го търсят?

Джери Грей кимна.

– Само един е останал тук като лична охрана.

– Мислите ли, че Ласитър ще се появи отново тук?

Джери Грей сериозно го изгледа.

– От това копеле всичко може да се очаква.

Русият великан сурово се изсмя.

– Ако не го заловим днес или утре, по-добре е да събера парите – произнесе горчиво Джери Грей.

– Мислех си, че Брикс ще се справи...

– Можеш ли да претърсиш целия град и да намериш следа? – защити цветнокожия следотърсач Джери Грей.

– Искате да кажете...

– Да! Тоя негодник се е върнал в Грийн Ривър и е бил тук през цялото време. Освен в дните, когато беше в наши ръце. Но и аз сгреших. Още когато се върнахме и го намерихме полумъртъв в кантората, трябваше да накарам Спади да го умъртви окончателно. Сега негодникът изчезна, а аз все още не знам кой го е изпратил.

На вратата се почука и в кантората влезе Лари Стентън.

– Нося ви страхотна вест, сър! – изпъчи се той.

– Интересува ме само Ласитър.

Мъжът се приближи.

– Точно за Ласитър се отнася, сър. Или поне така изглежда. Наме-
рихме Джорди Милър...

Джери Грей и Фентън Труман се обърнаха едновременно и напрег-
нато го изгледаха.

Лари Стентън идваше от Тексас и имаше нахаканото поведение и
надутия тон на петролотърсачите, въпреки че произхождаше от доста
по-южни места и никога не беше помиришвал нефт.

Той пхна палци под колана с револвера, олюля се на високите си
ботуши и изгледа един след друг двамата си шефове.

– Джорди Милър е мъртъв!

– Какво?! – сепна се Джери Грей и размени недоверчив поглед с по-
мощника си.

– Някой го е застрелял – заяви Лари Стентън – от непосредствена
близост. Току-що ни го съобщи погребалният агент. Той го е намерил.
Лежи на гробищата в една дупка, която гробарите са изкопали за мис
Мей, умряла преди три дни от черната болест.

Джери Грей и русият исполин скочиха на крака.

– Не е било черна болест – продължи Стентън. – Доктор Мейл е
бил пиан. Когато изтрезнял, установил, че старата е умряла от белодр-
бно възпаление. А тия от градския съвет вече решили да изгорят всич-
ки къщи наоколо.

– По дяволите старата Мей! – извика Джери Грей. – Кой е убил
Джорди Милър?

– Да не искаш да кажеш, че е Ласитър? – попита напрегнато Фен-
тън Труман. Двамата с Грей отново седнаха.

– А кой друг би могъл да го стори? – отговори Стентън.

– О, не! – махна с ръка Джери Грей. – Милър винаги си е бил мръс-
ник. В Калифорния е търгувал с фалшиво злато и мамел хората с него.
„Сляпо злато“, или както там се нарича. Някой лаик въобще не може да
го различи. Освен това винаги носел в джоба си колода карти, които би-
ли с оловни тежести. Толкова хора е измамил през живота си, та нищо
чудно да го е пречукал някой отмъстителен омбре. Не виждам защо това
да е работа на Ласитър! Е, добре! Все пак Милър беше от моите хора,
член на моята охрана. Започнете разследване! В този град никой не мо-
же безнаказано да убие някой от моите хора – и той удари с юмрук по
масата. – Не и в този град, по дяволите!

– Освен това говорих с Били – продължи Лари Стентън. – Разказа

ми, че преди няколко дни видял Джорди Милър заедно с Джерико.

– Кой е Били и кой, по дяволите, е този Джерико? – попита Джери Грей и вдигна очи към тавана.

– Джерико е слугата на Патриша Хърст – отговори Труман.

– А Били е помощник-пекар тук наблизо – допълни Стентън.

Джери Грей се обърна към русия си помощник.

– Нали вчера видяхме Патриша и слугата ѝ във файтона близо до старата къща край реката?

Фентън Труман кимна и махна с ръка към Лари Стентън:

– Продължавай, Лари! Май нещата лека-полека се проясняват...

Стентън сви рамене.

– Това беше всичко. Били ги е видял да тръгват към стария хотел и оттогава никой не е виждал Джорди Милър.

Джери Грей отново изгледа русия великан.

– Когато Ласитър се появи за пръв път тук, нали беше отседнал в стария хотел?

– Точно така! – отговори Труман.

– Никой ли не се е сетил да провери как стоят нещата там? – продължи да пита Джери Грей.

– Напротив! Разбира се, че се сетихме. Два пъти пращах хора в стария хотел. Както им е казал Джерико, Ласитър е ношувал само веднъж при тях и след това с Патриша повече не са го видели. И при втората визита не узнахме нещо повече.

– Май има нещо гнило – установи Джери Грей.

Лари Стентън се ухили.

– Бих казал, че вони!

– Нашите хора претърсили ли са както трябва това свърталище на дървеници, или старият Джерико го е отпратил от вратата? – попита отново Джери Грей. – Кой е ходил там?

– Джънки и ти, Лари! – отговори Труман.

– Аз ли? Ами да... – почувствува се изведнъж неудобно Лари Стентън. – В тая порутена колиба няма никакви клиенти. Вече няколко седмици не е отсядал никой. Какво говоря, години наред!

– На, вратата ли стояхте, или претърсихте къщата, както ви наредих?

– Огледахме се. Джънки отиде в обора. Там имаше само едно старо муле.

– А по стаите?

– Там няма клиенти – отговори Стентън.

– А втория път кой беше там? – попита Джери Грей.

– Пак аз и Джънки.

– Точно така. Аз ги изпратих – потвърди Труман.

– Е, и? – попита Джери Грей.

Лари Стентън сви рамене.

– Нямахше причина да не им повярваме.

– И сега ли нямаш причина? – извика Труман.

– Тогава не знаех нищо за Джорди Милър. Били ми го каза едва няколко дни по-късно, когато ме попита къде е Милър и аз му казах, че е изчезнал.

Джери Грей се обърна към Труман:

– Сега вече и аз предчувствам нещо, Фентън! Виновни са тия слепци! Джънки и този тук!

И отново удари с юмрук по масата.

– Свикай всички хора! Веднага да се върнат! – извика гръмко той. – Искам да ги видя скоро тук. Ти, Лари, отиваш веднага в хотела с още някого и ми довеждаш тук стария Джерико. Само внимавайте да не усети нещо! Просто му кажете, че искам да му поръчам нещо. Кой от охраната е тук?

– Джак и Хенри – отговори Лари Стентън.

– Ще вземеш със себе си Джак – нареди Джери Грей. – Хенри ще тръгне след вас, а когато вие се върнете насам с дъртака, той да остане там и да не изпуска от очи старата барака. Много съм любопитен какво става там.

Лари Стентън веднага закричи към вратата. Фентън Труман се надигна сковано и нахлупи шапката си.

– Това е просто невероятно! Търсим това копеле като игла в купа сено, а той си седи най-спокойно в стария хотел и си пие с удоволствие бирата. Не знам само дали спи под едно одеало със слугата, или оная Хърст се е вмъкнала в леглото му!

Джери Грей втренчено го изгледа.

– Каква работа са имали двамата близо до къщата на салджията? Още тогава ми се стори странно – той вдигна дясната си ръка и я завъртя във въздуха. – Но досега си мислех, че тя е лейди. Ти какво ще кажеш?

Фентън Труман се хвана за главата и затвори за момент очи.

– Още не съм в състояние да мисля както трябва...

– Да, да! Но сега си по-добре, нали?

– Горедолу!

– Може би е по-добре да останеш тук и да изпратиш Брикс.

– Не, ездата ще ми се отрази добре – отговори Труман и излезе.

Джери Грей се изправи, отиде до прозореца и се загледа надолу към улицата. Видя Лари Стентън и Джек Фийлд, които се отправиха към хотела. Чакаше с нетърпение да му доведат стария слуга. Смяташе здраво да го притисне.

Той се обърна и изведнъж се вкамени. Отначало не можа да повярва на очите си. Стори му се, че вижда призрак. Примигна объркано няколко пъти, за да се убеди, че не се лъже. На вратата стоеше Ласитър, влязъл незначайно как, и се хилеше.

– Цялата ви сила се състои в страхотния ви усет, Ласитър! – промълви дрезгаво Джери Грей. – Когато около мен има 20 мъже, никой не може да ви види и чуе.

– Това би било глупаво от моя страна – ухили се още по-широко Ласитър. – Или?

– Какво искате? – попита Джери Грей.

10.

Ласитър прекоси стаята, спря се плътно пред Джери Грей и натисна левия показалец в гърдите му като дуло на револвер.

– Искам парите! Стоте хиляди долара – отговори той. – Вече идвах тук заради тях. Нима не помислихте, че мога да дойда пак?

Погледът на Грей потъмня. Той преглътна няколко пъти.

– Искам парите! – повтори Ласитър. – Ще взема парите или едно парче дърво. А парчето дърво в този случай сте вие.

Джери Грей впери очи в него и замълча. По вида му личеше, че много иска да види Ласитър в ада, а себе си – сред своите въоръжени убийци.

– Сега трябва да решите! – продължи Ласитър. – Или ще получа парите, или ще ви взема със себе си.

– Това е изнудване! – изхриптя Джери Грей.

– Точно така!

Джери Грей си пое дълбоко въздух. Стоеше съвсем близо до прозореца. На Ласитър се стори, че той размишлява дали не би могъл да разбие стъклото и да скочи на улицата. С малко повече късмет щеше да си счупи само краката, не непременно врата.

– Вие какво очаквахте, Грей? Че всичко ще се забрави, щом мине малко време? Избийте си това от главата!

– За кого работите, Ласитър? Кой ви даде тази задача?

– Изпратиха ме големите риби от Вашингтон!

Погледът на Джери Грей отново се вкамени.

Лицето му почервения. Ужасът качи всичката кръв в главата му.

– Вие блъфирате, Ласитър! – извика той.

– То си е ваша работа дали вярвате, или не – отговори спокойно Ласитър. – Но ще се убедите в противното по-скоро, отколкото ви се иска.

– В ада да горите дано!

Ласитър извади револвера и го насочи към него.

– Хайде да вървим!

– Това е отвличане!

– Глупости, отиваме на съд!

– Ще си взема най-добрите адвокати!

– Защо не? Но сега тръгвайте!

В този момент се почука. Ласитър сграбчи Джери Грей, дръпна го

от прозореца и застана с него с гръб към стената.

– Ей сега ще ви се случи нещо, Ласитър – произнесе жлъчно Грей и очите му отново почнаха да изпускат искри. – Влез! Отворено е!

В стаята надникна Лари Стентън.

– В оная стара колиба няма жив човек. Какво да правим?

Той внезапно замлъкна, тъй като разбра какво става и позна Ласитър в грамадния мъж зад шефа си.

– Твърде късно е – каза Ласитър и тръгна с Джери Грей към вратата. – Вашите хора вече могат да направят само едно: да се отстранят от пътя ми.

Лари Стентън се дръпна назад и тресна вратата.

– Почакайте, Ласитър! – изхриптя Джери Грей.

– Ще платите ли?

– Да! Но не мога да събера парите толкова бързо. Имам нужда от два дни.

– Да ги нямаме такива. Имахме точна и ясна уговорка. Ваша е вината, че не спазихте срока. Дайте заповед на някой от хората си да събере парите. Ще се уговорим къде да се срещнем с него. Тогава ще ви откупи. Но само срещу сто хиляди долара! Нито повече, нито по-малко!

– Но аз говоря честно!

– Да, сега сте честен! – засмя се Ласитър. – Докато усещате дулото в ребрата си. Но само да изляза оттук и ще промените мнението си.

– Не, няма!

– Дадох ви шанс. Щом не го взехте насериозно, сега ще си телгите последствията. Викнете някой от хората си!

Ласитър отвори вратата и излезе с Джери Грей в коридора. За да не изплаши гостите на хотела, тръгнаха към задните стълби. Там ги посрещна Лари Стентън. Той понечи да се махне, но Джери Грей го повика. Ласитър облегна гръб на стената, притисна до себе си Джери Грей и опря револвера под брадата му. Стентън колебливо се приближи и спря на три крачки от тях.

– Лари, Фентън трябва да събере сто хиляди долара – каза тихо Джери Грей. – Нали виждаш, че съм в ръцете му. Ласитър, къде да донесат парите?

– В старата къща на салджията!

Джери Грей изненадано се извърна. Стентън също се стъписа.

– Но трябва да дойде сам – допълни Ласитър. – Иначе мистър Грей ще отплува надолу по Грийн Ривър с лице във водата.

Джери Грей отново се обърна към своя човек:

– Кажи го на Фентън. Щом донесе парите, аз съм свободен. Ласитър обеща да ме пусне.

– Колко часа е сега? – попита Ласитър.

Лари Стентън извади джобния си часовник.

– Три!

Ласитър кимна.

– След 24 часа при старата къща!

Лари прибра часовника си.

– Всичко ще предам, Фентън Труман ще уреди нещата.

– И не се опитвайте да хитрувате – предупреди Ласитър. – Иначе ще нахраня рибите с вашия началник.

– И това ще му предам.

– Без трикове! – каза Джери Грей. – Със сигурност ще ме пуснат при старата къща.

– Ще информирам Труман много точно, сър.

– Хайде, тръгвай! – подкани го Ласитър. Лари Стентън бързо се обърна и заслиза надолу по стълбата.

Ласитър почака малко, огледа се внимателно и двамата тръгнаха надолу.

– Моите хора също ще бъдат честни – увери, го Джери Грей.

– И аз се надявам – заради вас – отговори равнодушно Ласитър и двамата заслизаха по тясната стълба. Не се виждаше жив човек.

Излязоха през задната врата на големия хотел. Никой от хората на Джери Грей не се опита да им попречи, още по-малко пък да стреля в гърба им.

Двамата преминаха през съседния имот и по една тясна уличка стигнаха старата дъкорезница. Очите на Ласитър оглеждаха навсякъде. Никой не ги преследваше.

Зад дъкорезницата ги очакваше Пат заедно с Джерико, файтона и кафявия жребец на Ласитър, завързан зад него. Джери Грей не каза нито дума, когато се качиха във файтона, но погледите, които мятеше към красивата жена и мрачния старец, бяха достатъчно красноречиви: „Чума да ви тръшне дано! В ада да горите!“ – говореха очите му.

Излязоха от града и потеглиха на север, а къщата край сала се намираще южно от Грийн Ривър. Караха по шосето. Джерико държеше юздите. Ласитър и Пат непрекъснато се оглеждаха. Никой не ги следеше. Не се виждаха и въоръжените мъже на Джери Грей, които претърсваха околностите. Наоколо беше пусто.

Ласитър и Пат се държаха за ръце и се поглеждаха влюбено. Пат

беше щастлива, че е отново с любимия си. Красивите ѝ очи блестяха.

Когато видяха пред себе си върха на Блек Бът, Джерико отклони файтона от шосето и го подкара по тесен горски път, който рядко се използваше, и затова беше гъсто обрасъл с трева. Той водеше към ранчото на Лоланд. Преди войната го бяха нападнали индианци и бяха избили всичките му жители. Само жилищната сграда и големият зимен хамбар бяха пощадени от огъня. След войната там се засели бивш кавалерийски офицер от южните щати и поживя известно време сам. Той пък беше убит от някакъв скитник. След това вече никой не се интересува от това ранчо.

Джерико добре познаваше историята на ранчото, тъй като произхождаше от тези места. Само на половин миля оттук течеше Прайс Крик. Тя се вливаше в Грийн Ривър на десет мили южно от ранчото. С лодка се стигаше за пет часа при старата къща на салджията, дори ако се остави да я бута само течението. От две години насам през реката беше построен мост и затова салът западна.

Джерико вкара конете в големия зимен хамбар, за да не се вижда файтонът. Всички слязоха. Докато той разпрягаше конете, Ласитър и Пат отведоха Джери Грей в къщата за прислугата, която се състоеше от две спални и четири допълнителни помещения. Затвори го в стая без прозорец, за да не може да избяга. Ласитър намери стол и го препречи през бравата. Хич не му се искаше да стои цяла нощ на пост пред вратата. Умът му беше другаде. По време на пътуването Пат се беше сгушила в скута му. Стройното ѝ тяло и уханието на косите ѝ силно го възбудиха.

В къщата имаше и малка кухня. Навън Джерико сечеше дърва. Бяха съвсем сухи и не даваха никакъв пушек. Пат носеше със себе си достатъчно ядене. За вечеря имаше говеждо с боб. Пиха червено вино. Джери Грей също получи своята порция. След втората чаша вино той поиска да се съюзи с Ласитър и Джерико и да се побратими с тях. Те го оставиха да си приказва и после отново го затвори в килера. Джерико се оплака, че е уморен, и също си легна в една от стайте.

Нито Ласитър, нито Пат съжаляваха за това. Даже напротив!

Двамата изпиха още по чаша вино. След това Ласитър духна свещта в кухнята и отведе Пат в спалнята. Беше тъмно като в рог.

Още на прага двамата се спряха, прегърнаха се и започнаха страстно да се целуват и да се събличат бързо. Белите им тела блестяха в тъмнината. Ласитър целуваше шията и гърдите ѝ и бавно се смъкна на колене пред нея. Тя жадно разтвори бедра и той обхвана с две ръце

стегнатото ѝ дупе. Пат се наслаждаваше на играта с език, впила ръце в косите му. Тялото ѝ все повече се напрягаше. Когато Ласитър опря в коrema ѝ горещото си чело, той му се стори твърд като дъска. След секунди усети вълните на насладата, които пулсираха през тялото ѝ. Затова я грабна на ръце, изправи се и се огледа за легло. Те се отпуснаха на едно от леглата и продължиха възбуждащата игра. Пат стенеше и викаше, докато големият мъж я доведе до най-сладострастното удоволствие и двамата заедно достигнаха с вик неговия връх...

Най-после заспаха нежно прегърнати. Дневната светлина вече проникваше в спалнята, където някога са спали дузини каубои. Над сто червенокожи бяха нападнали тогава ранчото на Лоланд.

Ласитър сънуваше големите стегнати гърди на Пат и се стремеше към нея. Той беше скрил лице в гърдите ѝ и държеше здраво гъвкавото ѝ тяло.

Когато се събуди, той стреснато скочи и потърси часовника си. Не биваше да закъснява за уговорената среща край старата къща. Беше крайно време да тръгва. Някакъв шум го беше събудил. Джерико тропаше под прозореца. Ласитър се усмихна, стана и провря глава навън.

– О'кей! След десет минути тръгваме! – извика той.

Джерико измърмори нещо на себе си и влезе вътре. До вратата имаше няколко стари дъски – колко ли пъти ги беше прехвърлил, за да го събуди.

Пат го прегърна отзад и притисна мекото си и топло тяло в гърба му. Но времето бързо напредваше. Той се обърна и я притисна до себе си.

– Джерико е нетърпелив!

– О, небеса! Колко е часът?

Джерико продължаваше да трополи из къщата. Пат се стресна и започна да се облича.

– С файтона ли ще тръгнем? – попита тя, навличайки презглава дрехите си.

Ласитър взе останалите си дрехи и отиде на коритото за поене на конете. Там го чакаше Джерико.

– Кануто е готово – заяви старецът. – Прегледах го основно. Но някъде на север е ваяло. По обратния път сам човек няма да може да се справи с течението.

– После ще продължа на юг по течението и ще сляза на сушата след големия завой на реката. В някое ранчо ще ми дадат кон и с него ще се върна при вас.

Старецът го погледа известно време как се мие.

– На Пат това няма да й хареса – отговори най-после той.

– Запътил съм се право в устата на лъва – напомни му Ласитър. – Ти ще се грижиш добре за нея тук.

– Можете да ми имате доверие, Ласитър!

– Вярвам ти като на самия себе си!

Старецът се ухили и се запъти към къщата.

Откакто Ласитър го познаваше, това беше вторият или най-много третият път, когато го виждаше да проявява някакво чувство.

Когато Ласитър облече ризата си, до него застана Пат.

– Какво толкова си приказвахте? – попита засмяно тя. – Никога не съм го виждала такъв...

Ласитър поклати глава.

– Не разбирам за какво говориш.

Тя стана сериозна.

– Одеве те питах с файтона ли ще идем.

– Аз ще замина с кануто.

Тя изненадано се взря в него.

– Ти ще останеш с Джериико тук! Не е детска игра да измъкнеш от копеле като Джери Грей сто хиляди долара.

– Надявам се утре да бъда отново тук.

– Но, Ласитър! Нали нямаше да се разделяме повече!

– Два дни! Това изобщо не е раздяла.

– Ще те придружа.

– Твърде опасно е. А и всичко може да пропадне, ако ония забележат, че вода жена със себе си. Сигурно ще видят в това предимство. Но за тях самите! Цял живот няма да мога да си простя, ако ти се случи нещо лошо.

– Не се страхувам, щом си при мен.

Джериико се притече на помощ на Ласитър, така че най-после Пат се отказа от намерението си да тръгне с него. Тя и слугата слязоха на пристана и когато Ласитър отплува с Джери Грей по течението, Пат избухна в плач. Старецът сложи ръка на рамото ѝ. Това беше последното, което видя Ласитър. Върбите по брега скоро ги скриха от очите му.

Той караше кануто по средата на реката, за да използва течението и да избегне плитчините. Джери Грей седеше пред него. През цялото време той не пророни нито дума, нито пък се обърна да го погледне.

Грийн Ривър беше придошла. Течението беше много силно. Когато кануто навлезе в голямата река, Ласитър го насочи отново към средата.

Тясната и лека лодка просто летеше напред.

Пристигнаха край старата къща малко по-рано от предвиденото. Последната миля преминаха под надвесените над водата дървета и храсти. Те предлагаха много добро прикритие. Най-последе спряха под едно дърво на хвърлей камък от къщата. Водата доста се беше покачила през последните дни. Старият сал беше почти потънал, само предната му част стърчеше нагоре. Докъдето стигаха очите, не се виждаше жива душа.

Ласитър държеше с една ръка греблото, а с другата притискаше дулото на уинчестъра в гърба на Джери Грей. Нищо не помръдваше.

– Надявам се, че вашите хора няма да ни излъжат – каза Ласитър, когато часовникът му показа четири следобед. Слънцето вече отдавна беше напуснало зенита си.

– Не може ли да извикам? Може би не ни виждат...

Ласитър вдигна пушката си и стреля във въздуха. Шумът от изстрела подплаши ято птици, но нищо друго не се случи.

Когато стана пет часа, Ласитър реши да си тръгне. Тъкмо щеше да отблъсне кануто от брега, когато иззад къщата се появи ездач и препусна право към тях. Беше грамадният Фентън Труман. Явно отровата не беше успяла да го довърши.

Кануто се разлюля – така силно подскочи Джери Грей със зачервено от радост лице.

– Ето го! Фентън Труман идва с парите!

Ездачът още не ги виждаше.

– Повикайте го! – каза Ласитър. – Ако носи парите, да се приближи. Иначе да върви по дяволите.

Джери Грей долепи ръцете си до устата и извика:

– Фентън!

Въоръженият мъж вдигна глава и погледна към реката.

– Тук сме! – извика отново Грей и замаха с ръка. – Ела!

Ласитър го блъсна с дулото в гърба.

– Само ако носи стоте хиляди!

– Носиш ли парите, Фентън? Хайде, ела!

Русият великан подкара коня си към тях. Заслиза надолу по мокрия бряг и спря на десет ярда от дървото.

– Хвърли парите в лодката! – извика Ласитър. – Щом ги преброя, ще освободя Грей.

Без да каже нито дума, великанът посегна зад гърба си, измъкна една торба за фураж и я хвърли между краката на Джери Грей.

– Адюос! – извика му Ласитър.

Фентън Труман го изгледа с обичайния си ленив поглед, побутна коня си и се оттегли.

Джери Грей се наведе и отвори торбата. Беше пълна с банкноти. Той се обърна и я подаде на Ласитър.

– Вътре има сто хиляди долара! Разбрах го веднага. Още по теглото. Ето! – той сложи торбата пред краката на Ласитър и поиска да се изправи. Но Ласитър тикна пушката си под носа му така, че Грей замръзна на мястото си и изненадано го изгледа.

– Ние спазихме нашия дял от уговорката, Ласитър – процеди през зъби той.

– Казах, че първо трябва да преброя парите.

– Проклет...

Погледът на Ласитър го принуди да млъкне. Грей се отпусна на пейката и отново се загледа напред.

Фентън Труман изчезна зад къщата, а Ласитър отблъсна кануто от брега и го насочи към средата на реката.

– Протестирам, Ласитър! Нарушаваш уговорката ни! – изсъска ядно Джери Грей.

Цялата му шайка беше събрана в къщата край сала. Мъжете не бяха и помислили, че Ласитър ще дойде по вода. На това място реката беше почти триста ярда широка. Беше достатъчно да премине на отсрещния бряг и щеше да им извърти добър номер. Но там брегът беше пустинен. Никъде не се виждаше ферма. Имаше няколко далеч на юг, след двата големи завоя на реката.

Каквото и да бяха намислили бандитите на Джери Грей, за да надхитрят Ласитър, да го убият и да му вземат парите, вече всичко беше напразно. Мъжете стояха безпомощни пред къщата и гледаха след кануто, което се носеше на юг по средата на реката и лека-полека се скриваше в настъпващия здрач. На запад слънцето беше изчезнало зад скриващите хоризонта облаци.

Ласитър прецени, че хората на Джери Грей ще се качат на конете си и ще ги последват по брега. Затова на първия завой отблъсна кануто към другия бряг, остави пушката и набързо преброи парите. Бяха точно сто хиляди!

Доста голяма сума, като се има предвид, че пазачите на стадата, а и доста шерифи, получаваха заплата по 25 долара на месец.

След завоя Ласитър смени посоката, намери удобно място на брега и спря лодката в пясъка. Отдавна беше тъмна нощ.

– Свободен сте, Грей! – каза той. – Но ви предупреждавам!

– Няма да ви преследваме – отговори Джери Грей.

– Не говоря за това. Откажете се от ранчото в Блек Бът! По-добре е да си отглеждате говеда. Не предлагайте повече убежище на хора като Фикс Касиди и Рой Джордж, колкото и големи печалби да ви носят. Защото накрая вие ще трябва да плащате!

– Мога ли да си вървя?

– Да!

Джери Грей се изправи, скочи от кануто и след секунди изчезна в тъмнината. Ласитър натисна веслото, загреба към средата на реката и продължи на юг. Над водата нощта беше катраненочерна, цареше пълна тишина. Реката беше широка и гладка като огледало. Тя тихо и лениво влачеше водите си на юг.

11.

След няколко крачки Джери Грей се спря и се загледа след кануто, докато тъмнината го погълна. Знаеше, че е безмислено да тръгне без посока и да се надява, че ще срещне хората си. Затова седна на тревата и зачака. Стана полунощ, когато най-последно чу конски тропот. Скоро различни и сенките на ездачите и скочи като ужилен.

– Фентън! Ето ме, тук съм! – извика гръмко той.

Конете ускориха ход.

Знаеше си той! Можеше да се довери на хората си. Изцяло! Сега ще види този Ласитър! Веднага ще се втурне след този кучи син и ще го преследва, докато го залови. Не парите бяха главното! На всяка цена трябваше да отстрани Ласитър от пътя си. Откакто беше слязъл от лодката, не мислеше за нищо друго.

С дълги крачки той се затича към хората си, като викаше непрекъснато:

– Тук съм! Ето ме!

Докато се сблъска с коня на Труман. Русият великан скочи от седлото и го хвана здраво за раменете. Едва не се прегърнаха. Другите мъже също слязоха от конете и ги наобиколиха.

– Този мръсник – каза с яд в гласа Джери Грей – продължи надолу с парите! Не мога да си обясня накъде е тръгнал. Но няма значение! Ще го хванем! Непременно ще го хванем и тогава собственоръчно ще му извия врата.

Той пъхтеше и едва си поемаше въздух. Не само беше тичал твърде бързо – беше толкова разярен, че не можеше да диша.

– Не си и помислихме, че ще дойдете по реката – призна си Труман. – По пътя бяхме поставили две засади. В старата къща – също. Непременно щеше да се хване в капана. Откъде идвате?

– Бяхме в ранчото на Лоланд! Оная Хърст и слугата ѝ ни чакаха с файтон зад дъскорезницата. Отведоха ме в ранчото. Оттам дойдохме с кануто по реката.

– Тази Хърст! – озъби се гневно Труман. – Предполагах, че тази уличница работи за него. Но и тя ще си получи заслуженото. Дали все още не е в ранчото?

– Не мога да си представя подобно нещо – отговори Джери Грей.

– Да не мислите, че тази мръсница ще се осмели да се върне в

Грийн Ривър?

– И в това не вярвам. Сигурно ще се срещне с Ласитър някъде на юг. Вероятно е напуснала ранчото веднага, след като ние с Ласитър отплувахме с кануто.

– На юг! Но къде, по дяволите? – зачуди се Труман.

– Ако продължи с лодката, ще се срути в някой водопад на големия каньон – обади се Лари Стентън – и ще отплува като труп надолу по река Колорадо.

– С файтона си оная Хърст трябва да се движи по шосето – каза Труман. – Значи се е насочила към Хенквил. Остава само въпросът как Ласитър ще се добере дотам с проклетото си кану!

– Няма да го метне на гърба си и да върви пеша, я! – обади се един от мъжете. – На десет мили оттук има ферми. Пасищата им стигат до Грийн Ривър. Там лесно може да си купи кон и да отиде при мадамата си в Хенквил.

Всички замълчаха. Това, което чуха, беше разумно. Но дали действително беше възможно? Само дявол знае какво ще измисли онзи тип и как се е уговорил с жената. Колкото и логични да бяха разсъжденията им, те все пак си оставаха само предположения. Всички бяха наясно с това.

– Ако жената е тръгнала веднага след вас, тя не е изменила повече от половината разстояние – каза след малко Труман.

– Да не искаш да отидеш в Хенквил и да чакаш там Ласитър и оная? – запита сърдито Джери Грей.

– Ще предложите ли нещо по-добро? – отзова се сухо Труман.

– Знам само, че искам да си върна обратно парите и да извия врата на она кучи син! – избухна Грей. – И затова здравият ми човешки разум подсказва, че трябва да следваме Ласитър по петите. А петите му не са в Хенквил, а ето там! – той протегна ръка и посочи реката.

– Да тръгнем по брега, докато видим кануто – предложи някой.

Джери Грей изщрака с пръсти.

– Точно така, по дяволите! Първо трябва да открием тоя тип. А за жената има време.

– Да тръгнем по брега – рече Труман. – Джак, ти дай на шефа коня си и ела да се качиш при мен.

Мъжете препуснаха. В редица по двама и по трима, плътно един след друг, те тръгнаха ходом по брега на Грийн Ривър. Нарочно съдържаха конете, за да не ги преуморяват.

До края на нощта яздиha по продължение на брега и измениha

доста мили, докато откриха кануто. Празно и изоставено, то лежеше с кила нагоре край един храст.

Мъжете го наобиколиха. Джери Грей победоносно изгледа Труман:

– Това ще му струва главата!

Русият исполин кимна:

– Да! Това беше грешката му. Трябваше да потопа кануто тоя идиот!

– Намираме се близо до ранчото на Саймън – каза един от мъжете.
– Това е негова земя.

Джери Грей устреми поглед в далечината. Доволна усмивка играеше по устните му.

– Да тръгваме да си вършим работата, хора – каза той и пришпори коня си.

Мелезът Брикс ги поведе. Беше открил следата на Ласитър и я следваше. Прекосиха едно плато, обрасло е гъста трева, но без нито едно дърво, и скоро видяха ранчото на около две мили пред себе си. От два комина се издигаше пушек. Слънцето изгряваше. Лари Стентън и метисът препуснаха в галоп към къщата. Скоро се върнаха и Стентън съобщиха, че Ласитър е бил там, купил си е кон и е тръгнал на север.

Джери Грей спря коня си и сложи ръце на хълбоците.

– Купил си е кон! От моите пари!

– Кон заедно със седлото – допълни Стентън.

– А така!

– Преднината му е около час – каза Стентън и посочи на север.

– Какво, по дяволите, ще прави там? – учуди се Джери Грей и извърна глава, щом срещна погледа на Труман. – Нима Хенквил, където ще се срещне с оная Хърст, се намира на север?

– Северозападно от тук! – отговори Труман. Джери Грей го изгледа с безразличие и пришпори коня си.

Индианецът отново мина напред и скоро откри следата на самотен ездач. Тя водеше право на север.

Малко преди обед метисът внезапно изгуби дирята. Джери Грей изруга и им заповяда да спрат.

– Нищо чудно! – обади се Труман. – Къде е тръгнал Брикс? Хенквил е на запад от нас.

Претърсиха наоколо. След известно време чуха пушката на метиса. Отново бе открил следите на коня. Водеха на север!

Джери Грей изгледа помощника си с едва сдържана ярост. Устните му трепереха от възбуда.

– Хенквил! Нали оная уличница го чака в ранчото на Лоланд! – избухна той и изплюща с камшика по задницата на коня си. Колоната ездачи се понесе след него. В бърз галоп те настигнаха метиса и продължиха на север. След един час видяха самия Ласитър.

Разстоянието помежду им беше не повече от миля. Вероятно беше объркал пътя. Водеше коня по един стръмен склон в западна посока. Следваха ги облаци прах.

Ласитър не беше объркал пътя. Той водеше коня си към едно малко поточе. Искаше да го напои. Забеляза преследвачите си едва когато спряха на билото над него.

Множеството издатини и процеци в скалите предлагаха прикритие. Когато мъжете насочиха пушките си срещу тях, Ласитър сграби коня за юздите и го дръпна да се скрият зад една скала. Но кафявият жребец не успя да направи нито крачка. Осем пушки изгърмяха едновременно и конят се строполи на земята, улучен от осем куршума. Ласитър моментално изчезна зад скалата.

Но това не беше краят. Мъжете не бързаха. Знаеха, че са го уловили в капан. Без кон нямаше къде да бяга в тази скалиста пустиня.

Джери Грей заповяда да слязат от седлата. Погледът му обходи мъжете един след друг, докато се спря на Стентън.

– Ти стой, Лари! – нареди със скърцащ глас той. – Ти, Хенри и Джек ще отидете в ранчото на Лоланд и ще отведете оная жена в Грийн Ривър. Дори ако трябва да я влачите за косите!

Тримата се метнаха веднага на конете си и потеглиха. Джери Грей зареди винтовката си и излезе напред.

– Това е моментът, който чаках толкова дълго време! – произнесе решително той. Гласът му пронизваше като нагорещено желязо. – Да хванем това копеле и да му теглим куршума!

Всички заслизаха надолу. Наредени в редица, мъжете крачеха с тежките си ботуши, плъзгаха се и падаха на задниците си по стръмния склон. Облаци прах ги закриваха.

От Ласитър нямаше и следа. Никой не знаеше къде се намира той. Всички внимателно оглеждаха веригата скали, зад която беше изчезнал.

Само мъртвият кон лежеше под палещото слънце.

Джери Грей пръв стигна до коня. Той се наведе и яростно изруга. Ласитър беше успял да вземе седлото и торбата с парите. Никой не беше разбрал как го е направил.

Грей коленичи и внимателно се огледа. Мъжете напрегнато следваха погледа му. Фентън Труман се приближи.

- Къде е тоя кучи син?
- Взел е парите! – отговори гневно Джери Грей.
- Може само да ги изяде, а ние ще ги измъкнем от тумбака му! – озъби се русият великан.
- С моя нож! – процеди през зъби Джери Грей.

12.

Ласитър знаеше, че мъжете искат не само парите, но и живота му. Погледът му непрекъснато се плъзгаше нагоре към конете им. По този проклет стръмен склон нямаше никакво прикритие. Сто пъти щяха да го улучат, преди да стигне върха.

Може да убие Джери Грей, но и това нямаше да помогне. Като знаеха, че носи толкова пари в себе си, другите щяха да го гонят до дупка. Слънцето вече слизаше от зенита си, но още доста дълго щеше да е светло. Какво да прави, докато падне мрак? Напрегнато се огледа наоколо. Още сто ярда, и първите щяха да го видят. Затова се наведе и затича навътре в лабиринта от карстови скали. Търсеше удобно място, където да не могат да го обкръжат. Ако трябваше да се защитава от всички страни срещу тия бандити, това щеше да бъде краят му.

Имаше късмет. Когато се промъкна покрай една скала, забеляза не-голяма пещера в скалната стена. Бързо хвърли вътре манерката, седлото, торбата със стоте хиляди долара и уинчестъра си и се скри вътре. Не изпускаше от очи въоръжените мъже, които пристъпваха приведени по скалите, без да вдигат глави, тъй като го търсеха зад скалните блокове. Забелязаха го едва когато стигна пукнатината и се скри вътре.

Чуха се викове. Някой диво изкрещя. Всички изпразниха пушките си срещу него, въпреки че не го виждаха – може би се надяваха да го улучи някой рикошет от скалната стена.

Ласитър се хвърли на земята. Куршумите свиреха покрай него, профучаваха над главата му, удряха се в скалите и се разпръскваха на всички страни. Слава богу, че след десетина минути стрелбата спря! Ласитър не беше получил и драскотина.

Отново стана тихо. Барутен дим обгърна пещерата. Ласитър се промъкна предпазливо напред и вдигна глава. Видя, че бандитите са обградили целия скален масив. Явно се страхуваха, че някъде там горе може би има изход. Ласитър се почувствува по-добре. Залагаше на тъмнината. Нощем не можеше да се види много, но нали другите също не виждаха...

– Ласитър! – прозвуча гласът на Джери Грей. – Предай се! Нямаш никакъв шанс!

Той не смяташе така, но не му отговори.

– Ласитър, трима от моите хора потеглиха към ранчото на Лоланд.

Те ще хванат Патриша Хърст. Ако не се предадеш доброволно, ще извием врата на твоята кукла!

Ласитър беше видял тримата ездачи и се беше сетил къде отиват. Но имаше доверие в стария слуга. Той щеше да бъде нащрек и да скрие Пат на сигурно място.

– След два дни мъжете ще я доведат тук – извика Джери Грей. – И ще видиш какво ще стане тогава! Всеки от хората ми ще я има. Тук, пред очите ти! Тогава ще молиш пощада, Ласитър! Видж какво! Хвърли ни парите и изчезваме! Няма да преследваме нито теб, нито жената!

– Дръж си устата или ще запалят парите тук, в пещерата! – извика в отговор Ласитър.

Настъпи тишина. За известно време го оставиха на мира.

– Ако направиш това, ще ти пратим Патриша за компания – извика след малко Джери Грей. – С възже около шията!

Ласитър се наведе навън с пушка в ръка. Но кучият син беше добре скрит.

– Предложението ми е все още в сила, Ласитър! – извика след известно време той. – Хвърли парите и си отиваме. Ще повикам и тримата, които отидоха да доведат жената.

– Нужно ми е време да помисля – отговори Ласитър.

– Не, по дяволите! Искаш да печелиш време. Помисли си в какво положение си! Ще умреш от глад там горе, а когато дойдат хората ми с оная, Хърст, ще има истински празник. После ще й прережем гърлото, ако не внимаваш. Изборът ти е само един – парите! Хвърли ги! Давам ти точно една минута. После предложението вече не важи. Тежко ти тогава, Ласитър! Краят ти ще бъде ужасен!

Ласитър видя един от хората на Грей. Беше клекнал зад една висока скала и се беше обърнал така, че се виждаха лявото му рамо и кракът му. Ласитър се прицели в ботуша и натисна спусъка. Мъжът изпищя от болка и бързо се скри.

Отново избухна безредна стрелба. Ласитър бързо се просна на земята. Но също така внезапно изстрелите секнаха. Профучаха още няколко куршума, после отново настъпи тишина.

Малко преди да залезе слънцето, бандитите решиха да доведат конете си. Трима мъже тръгнаха нагоре по стръмния склон. Ласитър коленичи и стреля по тях. Първият беше улучен в коляното и се затъркала надолу по склона. Вторият също беше тежко ранен. Третият с голям скок се скри зад една скала. Ласитър обаче трябваше отново да легне на земята. Другите го засипаха с револверни и пушечни изстрели.

Рикошетите плющяха около него.

В началото мъжете бяха точно една дузина. Трима бяха тръгнали към ранчото на Лоланд. Един беше улучен в крака, други двама бяха тежко ранени. Шестима извън строя! Шансовете му се увеличаваха.

– Ласитър, ти, адско изчадие! – извика отново Джери Грей. – Знаем, че разчиташ на ношта. Ние също! Да знаеш, че ще те намерим и ще получиш толкова олово в тялото си, че и четирима мъже да не могат да те вдигнат.

Ласитър го остави да си приказва, без да отговаря.

Мъжете изчакаха да се стъмни и едва тогава отведоха конете си долу. Ласитър успя да се ориентира по тропота на копита. Можеше да изстреля няколко куршума по тия негодници, но не го направи, тъй като не искаше по случайност да улучи някой от конете.

Бандитите запалиха огън отстрани между скалите. Там наблизко разположиха и конете си. Беше невъзможно да се разбере точно колко мъже са край огъня и колко охраняват скалната стена. През деня всички си бяха намерили добро укритие, а през ношта въобще не се показваха.

Когато след полунощ Ласитър реши да действа, той много добре знаеше на какъв риск се излага. Но трябваше на всяка цена да ги изненада. Така може би щеше да се промъкне.

Успя да пролази безшумно до ръба на скалите. Там скочи на крака. Той праметна през рамо седлото и торбата с парите. Взе пушката под мишница, сложи револвера в кобура и се втурна в черната нощ с нож в дясната си ръка.

Достигна точно това място, което още през деня си беше избрал и запомнил добре. Претърколи се напред и се притаи до една скала, зад която не се криеше никой. В този момент мъжете наоколо наскачаха и когато Ласитър се претърколи настрани, се чуа първите изстрели.

Един от мъжете го забеляза и се затича право срещу него. В същия миг той стреля и куршумът профуча покрай лявото ухо на Ласитър. Той се приведе и запрати ножа си по фигурата. Улучи, преди бандитът да е успял да стреля втори път.

Мъжът се строполи на земята, без да издаде звук. Ласитър с един скок се озова при него, измъкна ножа си, притича още три крачки, сви се под една издадена скала и се спотаи.

Мъжете го забелязаха.

– Ето го! Там тича копелето! – разкрещяха се от всички страни.

Изтрещяха изстрели. Светкавици осветиха всичко наоколо, гърмежи разтърсиха скалите. Поне така се стори на Ласитър. Не беше успял

да се измъкне, но и не можах да го хванат. Почака, докато стрелбата спря, и чу наблизно гласове. Ясно чу Джери Грей, който с остър и разгорещ глас даваше нареждания. Заповядваше на хората си да се разделят, но да са нагъсто един до друг и да внимават за всяко движение.

Ласитър се изправи. Пристъпи само една крачка и се блъсна в някакъв грамаден мъж. И двамата бяха еднакво изненадани, но за разлика от мъжа Ласитър реагира мигновено. Протегна ръка и заби ножа в гърдите на великана. После бързо го извади и веднага се плъзна обратно.

Като видя, че мъжът не помръдва, той го прескочи и затича между безредно разхвърляните скали към стръмния склон. Спря го нечий пронизителен крясък. Някой викаше нещо, но Ласитър не разбра какво. Отново изтрещяха няколко изстрела – знак, че бандитите не знаеха къде се намира той.

Пламъците на огъня осветяваха нощта. Натам трябваше да тръгне, за да се сдобие с кон. На всяка цена!

Но Джери Грей и хората му отлично знаеха това и щяха да действуват както подобава. Като видяха, че е успял да се промъкне през обграденото място, щяха да се съберат всички при конете и да го дебнат там.

Ласитър ядно изруга, макар много добре да знаеше, че проклятията не помагат. Мушна ножа си в ботуша, завърза манерката и торбата с парите за седлото и го закачи на лявото си рамо. С готова за стрелба пушка закрачи приведен към огъня, като първо описа голяма дъга около него. Когато след малко се скри зад една скала и погледна към огъня, не видя никого. Само конете стояха вдясно, навързани с едно въже, опънато между две дървета. Това беше сигурен знак, че всички мъже са се събрали тук и го дебнат.

Той пропъзля напред и се сви зад една издатина. Само на десет крачки от него беше едно от дърветата, за които бяха завързани конете. Извади ножа си, прицели се и с точен замах го запрати към въжето. Острието се заби в дървото и преряза ласото, което моментално падна на земята.

Ласитър скочи на крака и нададе пронизителен вик. Четириногите реагираха като на удар с камшик. Стреснати и изплашени, те се озърнаха и препуснаха на всички страни.

Още докато крещеше, Ласитър се втурна към тях. Знаеше, че животните ще бягат далече от огъня и от неговия вик. Той успя да пресече пътя им и да сграбчи за юздата един от лудо препускащите коне. След две-три крачки успя да се метне на гърба му.

Чуваха се изстрели, псувни и гневни крясъци, но всичко трая само

няколко секунди. Силните удари на копита заглушиха всички останали шумове. Някои коне паднаха между скалите и бяха стъпкани от диво препускащите животни, но повечето успяха отново да се изправят на крака.

Започна лудо препускане. Когато Ласитър се обърна назад, огънят вече не се виждаше. Не се чуваха и изстрели. Около него цареше пълна тъмнина.

Конете препускаха с всички сили. В началото Ласитър изкрещя още няколко пъти като пума, която напада плячката си. Искаше да ги откара колкото се може по-далеч. Така на другия ден Джери Грей и хората му съяха дълго да ги търсят.

Скоро животните напълно се изтосиха. Кафявият кон на Ласитър все по-често се препъваше и ставаше все по-бавен. Най-после тръгна ходом. В тъмното Ласитър не можеше да види колко коне са го последвали. Едва когато започна да се зазорява, видя, че с тях препускат още три коня.

През цялата нощ Ласитър беше яздил в една посока – все на север. Сега изпречилото се пред него планинско било го принуди да завие на запад. Конете бяха на края на силите си. Трябваше да им даде почивка.

Когато слънцето достигна зенита си, те продължиха пътя. Трите коня също вървяха с тях. Ласитър ги сменяше често, за да стигне по-бързо. Нито за секунда не беше забравил тримата мъже, които трябваше да заловят Патриша. Наистина старият Джерико заслужаваше доверие. Но все пак беше вече на възраст...

Ласитър сменяше конете на всеки две мили и бързо отхвърли доста път. Оставяше ясни следи зад себе си, без да си прави труд да ги заличава. Джери Грей и хората му и без това знаеха накъде е тръгнал.

Конете препускаха с всички сили. Те не го изоставиха. След два дни почти непрекъснатата езда стигнаха ранчото на Лоланд. Ласитър така пресметна времето, че да бъдат там на зазоряване. Влезе с всички коне право в големия зимен хамбар. Там беше празно. Нямахме го файтонът, нито кафявият му кон. От другата страна стояха три чужди коня.

Това беше добър знак. Явно старият слуга си беше отварял добре очите.

Когато Ласитър излезе от хамбара с пушка в лявата ръка, слънцето тъкмо изгрвяваше. В къщата за прислугата всичко беше спокойно, нищо не помръдваше. Затова той реши просто да влезе вътре и да измъкне мъжете от леглата.

Тръгна нататък и в този миг вратата на къщата се отвори и отвътре

излезе висок полугол мъж. Той се насочи право към коритото за миене, без да вижда Ласитър. Облечен беше само с панталон и ботуши, но револверът висеше на колана му. Мъжът тежко закрочи към коритото и втренчи очи в Ласитър.

Това беше Лари Стентън. Той обаче не знаеше името му.

– Ето ме! – заговори Ласитър. – Наистина съм аз.

Лари Стентън не беше в състояние да проговори.

Ласитър се изсмя.

– И аз се чудя как успях. Можеш да ми вярваш!

Лари Стентън посочи няколко пъти към къщата, без да успее да проговори.

– Хванахме жената – заяви най-после той. – Затова внимавай!

– Когато сте се довели дотук, Пат Хърст и старият Джерико отдавна вече ги е нямало!

Ласитър вдигна пушката и се прицели в главата на Стентън.

– Бързо свали колана и го пусни на земята!

Обаче Стентън беше човек, който не умее да губи дори и в безизходни положения. Досега винаги беше успявал да се справи. Винаги! Беше един от най-бързите мъже в шайката на Джери Грей. Всички знаеха това и го уважаваха, въпреки цялото му тексаско високомерие.

Досега винаги беше разчитал на бързината си. Иначе отдавна да са го пречукали някъде. Безспорно Лари Стентън беше от малкото хора, които за част от секундата умееха да извадят колта, да се прицелят, да стрелят и да улучат. Дори тогава, когато отсрещната страна също стреляше, а не когато се прицелваше в празни бутилки и консервени кутии.

Не искаше да преклони глава дори пред Ласитър. Затова посегна към револвера си. Движението беше гладко и невероятно бързо, но срещу Ласитър и това не помогна.

Ласитър не стреля с пушката, която държеше в ръка, насочена право срещу Стентън. Той също посегна към револвера. Оръжието, което първо светна и изтрещя, беше неговото.

Лари Стентън замръзна на мястото си, погледна кръвта, която се стичаше по гърдите му, и отново вторачи очи в Ласитър, смутен и объркан. Колтът се изплъзна от пръстите му, падна в коритото и разплиска водата на всички страни. После Стентън се смъкна на земята. Главата му се удари в ръба на коритото. Ударът го отхвърли назад и той се просна по гръб на тревата.

Ласитър го беше улучил право в сърцето.

Откъм къщата се чу шум. Приятелите на Стентън, Джек Фийлд и

Хенри, се втурнаха навън, необлечени, но с револвери в ръце. Без да задават въпроси, двамата веднага стреляха.

Но оръжията на Ласитър изгърмяха секунда преди това. Двамата мъже тичаха право срещу него и се нанизаха на куршумите му. Техните изстрели профучаха покрай него. И двамата рухнаха на земята.

Без да помръдва, Ласитър се огледа. После обходи мъжете един след друг. И тримата бяха мъртви.

Преди да влезе в къщата, той отново хвърли поглед наоколо. После бързо обиколи всички стаи. Когато отново излезе навън, видя откъм север да се носи с бясна скорост файтон. Вътре бяха Пат и старият Джери-ко. Бяха чули изстрелите и веднага разбраха кой се е върнал.

Ласитър им помахаше с уинчестъра, прибра револвера в кобура и тръгна да ги посрещне. След две крачки се затича.

Старецът спря конете точно пред него. Пат отвори вратичката и се хвърли на шията му, като се смееше и плачеше от радост.

13.

Старият мърморко Джерико беше видял бандитите на Джери Грей, бързо беше впрегнал конете и беше откарал Пат край реката, за да се укрият в крайбрежните храсти. Рано сутринта бяха тръгнали към планината, за да намерят добро местенце, от което биха могли да наблюдават ранчото на Джери Грей.

После бяха чули изстрелите. Нямаше съмнение – Ласитър се беше върнал! И двамата бяха сигурни в това.

Ласитър им разказа за пътуването с лодката и за обратния път. Патриша не откъсваше очи от него. Разказът му беше толкова кратък, като че ставаше дума за нещо най-обикновено. Но Пат знаеше от собствен опит колко трудно му е било. Сега тя не просто обичаше Ласитър. Тя го боготвореше!

С това мисията на Ласитър в общи линии беше приключена. Залови Фикс Касиди и прибра стоте хиляди долара от обраната банка. Оставаха само ранчото в Блек Бът. И още – Рой Джордж, заради когото Пат беше дошла в Грийн Ривър.

Поради тези две причини трябваше да продължи. Не можеше да остави Пат сама да изпълни ролята на отмъстителката Немезида спрямо Рой Джордж. Това беше първото. И второ – не му се вярваше, че Джери Грей ще се откаже от доходния бизнес с ранчото. Затова той трябваше да се намеси и да разруши всичко из основи. Най-добре да накара богатите гости на Джери Грей сами да разберат, че ранчото в Блек Бът вече не е сигурно убежище за хора като тях.

За тази цел трябваше още веднъж да се появи в ранчото като дяволът от ада. Този път ще отвлече Рой Джордж. Надяваше се, че това ще накара хора като Фицджералд или Джони Ринго да си стегнат багажа и да кажат сбогом на Джери Грей и неговото ранчо.

После щеше да отиде с Рой Джордж в Дрейгъртаун, да вземе Фикс Касиди, да качи двамата бандити и парите на пощенската кола, а после да ги отведе в Тенеси с влака.

Но дотогава имаше още доста време!

Сега беше важно да проникне в ранчото на Блек Бът. Трябваше да вземе със себе си Пат и верния ѝ слуга. Не можеше да ги изостави, а какмо ли пък да ги изпрати обратно в стария им хотел в Грийн Ривър.

Два часа след пристигането си в ранчото на Лоланд Ласитър го

напусна отново. Остави всички коне в големия хамбар. Тримата се качиха на файтона, зад който беше завързан кафявият жребец, и потеглиха по шосето на север.

Бялата шапка на Блек Бът просветваше иззад облаците пара, които обвиваха хоризонта.

Още в Грийн Ривър Ласитър беше описал на Пат и Джерико ранчото в Блек Бът. Затова Пат му предложи отново да се скрие в сандъка на файтона, а Джерико да се качи на капрата. Самата тя щеше да се представи за роднина на Рой Джордж и така щяха да минат необезпокоявани през всички постове. Щом влязат в ранчото, Ласитър ще може внезапно да се появи и да осъществи замисленото.

Тесен коларски път водеше нагоре към платото.

Джерико подкара конете ходом и Ласитър се прехвърли от седалката в сандъка.

– Когато настъпи подходящият момент да излезеш, ще почукам три пъти – каза Пат. – Ако стане опасно – само веднъж!

Ласитър я целуна и се мушна в тесния и тъмен сандък. Пат затвори капака. Сега той не виждаше и не чуваше нищо и по този начин ставаше изцяло зависим от нея и от Джерико.

Пат носеше със себе си тежкия 45-милиметров револвер на съпруга си. Ето че и за нея настъпи часът на разплатата. При мисълта за това очите ѝ се напълниха със сълзи. Толкова беше обичала мъжа си, а този мръсен бандит го беше убил, защото искаше да спечели няколко стотин долара. Най-хладнокръвно го беше застрелял. Още когато узна какво се е случило онази нощ в канцеларията на съпруга ѝ, Пат се закле на гроба му, че собственоръчно ще убие Рой Джордж. Първо ще му каже в лице-то коя е тя и после ще му тегли куршума.

Ласитър ѝ беше обяснил, че тя не е съдия, нито палач, и че не бива сама да си отмъщава. Тя го разбра добре и се съгласи с това, че Рой Джордж трябва да бъде осъден. Но сега, когато файтонът приближаваше ранчото, вече не беше толкова сигурна дали Ласитър има право, или не. Не знаеше какво ще направи, когато застане лице в лице с убиеца на мъжа си.

Сградите на ранчото още не се виждаха, когато на пътя пред тях се появиха двама мъже с пушки в ръце, готови за стрелба. Пат почука един път по капака на сандъка, за да знае Ласитър какво да прави, ако капакът внезапно се отвори. Джерико дръпна юздите и спря конете пред двамата пазачи.

Единият мъж застана пред конете, другият отиде при Пат, метна

пушката на рамото си и се усмихна предизвикателно:

– Хелоу, мадам! Мога ли да узная кой ви е поръчал? Защото никой не ми е съобщил, че джентълмените в ранчото очакват такава красавица...

Пат равнодушно го изгледа.

– Вие във всеки случай не сте никакъв джентълмен, иначе лесно бихте различили порядъчна жена от проститутка. Внимавайте да не получите някой плесник! Името ми е Джордж. Но не съм дъщеря на Рой Джордж, а негова племенница. Мистър Грей сам ми описа пътя към ранчото. Мога ли да мина?

Мъжът се изчерви и смутено отговори:

– Заповядайте, мадам! Дий, пусни ги да минат!

Мъжът се отстрани и Джерико подкара конете. Пат очарователно се усмихна на грубиянина, така че той отново се изчерви, после се обърна към другия пазач и се усмихна и на него.

Пред портата на ранчото беше спуснатата бариера. На нея се беше облегал пазач с пушка в ръка. Той погледна отегчено към приближаващия се файтон. След малко към него се присъедини още един мъж и също се загледа.

– Това е Мерлин – каза тихо старият слуга. – Якоб Мерлин. Мисли си, че никоя жена не може да му устои.

Пат кимна почти незабележимо и отново почука един път по сандъка, като погледна в двора на ранчото през голямата арка над портала, украсена с биволски рога. Виждаха се няколко мъже. Пат се опита да различи между тях Рой Джордж. Никога не беше го виждала, но през последните две години беше събирала снимките му по вестниците, както и обявите за главата му. Беше абсолютно сигурна, че ще го познае.

Джерико спря пред бариерата. Мерлин бързо се приближи с усмивка на стар прелъстител. Той докосна леко шапката си и после се подпря с две ръце на файтона.

– Радвам се да се запозная с вас, мадам! Бихте ли ми казали с кого имам честта и с какво мога да ви услужа?

– Вие ли сте мистър Мерлин?

– Точно така. Познаваме ли се?

– За съжаление не съм имала удоволствието да се запозная с вас – отговори Пат и се престори на много впечатлена от вида му. Изгледа го от глава до пети и се усмихна. – Но мистър Грей ми разказа за вас. Аз съм Пат Джордж. Не съм дъщеря на Рой Джордж, а негова племенница. Може би той няма да иска да ме види, но му нося важна вест. Затова ви

моля да ми помогнете!

– Откъде знаете, че е тук?

– От мистър Грей. Той ме насочи към вас.

Мерлин разгледа файтона, хвърли бегъл поглед към кафявия жребец и отново се обърна към Пат.

– Щом е така! Но какво да правим? Да говоря ли аз първо с него и какво да му кажа?

– Ах! – и Пат кокетно завъртя очи. – Може би е най-добре да го изненадам. Кажете ми къде да го намеря.

Мерлин стъпи на стълбичката на файтона.

– Вдигни бариерата! – извика той на пазача. Мъжът пред портата бавно опря пушката на стената, за да вдигне бариерата с две ръце.

Пат хвърли на Мерлин почти влюбен поглед.

– А ще има ли къде да пренощувам? Забравих да попитам мистър Грей...

– Тук има всичко необходимо за гости, мадам – отговори галантно Мерлин и погледна дълбоко в деколтето ѝ.

Най-после бариерата се вдигна. Джерико подкара конете.

– Отведи ги пред главната сграда! – нареди му Мерлин и отново впи очи в Пат, която непрекъснато се усмихваше, показваше трапчинките си, трепкаше с миглите си и от време на време предизвикателно облизваше устните си. Погледът му съвсем се замъгли.

Още от самото начало Пат знаеше, че само по този начин ще спечели играта. Беше твърдо решена да го стори. Джерико насочи конете към къщата. Пат скрито се огледа. Допреди малко по двора се мяркаха разни мъже, сега обаче нямаше никой.

Мерлин скочи на земята и галантно ѝ отвори вратичката. Пат се изправи, слезе от файтона и тръгна нагоре по стълбата, придружена от кавалера си.

Джерико объркано се загледа след нея. Какво ѝ стана? Нима напълно забрави за Ласитър? Той нямаше да излезе от сандъка, преди някой да почука три пъти. Джерико се поколеба – да почука или не?

Пат влезе с Мерлин в къщата. В салона седяха двама мъже и играеха на зарове. Явно бяха от охраната. Те спряха да хвърлят заровете и изгледаха Пат, която мина покрай тях с усмивка и с предизвикателно поклащащи се бедра. Единият подсвири с възхищение. Тя се обърна да го погледне и хвана под ръка Мерлин, който гордо се ухили. Тръгнаха нагоре по стълбището.

– По това време гостите ни почиват в стаите си, мадам – обясни

Мерлин и тя кимна с разбиране.

Горният етаж изглеждаше като хотел. По вратите имаше месингови табелки с номера. Мерлин спря пред номер седем и посочи към вратата:

– Не чукайте, а направо влезте!

Тя се усмихна подкупващо.

– Нали ще се погрижите да ми намерите място за спане?

– Но, разбира се, мадам – отговори с поклон Мерлин, който като хипнотизиран гледаше бюста ѝ, ясно очертан под тънката блуза. Очите му святкаха.

– Аз... – Пат сведе очи. – Може би ще остана и по-дълго.

– На вашите услуги, мадам! – очите му отново се замъглиха.

Пат решително натисна бравата и влезе в стаята. Помещението беше оскъдно обзаведено. Носеха се облаци тютюнев дим. От едната страна имаше легло. Пред прозореца бяха поставени маса и стол, а вдясно от тях – печка, пред която имаше кушетка. На кушетката спеше белокош старец. Той се събуди при влизането ѝ.

Нямаше съмнение – това беше Рой Джордж.

– Вие ли сте мистър Рой Джордж? – попита въпреки това тя, докато затваряше вратата.

Възрастният мъж внимателно я изгледа. Ядът, че са попречили на почивката му, бързо се изпари.

– Да, аз съм! А вие коя сте? Кой ви изпраща? Да не е изненада за рождения ми ден? Но той е едва след два месеца...

Ясно. И той я смяташе за проститутка. Но тя бързо промени мнението му, като извади тежкия револвер и го насочи право срещу него. Рой Джордж загуби ума и дума.

– Казвам се Патриша Хърст. Идвам от Тексас, от Сан Антонио – отговори тихо тя.

Той смутено примигна, надигна се на лакти и се изкашля:

– Хърст? Познавам ли ви, мадам?

Този мръсник дори не си спомняше! Пат едва не избухна в истеричен плач, но стисна зъби и успя да се овладее.

– Аз съм жената на шерифа, когото вие застреляхте в Сан Антонио в собствената му канцелария. Искахте да измъкнете от затвора един престъпник, за когото в Далас получихте две хиляди долара премия.

Погледът му потъмня. По вида му пролича, че си е спомнил.

– Как се озовахте тук? – попита със задавен глас той.

– Няма никакво значение! Станете и елате с мен, иначе ще стрелям!

Старецът втренчи очи в нея. Не беше въоръжен. Револверът му

лежеше на масата. На стената над леглото висеше пушка.

– Не разбрахте ли какво ви казвам?

Рой Джордж спусна крака и седна на кушетката.

– Само един изстрел, и тук ще се вдигне страшен шум, мадам!

В този момент Пат стреля. Револверът изтрещя и старият бандит нададе болезнен вик. Тя не беше стреляла просто ей така, а се целеше точно в дясната му ръка. Ръкавът му увисна на парцали, а кръвта закапа по панталона му и по дивана. Той се сви и притисна раната с лявата си ръка. Куршумът беше одраскал кожата и се беше забил в облегалото на дивана зад него. Сега там зееше дупка, голяма колкото юмрук.

Рой Джордж я изгледа с широко отворени очи.

В този момент някой блъсна вратата и от коридора се показаха Мерлин и още двама мъже. Пат се завъртя и насочи револвера към тях.

– Вън! Затворете вратата! – заповяда тя. Мъжете веднага се подчиниха. Въпреки това Пат стреля след тях. Куршумът проглуши ушите ѝ и ѝ причини болка. Парчето олово се заби с такава сила във вратата, че тя се разтресе.

Рой Джордж продължаваше да седи като вкаменен и да гледа сликано красивата жена. Тя се обърна отново към него:

– Станете и елате с мен! Ще се махнем оттук. Кажете на пазачите да се дръпнат настрани, защото ще ги убия. Просто така, както вие убихте мъжа ми.

Той се надигна и се опита да си поеме въздух. Тъй като беше вече облечен, тя го бутна с револвера към вратата, отвори я и двамата излязоха в коридора.

Мерлин и петима мъже ги чакаха на стълбището. Някои се усмихнаха подигравателно, като видяха странната двойка.

– Махнете тия убийци! – заповяда остро Пат. – Пред къщата ни чака файтон. Качваме се и заминаваме. Само някой да стреля, и с него е свършено! Мога и много по-добре!

Старият бандит въздъхна.

– Мерлин, няма смисъл, поне засега! Аз съм в ръцете ѝ и револверът е опрян в гърба ми. Затова не ми остава нищо друго, освен да отида с нея. Нали тя не е онзи Ласитър, който отвлече Фикс Касиди?

– Не – отговори Мерлин, обърна се и бързо закрочи надолу.

Мъжете заслизаха след него, като непрекъснато се обръщаха назад към Пат.

Тя се огледа. Като не видя никой наблизо, тръгна надолу с Рой Джордж. В салона също нямаше никой. През портала се виждаше

файтонът. Капакът на сандъка все още беше затворен. На капрата седеше Джерико и държеше в ръка юздите и камшика.

Пат решително преведе Рой Джордж през салона навън. Като излязоха на верандата, зад тях се промъкнаха сенки. Джерико я изгледа укорително.

Тя качи Рой Джордж на седалката и почука три пъти с револвера по капака на сандъка.

Капакът моментално се надигна и от сандъка изскочи Ласитър. Той веднага забеляза седящия във файтона Рой Джордж, както и револвера в ръката на Пат. Обърна се към къщата и видя мъжете, които ги наблюдаваха, притиснали носове към стъклата на вратите и прозорците.

Появата му май беше доста глупава. Затова бързо отвърза кафявия си кон и се метна на седлото. В този миг Джерико подкара конете към голямата порта. Ласитър потегли след файтона с пушка в ръка. Пазачът вдигна бариерата, но усети каква е работата едва когато колата изтрополи покрай него и видя Пат с револвер в ръка. Но беше вече късно – той така си и остана да зяпа след тях. Ласитър вдигна пушката за поздрав.

– Оле, мучачо! – извика той и подкара коня в галоп, та да не изостава от файтона.

Постовете на пътеката изобщо не си направиха труда да станат. Те си почиваха под едно дърво и пушеха. Когато файтонът мина покрай тях, те им помахаха с ръце. После учудено изгледаха Ласитър, но явно не можаха да го познаят.

Браво на Пат! Със своята решителност тя беше успяла да обезвреди цялата тази банда!

Джерико се чувствуваше неудобно, затова подкара конете в галоп. Колата устремно се понесе надолу към шосето.

Като стигнаха пощенския път, те завиха на север. Целта им беше Дрейгъртаун. След няколко минути Ласитър установи, че ги преследват, но беше предвидил това. Бяха двама ездачи, които ги следваха от разстояние.

Ласитър веднага реши, че трябва да се отърве от тях, както той си знаеше, но трябваше да изчака подходящ терен, за да им устрои засада.

Само след един ден Джери Грей пристигна с хората си в ранчото на Блек Бът. При Лоланд беше намерил само трима мъртъвци. Това беше най-лошото, което можеше да се очаква. А го чакаха и още по-лоши неща.

Вече не бяха в пълен състав. Преследването на Ласитър и торбата с парите му беше струвало осем души. Четирима от тях бяха мъртви,

другите – ранени. На тях вече не можеше да разчита и трябваше да ги остави да се лекуват. Само метисът Брикс, Фентън Труман и Акулата Роуланд бяха с него.

Когато четиримата ездачи спряха пред къщата, гостите на ранчото изтичаха един през друг на балкона. Най-отпред бяха Ринго и Фицджералд. Те го засипаха с обвинения, поискаха парите си и заявиха, че ще си заминат още след няколко дни.

Джери Грей ги слушаше, без да разбира, докато най-послед се появи Мерлин, следван от група въоръжени пазачи. Той с усилие си проби път до шефа си и Фентън Труман.

– По дяволите, Мерлин! Как можа да се случи всичко това? – изкрещя сърдито Труман. – Дори и Ласитър не е неуязвим срещу куршумите ви! Няма какво да ми разправяш!

– Отначало въобще не разбрахме, че Ласитър е тук – оправда се Мерлин. – Пристигна една жена, която се представи за племенница на Рой Джордж. Каза, че вие сте ѝ разрешили да го посети. Ласитър се появи едва когато всичко беше свършило. Крил се е в сандъка на файтона.

– Какво? – изсъска Джери Грей сви ръце в юмруци и изглежда Фентън Труман. – Каква жена?

– Ами Хърст, тая проклета курва! – отговори Труман.

Мерлин започна да разказва с подробности. Често беше прекъсван от сърдитите викове и подмятания на гостите. Накрая събщи, че е изпратил Чарли и Юби да следят файтона и че на двамата може да се има пълно доверие.

– Ласитър кога напусна ранчото? – попита Джери Грей. – Отговаряй точно, по дяволите!

– Беше около два часа!

Джери Грей се замисли. Но колкото и да пресмяташе, Ласитър имаше преднина от 24 часа. Все пак в тази дива местност преднината му не беше толкова голяма.

Важното беше обаче да намерят следата, както и да знаят целта на този негодник.

– Ти ще тръгнеш с нас, Мерлин! – заповяда Джери Грей. – Вземи и пет-шест от твоите хора. Най-добрите!

Мерлин извика няколко имена и посочените мъже се втурнаха да оседлават конете си.

– Искam си парите обратно – нахвърли се отново върху Джери Грей Джони Ринго. – Вие не удържахте на думата си и с това нарушихте договора. Утре си тръгвам!

Другите закимаха в знак на съгласие, Фицджералд потупа одобрително по рамото дребния бандит.

– Не нося толкова пари със себе си – отговори раздражено Джери Грей. – Мисля, че ще бъдете по-полезни, ако се присъедините към нас. Станалото – станало. Но сега трябва да се разправим окончателно с Ласитър. Тогава ще хванем и жената. А щом им теглим куршума, ще доведем обратно Рой Джордж и Фикс Касиди. И всичко ще бъде както по-рано.

Този път обаче гостите му го изоставиха. Никой не поиска да тръгне с него. Не толкова Ласитър ги беше уплашил, колкото фактът, че една жена е успяла да отвлече Рой Джордж от строго охраняваното ранчо и че цяла дузина въоръжени мъже от най-добрия сорт не са могли да предприемат нищо срещу нея.

Джери Грей ги изруга и скоро след това потегли с хората си.

Събраха се десет души, а заедно с Чарли от Чикаго и белязания Юби, ставаха точно една дузина.

Мерлин беше заповядал на съгледвачите си да оставят по пътя си ясно видими знаци. Намериха първия, когато стигнаха до пощенския път. Файтонът беше завил на север. Джери Грей спря коня си, опря се с ръце на седлото и сърдито изгледа Фентън Труман.

– Какво ще прави на север, Труман? Триста дяволи, през целия си живот не съм срещал човек, който да ми е поставял повече загадки от този мръсник! На север... Там няма нищо!

– На север е Дрейгъртаун – отговори русият великан. – Разположен е на същата тази Прайс Крик като ранчото на Лоланд.

– Да не би да иска пак да отплува с някоя лодка? – запита с недоверие Джери Грей. – Що за глупост!

– От Дрейгъртаун лесно може да се стигне до железопътната линия с пощенската кола – каза Труман. – Освен Рой Джордж, с него са Фикс Касиди и парите. Всички трябва да отидат в Тенеси, затова е най-добре да пътуват с влака.

– Нима ще отнесе парите обратно в банката? – изуми се Джери Грей. – Тогава трябва да е луд!

– Той наистина е луд! – намеси се Акулата Роуланд.

Джери Грей го изгледа сърдито и се обърна отново към Фентън Труман, който одобрително кимна.

Джери Грей си пое дълбоко въздух.

– Веднъж вече си измисли една такава история, Фентън. За Хенквил. И нищо не излезе от нея!

– Нека все пак да следваме знаците на Чарли и Юби – намеси се Мерлин.

Джери Грей пришпори коня си и мъжете го последваха. Дрейгъртаун не излизаше от ума му. Беше много забутано място, но всички знаци на Чарли и Юби опровергаваха недоверието му. Дватамата оставяха стрелки от камъни или пречупени клонки, които сочеха пътя на файтона.

Шосето водеше право на север. Рекичката Прайс Крик минаваше ту вдясно, ту вляво от пътя и устремно носеше водите си на юг. Най-често се минаваше през брод. По цялото разстояние не срещнаха и половин дузина дървени мостове. Дружината ездачи преминаваше по тях с гръм и трясък.

През нощта лагеруваха на една поляна между пътя и реката. Дълго седяха около огъня и продължиха да изказват най-различни предположения за това къде ще настигнат Ласитър и как ще го хванат, стига само следващия ден да напредват също така бързо, както през днешния.

Единствен Джери Грей не вземаше участие в оживения разговор. Той седеше отстрани на един камък и мълчеше. Така прекара цялата нощ. Когато започна новият ден, той все още седеше там като сянка, забравена от отиващата си на запад нощ.

Когато слънцето се издигна почти в зенита си, неочаквано се сблъскаха с Чарли, стария пияница от Чикаго, който обаче от две години не беше слагал капка в уста, тъй като беше сгоден за една много набожна мома. Само заради нея! Е, нека след това някой каже нещо лошо за набожните жени!

Ласитър на два пъти се опитал да прати по дяволите него и Юби. После се опитал да ги хване в капан и да ги застреля в гръб. Но те всеки път го забелязвали навреме. Затова Ласитър се отклонил от шосето и ето че файтонът се счупил. Предната ос се ударила в един обрасъл с мъх камък и се строшила. Това не можело да се поправи с подръчни средства, затова изоставили колата. Той, жената, старият Джерико и Рой Джордж продължили с кафявия жребец и двата впрегнати коня. Все по брега на реката. Юби успял да простреля първо коня на госпожата, а после и този на Ласитър. И така, сега имали само един кон и много трудно се придвижвали на север. Освен това Ласитър явно бил объркал посоката и вървял по някакъв приток на реката, който водел право в блатата.

– Ох, хванахме го! – извика Фентън Труман.

Джери Грей продължи да го гледа безизразно.

– Вече няколко пъти го хващаме!

– Този път обаче няма грешка! – въодушеви се Фентън Труман.

Но Джери Грей само го изгледа укорително и продължи напред. Всички тръгнаха след него, а Чарли от Чикаго пое водачеството.

След четири часа срещнаха и Юби. Мършавият мъж с набраздено от едра шарка лице ги чакаше на обграден с тръстика полуостров, чиято почва застрашително се залюля под копитата на конете.

– Къде е онзи кучи син? – попита дрезгаво Джери Грей и слезе от коня си.

– На половин миля пред нас! – отговори мъжът. Когато говореше, адамовата ябълка на врата му бързо подскочаше. – Ако не се лъжа, последният им кон е затънал в блатото и преди малко го застреляха. Поне ми се стори, че чух изстрел.

– Тогава тръгваме след него! – изсъска Джери Грей, пълен с гневна решителност.

Мъжът с белезите от едра шарка го изгледа изненадано.

– Искате да се удавите ли, сър? Онзи мръсник няма какво друго да прави, освен да се върне назад. Няма как да мине през тресавището.

– Ти можеш ли да ми гарантираш това? – изгледа го изпитателно Джери Грей.

– Разбира се, сър, сто процента!

Джери Грей вдигна десния си показалец:

– Внимавай какво говориш!

– Въпреки това ви го гарантирам!

14.

Пат стоеше до гърдите във вода и продължаваше да затъва. С разширени от уплаха очи, тя гледаше Ласитър, сякаш го молеше за помощ. Той ѝ хвърли ласото си и с помощта на Джерико успя да я измъкне на сухо и твърдо място. Пат беше мокра. Косите ѝ висяха на кичури и от тях капеше вода. Блузата ѝ беше станала съвсем прозрачна и през нея ясно личаха красивите ѝ гърди с тъмнокафяви зърна. Беше полумъртва от изтощение и нямаше сили дори да заплаче.

– Трябва да се върнем обратно – обади се Рой Джордж.

Джерико само се изсмя и се обърна към него:

– Искате да се озовем право в ръцете им, нали? Няма да стане. Ей сега ще преминем. Не се оставяйте да ви заблуждава този бандит, Ласитър!

Ласитър и не мислеше да се връща. Не му беше за първи път да се доверява изцяло на стария мърморко. Той изтри косите на Пат с кърпа, притисна я до себе си, целуна я нежно и ѝ помогна да се изправи.

Джерико тръгна напред. Крачка по крачка. Бандитът мълчаливо го последва. Ласитър закрачи внимателно след тях, подкрепяйки Пат.

Беше направил голяма грешка, че тръгна с файтона, вместо на коне. Ласитър искаше Пат да се чувствава удобно, но тази дива земя не прощаваше и най-дребните грешки. Даже обратното!

Докато пътуваха по шосето, Ласитър не беше успял да се отърве от съгледвачите на Мерлин. Никъде не можа да им устрои засада. Тъкмо излязоха от шосето и Джерико чупи колата. Но би било несправедливо да обвинява за всичко стария слуга.

Бандитите ги следваха по петите. Успяха дори от голямо разстояние да застрелят два коня! Третия си кон загубиха в тресавището. Оттогава всички трябваше да вървят пеш.

Цялата шайка на Джери Грей ги беше последвала в тресавището. Без коне! Те също се придвижваха много трудно и сигурно щяха да затънат някъде, ако не се водеха по следите на Ласитър. Джерико познаваше тия места, но по този начин той преведе и преследвачите през блатата.

Когато най-после стигнаха края на тресавището и усетиха здрава земя под краката си, Ласитър и Джерико установиха, че Джери Грей и хората му са се върнали назад.

Джерико изруга тихо, за да не го чуе Пат.

– Има още десет мили до Дрейгъртаун – прошепна мрачно той.

– Мислиш ли, че ще имат шанс да ни заловят, преди да стигнем града?

– Точно от това ме е страх. Съжалявам, че не успяхме да сторим всичко, както си го мислехме.

Ласитър безмълвно го потупа по рамото, взе отново седлото и торбата с парите и закрачи напред.

Дълго вървяха през гората. Когато малко преди залез слънце стигнаха отново до един ръкав на Прайс Крийк, те видяха в далечината покривите на Дрейгъртаун, които залязващото слънце позлатяваше.

– Ласитър! – прошепна изплашено Пат.

Всички едновременно забелязаха ездачите, които се приближаваха към тях по другия бряг на реката. Ласитър присви очи и многозначително изгледа Джерико.

Джери Грей и бандитите му също бяха платили кръвен данък на тресавището! Бяха останали само осем. Последният водеше четири коня без ездачи след себе си.

– Сега вече знаем защо са се върнали – каза старикът.

– Скрийте се! – заповяда тихо Ласитър.

Джерико отведе Пат и Рой Джордж обратно в гората. Ласитър се прикри зад една върба, чиито клони висяха над водата. Това бяха изворите на Прайс Крийк. Реката беше дълбока най-много до глезените и само десет ярда широка.

Мъжете яздеха плътно един до друг. Водеше ги метисът. Следваха го Джери Грей и русият му помощник. Зад тях стреме до стреме препускаха останалите.

Ласитър изчака, докато край него премина и последният от шайката, излезе от прикритието си и стреля във въздуха. Ездачите веднага спряха и се обърнаха към него. Започна решителната битка. Джери Грей изкрещя на висок глас някаква заповед. Всички залегнаха на земята и откриха огън.

Ласитър даде един изстрел, както държеше пушката на хълбок, и прекоси реката, за да се скрие в храстите на отсрещния бряг. Още първият му изстрел свали Фентън Труман. Великанът се просна по лице, изтърколи се надолу към рекичката и остана да лежи там с крака във водата.

Но Ласитър нямаше време да види всичко това. Преди да скочи в храстите, той простреля още един бандит. После се претърколи встрани

и премина отвъд храсталака. Точно там се бяха скрили Джери Грей и двама от хората му. И тримата подскочиха, когато Ласитър внезапно се изправи срещу тях.

Той обаче реагира моментално. За част от секундата скочи отново на крака, с пушка, готова за стрелба, и стреля три пъти с ръка на хълбока. Първият изстрел на Джери Грей отнесе стетсъна от главата му, но Грей така и не успя да стреля втори път. Ласитър го улучи право в сърцето. Куршумът го събори по гръб на тревата, като че някой беше подякъл отзад краката му.

Единият от мъжете се строполи на крачка от него тежко ранен. Вторият обаче се втурна през храстите към реката.

Там все още ехтяха пушечни и револверни изстрели.

Ласитър с един скок се озова на брега. Мъжът с четирите коня препускаше на север. Следваше го още един бандит. Точно когато Ласитър изскочи на брега, той падна от седлото, улучен от револверен изстрел.

Пат беше залегнала в реката, с лакти, опрени на един камък, и с уинчестъра на Джерико в ръце. Пушката изгърмя още веднъж и от дулото изскочи пламък, но този път тя не улучи. Затова отпусна оръжието, надигна се на лакти и погледна към Ласитър.

Бяха спечелили последната битка и Пат много му беше помогнала. Трима мъже бяха убити и двама – ранени. Другите успяха да избягат. Тази равносметка обаче Ласитър направи много по-късно. Сега гледаше само Пат. Щом го съзря, тя се усмихна влюбено и скочи на крака, стискайки пушката с две ръце.

– Ласитър! – извика тя.

Той вече тичаше към нея! След минута двамата се прегърнаха. Красивата жена беше цялата мокра и студена. Но целувките ѝ бяха горещи.

Джерико се появи на края на гората с револвер в ръка. На няколко крачки от него в тревата лежеше Рой Джордж. Мъртъв. Искал да избяга и се нахвърлил върху стария слуга, за да му отнеме оръжието. По време на схватката Джерико го беше застрелял.

Фикс Касиди също беше мъртъв – разболял се в затвора на Дрейвъртаун и починал. Ласитър не мисли дълго. Връчи стоте хиляди долара на шерифа и се върна обратно в Грийн Ривър с Пат и Джерико. Искаше да помогне на Пат да купи хотела на Джери Грей.

КРАЙ

© Джек Слейд
© 1992 Ваня Пенева, превод от немски

Jack Slade

Сканиране, разпознаване и начална редакция: vens, 2008

Издание:

Джек Слейд. Неговата страхотна любима

Калпазанов, Габрово, 1992

Превод от немски: Ваня Пенева

Редактор: Ива Кирова

Художник: Андрей Перчемлиев

Технически редактор: Николинка Хинкова

ISBN 954-8070-26-6

Jack Slade. Seine grausamste Geliebte
Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse – Freiburg

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11926>]